

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FALL IN LOVE
DO SOMETHING DRASTIC,
TAKE A RISK

WHISKEY REBELLION

A Taking Risks Novel

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TONI ALEO

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

WHISKEY REBELLION

a Taking Risks novel

TONI ALEO

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Toni Aleonun](#)

[Kitaplar'Whiskey](#)

[Rebellion Hakkında](#)

[Yazdığı Dedication](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm On Dört Bölüm](#)

[Bölüm On AltıOn Beş](#)

[On Bölüm Yedinci Bölüm](#)

[Bölüm Yirminci BölümOn](#)

[Sekizinci On Dokuzuncu](#)

Bölüm Yirmi Bir Yirmi

İki Yirmi Yirmi Bölüm

Bölüm Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi AltıÜç Dört

Beş

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Yirmi

Dokuzuncu Bölüm

Otuzuncu Bölüm

Otuzbirinci Bölüm Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında Telif

Hakkı Bildirimi

Books by TONI ALEO

Assassins Serisi

[Gol Atmaya](#)

[Çalışırken](#)

[ÇekiyorSut](#)

[Yedekleme için](#)

[Düşüyor Boş Ağ](#)

[Mavi Çizgiler](#)

[Bağcıkları ve](#)

[Dantelleri](#)

[Koparmak](#)

[Unutmak İsteyen Çok Mutlu Bir Hokey](#)

[Tatili](#)

[Uzatmalarda](#)

[Kaleyi Zorlamak](#)

[Diskler, Sopalar ve Çocuk](#)

[Bezleri Sunakta Karşı](#)

[Karşıya Gecikmeli Çağrı](#)

[Yirmi İki](#)

[Kırıksıkta](#)

Bellevue Kabadayıları

Serisi [Sevgiyle](#)

[Bindirilmiş Kırılmış](#)

[Sevgiyle Sevgiyle](#)

[Bağlanmış](#)

Risk Almak

[Viski Prensi](#)

[ViskiPrensesi Oluyor](#)

[Viski İsyanı](#)

Patchwork Serisi

(Paranormal)
[Parçalar](#)
[Kırık Parçalar](#)
Pieced Together (Çok Yakında)

Yanlış Maceralar Serisi
[Bir Çaylak ile Yanlış Maceralar](#)

Bağımsız
[Bırak ben olayım](#)
[İki Kişilik Avantaj](#)

Bu kitaplara ve daha fazlasına Toni'[nin web sitesinden](#) . göz atmayı
unutmayınYa da Toni ile [Facebook](#), [Twitter](#), [Instagram](#) ve daha
fazlası üzerinden bağlantı kurun!

Ayrıca Toni Aleo'nun masasından güncel haberler için e-posta [listesine](#)
katılmayı unutmayın.

WHISKEY REBELLION

Acıyı durdurmak zorundayım.

Yaşadığımı hissetmek istiyorum ve gençliğimde olması gerektiği gibi içip parti yaptığımda bunu hissediyorum. Oysa o zamanlar, doğuştan bana biçilmiş bir rol olan Viski Prensesi olmaya hazırlanıyordum.

Bir hanımefendi asla kendinden geçecek kadar içmez, barlarda tanıştığı erkeklerle de eve gitmez. Ama ben onunla eve gittim... Jackson'la.

Tek gecelik bir ilişkiden daha fazlasıydı, ama bunu biraz geç öğrendim ve o gitmişti. Ya da ben öyle sanıyordum.

Çünkü eve döndüğümde Jackson oradaydı ve kim olduğumu çok çabuk öğrendi.

Sorun şu ki, gerçekte kim olduğumu bildiğimden hiç emin değilim.

Mavi derinliklerine bakarak onun tam bir bela olduğunu söyleyebilirim ama ona sahip olmak zorundayım. Sadece bir gece için. Biraz eğlenip yoluma gideceğim. Buradaki zamanım doldu ve bir sonraki macerama geçmeye hazırım.

O anda fark etmediğim şey, onun benim bir sonraki maceram olduğuydu.

Lena beni heyecanlandırıyor. Aklımı başımdan alıyor. Peki ya aksanlı konuşması? Beni düğüm düğüm ediyor. Etrafındaki dedikodular umurunda bile değil.

Acı çekiyor. Ona yardım etmek istiyorum ama zamanım doldu.

Onu bırakabilir miyim?

Gitmek zorundayım. Başka

seçeneğim yok. Ama onu

seviyorum.

*Kafeste yaşayamayan tüm bayanlar için.
Özgür olun.
mutlu ol.
Asi ol. Kendin
ol.*

ONE

Lena

Bir telefon çalıyor.

"Kapatın şu telefonu, sizi lanet olası piler!" diye bağıryorum odaya, ama sadece iniltilerle cevap alıyorum. Zil sesi, yemin ederim devam daha da yükseliyor. Yüzümü buruşturarak başıma bir yastık atıyorum ve inliyorum. Hala patladığıma eminim. Ah, başım. Ama çınlama durmuyor. Kafamın patlamasını engellemek için tek gözümü açıp odanın tamamına bakıyorum. atı katımın etrafında farklı insanlar yatıyor ve yanıma baktığımda, orada bir adam yatıyor. Yeterince yakışıklı, bu yüzden adil bir oyun, yine de onunla yatıp yatmadığımı merak ediyorum.

Battaniyenin altına baktığımda, doğduğum günkü gibi çıplak olduğumu görüyorum. Sanırım öyle.

Odama nasıl döndüğümüzden emin değilim ama siktir .

Zil sesi kesildiğinde rahat bir nefes alıyorum ve yüzümü bir kez daha yastığımla örtüyorum. Önceki gece tam bir cümbüştü. Odamdaki adamların yarısının kim olduğunu bilmiyorum ama umurumda da değil. İyi vakit geçirmek istedim ve geçirdim. Keşke çoğunu hatırlasaydım.

Tam bir kez daha uykuya dalmak üzereyken telefonum yeniden çalışmaya başlıyor. " olsun, neden?" Yastığımı yana fırlatmadan önce yastığıma doğru inliyorum.

Yolda birkaç şişeye çarptıktan sonra yere düşüyor ve bir gürültü ile oda hareketlenmeye başlıyor. Ben kaçmaya çalışan kusmuğumu tutarken, insanlar ayağa kalkmaya, eşyalarını toplamaya başlıyor. Annemin yetiştirmeye çalıştığı ev sahibesi ayağa kalkıp geldikleri için teşekkür etmek istiyor ama dönüştüğüm kadının bile değil. Hepsinin canı cehenneme. Benim paramla içtiler ve muhtemelen bana teşekkür bile etmediler.

Otuzbirciler.

Yanımda bir hareket başlayınca adama bakıyorum ve bana sırtıyor. "Hey, güzelim."

Gözlerimi deviriyorum. "Sikiştik, değil mi?"

Mavi gözleri açılıyor. Güzel olduğu kesin. "Hatırlamıyor musun?" Başımı sallıyorum, o da başka tarafa bakıyor. "Evet."

"Tamam o zaman, iyi eğlenceler. Görüşürüz."

Yataktan fırlamadan önce gözleri daha da açılıyor, dudaklarından o güzel "orospu" kelimesi dökülüyor. "Hemen arkandayım, seni otuzbirci."

Telefonum tekrar çalmaya başladığında bana ters ters bakıyor. "Lanet olsun," diye homurdanıyorum, sonunda yatağımın altındaki kot pantolonumun cebinde buluyorum, tangam hâlâ paçalarına sarılı. Görünüşe göre, isimsiz ve benim acelem . Duraksayarak omzumun üzerinden bakıyorum. "Prezervatif kullandın, değil mi?"

Pantolonunu yukarı kaydırıyor. "Evet, sen de doğum kontrol hapi kullandığını söylemiştin."

Başımı salladım. "Güzel."

"Öyle ?"

"Öyleyim." Sonra duraksadım. "Ama prezervatif kullandın, değil mi?"

Başını sallıyor. Yine de bana doğru söylediğini sanmıyorum.

"Evet." Lanet olsun. Yarın bir kliniğe gideceğim. Lanet olsun.

Elimdeki telefon bir kez daha çalmaya başladığında çılgılık atmak istiyorum ama arayanın kardeşim olduğunu görüyorum. "Ah, lanet olsun, ne istiyor?" Doğrulup odanın etrafına bakıyorum. İnsanlar dışarı çıkıyor, kapıdan geçerken bana bakmıyorlar bile, beni odamda yalnız bırakıyorlar. Ama eğer ravers atmıyorsam ya da rave'lere gitmiyorsam gecelerimin çoğunu böyle geçiriyorum. Genelde yalnızımdır. Beni içten içe rahatsız eden şeytanlarla baş başa. Haplar ve alkolle boğmaya çalıştığım şeytanlarla.

Annem bana çok kızardı.

Bu yüzden o aradığında telefonuma cevap vermiyorum. Sadece kardeşimle konuşuyorum. Çünkü cevap vermezsem beni bulur ve öldürür. Annemle babamın bunu henüz yapmamış olmalarına şaşırdım. Muhtemelen sürekli hareket ettiğim içindir.

Telefon bir kez daha çaldığında, cevaplama düğmesine basarken yastığıma sarılıyorum.

"Nasılsın, Declan."

Ağabeyim telefonda homurdanıyor. "Seni sekiz kez aradım, Lena. Ne yapıyorsun?"

"Uyuyorsun, seni otuzbirci. Saat sabahın altısı." "Saat sabahın onu."

Masadaki saate bakıp omuz silkiyorum. "Altı gibi geliyor."

Telefonda ağır ağır iç geçiriyor. "Yine mi içiyorsun?"

Alay ettim. "Hiç bıraktığımı sanmıyorum."

"Sarhoş musun?"

"Hayır, hayır. Yine de büyük bir yemekten sonra şişman bir domuz gibi akşamdan kalmayım." "Lena. Tanrım, neden?"

"Susadığım için mi?"

Sesinde sağır edici bir hayal kırıklığı var. Ama ne bekliyordum ki? O Viski Prensi. Tüm Avrupa'nın, hatta belki de dünyanın en kârlı içki fabrikasının sahibi. Kendi viskisinin beşten fazla çeşidi var. Ailesini ve karısını çok seviyor. O'Callaghan çocuklarının olması gereken poster çocuğu. Eskiden olduğum şey.

Çıplak bedenime ve odamın etrafındaki şişelere bakınca, ismimin kalmasına izin verirlerse şanslı olacağımı düşünüyorum.

"Ah, lanet olsun, Lena, ne yapıyorsun?"

Ah, kardeşimin son altı aydır bana sorduğu o güzel soru. Dublin'de kendi başıma yaşadığım ve kendimi bulmaya çalıştığım iyi bir dönem geçirdim. İyi gittiğimi düşünüyordum. Mutluydum. Bir stüdyo dairem vardı ve kendimi çömlekçilik yaparken buldum. Daha önce kirlenmeyi hiç sevmediğim için bu çılgınca bir şeydi. Ama bir kil parçasından bir şeyler yapabilmek bana bir şeyler hissettiriyordu. Sanki hayatımı kile yaptığım gibi şekillendirebiliyordum. O kadar iyi ki neredeyse iki yıl boyunca çok mutluydum. Sık sık ailemi görmek için eve gidiyordum, hala O'Callaghan'ın beklentilerinin günlük rutinine dahil oluyordum, hala küçük bebek viski prensesiydim.

Ama sonra her şey değişti.

Şimdi, cehennemden gelen bir baş ağrısıyla yatağında uzanırken, kardeşim hatta bana bağıırken, buraya nasıl geldiğimi neredeyse bilmiyorum. Yani, biliyorum. Amsterdam'a sadece kafayı bulmak için uçtum. Hiçbir şey hissetmemek için. Ne korku, ne acı, ne de ailemi yüzüstü bıraktığım için duyduğum suçluluk. Kendimi kapattım. Telefonlara cevap vermeyi kestim, eski arkadaşlarımla konuşmayı kestim, biraz sinsi insanlarla takıldım ve umursamadım.

Hiç benlik bir şey değildi.

Eskiden her şeyi önemserdim. Ailemi, kim olacağımı. Annem olmak isterdim, Mayo'nun hanımı, ama şimdi nasıl onun gibi olacağımı bile bilmiyorum. Annem bana bu şansı vermezdi. Bana bir kez bakar ve muhtemelen ağlardı. Sertçe yutkunarak yatağımın aynaya bakıyorum. Zaman ayırmadığım için saçlarım artık dümdüz değil. Kıvrılmasına izin veriyorum ve geri kalan her yerim iğrenç görünüyor. Dublin'den ayrıldığımda her şeyi bıraktım. Kıyafetlerimi, ayakkabılarımı, benim için yapılmış olan her şeyi. Bu yüzden çoğunlukla kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Lanet medya beni bulamasın diye ortama uyum sağlamaya çalışıyorum. Bu konuda iyi iş çıkardım. Yine de, bir şekilde kardeşim her küçük hatamı öğreniyor gibi görünüyor.

"Kendinde olmadığını görmüyor musun,

Lena?" "Fark eder mi?"

"Evet, çok önemli. Sen benim kız kardeşimsin."

"Yani?" Başımı sallayarak cevap veriyorum. "İyi bir hayat yaşıyorsun, Declan. Bunun için endişelen, benim için değil."

"Senin için hep endişeleniyorum. Neredesin? Sana geleceğim."

"Hayır, ben iyiyim."

"Lena-"

"Declan, ben iyiyim," diye tekrarlıyorum çünkü cehennemin dokuz halkası içinde eve gitmemin imkânı yok. Gidemem. Yapamam işte. "Sabahın köründe beni neden aradın?"

"Saat daha on."

Gözlerimi deviriyorum. "Aynı şey. Ne istiyorsun?"

Uzun bir nefes veriyor ve iç çekişindeki saf hayal kırıklığını duyabiliyorum. O beni özliyor, benim de onu özlediğim gibi, ama o benim şeytanlarımı anlayamaz. Onun endişelenmesi gereken kendi şeyleri var. Karısı Amberlyn onu sürekli tetikte tutuyor. Olması gereken prensesin yakınında bile değil ve bu yüzden ona hayranım. İstedikini yapıyor ve kimsenin ne düşündüğünü umursamıyor. Declan'ın ne düşündüğünü önemsiyor ki bu çok tatlı ve istediğim bir şey. Ya da istediğim.

Evden uzakta Amberlyn gibi olabilirim, zerre kadar umursamayabilirim. Acılarımın içinde debelenebilir ya da sadece hayatta kalmaya çalışabilirim.

Rol yapmak zorunda değilim. Sadece . "Amberlyn bu sabah ufaklığı doğurdu."

Her şey durur. Gerçekten öyle. Declan'ın bana hamile olduklarını söylediği zamanı hatırlıyorum. *Aintin* olacağım için ne kadar heyecanlanmıştım. Hafta sonları eve gidip onlarla vakit geçirmek istiyordum. Bir sürü planım vardı. Minik yavruyu mutlu etmek ve tabii ki en çok beni sevmesi için yapmak istediğim pek çok şey.

Aynaya dönüp baktığımda, yansıamamdan iğreniyorum. Bu kıza ne olmuş böyle?

"Ah, harika. Tebrikler." Dişlerini emdiğini duydum. "Teşekkürler."

"Peki ya isim?"

"Ronan Tomas."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Demek bir oğlan. Mayo'nun bir sonraki varisi mi?" Sesi gergin. "Evet, bunu biliyordun."

Öyle mi ?

Omuz silkiyorum. "Yine de, bu harika. Amberlyn'e elimden geleni yapacağım, tamam mı?" "Vermeyecek misin?" diye soruyor ve ben kavganın yaklaştığını hissediyorum.

"Ona mesaj atabilirim, sanırım. Ama oradasın, değil ?"

Bir an duraksıyor. "Yani eve gelmeyeceksin, öyle mi?"

Gülmek istiyorum. Beni görünce hepsi kendini kaybeder. "Ah, belki. Bakalım bazı şeylerin yerini değiştirebilecek miyim?"

"Bazı şeyleri hareket ettirin" diye tekrarlıyor. "Neyi taşıman gerekiyor? Bir sonraki parti mi? Ya da saklamaya çalıştığınızı söylediğiniz ama gazetelerin başka bir hikâye anlattığı bir sonraki kulüp görünümünüzü mü?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Saklamaya çalışıyorum. Beni bulurlar." "Çünkü lanet Londra'nın her yerinde kışını sergiliyorsun." Duraksadım. "Burada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü biliyorum, Lena. Kahretsin, eve gel. Bu kadar yeter."

"Yeter mi? Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Her şeyi yanlış yaptın, Lena. Neden yolunu kaybettiğini ya da ne olduğunu bilmiyorum ama sadece eve dön. Bunu düzeltebiliriz. Seni özledim."

Dudağımı ısırarak gözlerimde toplanmaya başlayan yaşları görmezden geliyorum. "Ben iyiyim." "Eve gelip yeğeninle tanışmak ister misin?"

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Sana söyledim, göreceğim."

"Bu sen değilsin, Lena. Bunun kim olduğunu bile bilmiyorum." Sorun şu ki, ben de aynı şeyi hissediyorum.

Ve bakışlarım aynadaki yansımamla buluştuğunda, sertçe yutkunuyorum. Yüzüm çökmüş, melek yanaklarım gitmiş ve gözlerim donuklaşmış. Gözlerimden yaşlar dökülmeye başladığında, artık bu durumdan hoşnut olduğumdan emin değilim.

Ama bu bir şey ifade etmiyor.

Eve gidemem.

"Sonra konuşuruz, tamam mı?" "Lena-"

"Seni seviyorum. Ufaklığı benim içinöp." Telefonumu kapatıp kot pantolonuma doğru fırlatmadan önce cevap veriyorum. Yatağıma geri döndüğümde, gözyaşlarım yüzümün kenarlarından akarken ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Yine de kesin olan bir şey var. Mayo Prensesi Lena O'Callaghan az önce bana dönüp bakmıyordu.

Aslında, onun kim olduğunu bilmiyorum. Yolumu kaybettim.

Ve onu nasıl bulacağımdan emin değilim.

TWO

Jackson

"Anne, anlıyorum. Beni özlüyorsun. Ama benim işim bitmedi."

"Jackson, tatlım, gidele neredeyse bir buçuk yıl oldu."

Gözlerimi deviriyorum, burnumun kenarını sıkıyorum. Ona kaç kez evde olmak istemediğimi söylemem gerektiğini bilmiyorum. Dışarıda dünyayı keşfetmek ve yaşamak istediğimi. Kahretsin, tek bir yere hapsolmak istemediğimi anlamıyor mu? Bunu kaldıramam. Kendimi sıkışmış ya da bir yerde tutulmuş hissedemem. Özgür olmaya ihtiyacım var. Belki onun için işe yarıyordur ama ben keşfedilecek başka yerler olduğunu bilecek yaşa geldiğimden beri tek bir yerde mutlu olamadım. On üç yaşımdan beri bir listem var ve olsun, o listenin sonuna kadar gideceğim.

"Anne, sana bunun söylemiştim."

"Belki bir yıllığına gideceğinizi söylemişsiniz. Ama şimdi durum öyle değil. Eve dönmek gibi bir planın var mı?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum, ki bunun onu kızdırdığını biliyorum. Arka planda üvey babam Tom'un bir şeyler hakkında bağırıldığını duyuyorum, muhtemelen annemin çok üzgün olduğu gerçeği. Ama umurumda değil. Tüm hayatım boyunca çok iyi bir çocuk oldum.

hayat. Uyuşturucu ve alkole bulaşan küçük kardeşlerim gibi değildim. Kıcımlı yırtarak çalıştım ve Calgary'nin dışındaki küçük kasabamızdan daha fazlasını istedim. Tanrı'nın lütfuyla işte buradayım. Daha fazlasını yapıyorum. Ve kimsenin beni izin vermeyeceğim. "Lütfen üzülme anne. Seni özledim, bunu biliyorsun ama yapmak istediğim şeyler var."

"En azından bir hafta sonu için eve gelebilir misin?"

Yüksek sesle inlerken başımın arkaya düşmesine izin verdim. "Anne-"

"Hayır, bu çok saçma. Sen benim ilk çocuğumsun ama her zaman benim bebeğim olacaksın ve seni herkese tercih ettiğimi çok iyi biliyorsun. Seni özledim."

"Vay canına, teşekkürler Paige."

Saate bakarken Tom'un yorumuna gülüyorum. Müdahimlerimin gelmemesine şaşırdım. Her zamanki içki saatlerinin başlangıcını çoktan geçmişti. "Beni ziyarete gelebilirsin."

"Ve hangi delikte uyuyorsan orada mı uyuyacaksın?"

Buna gülüyorum. Çok dramatik. "Aslında burada bir dairede kalıyorum."

"Oh, Tanrım, harika! En azından çadırda uyumuyorsun."

"Çadırımı seviyorum," diyorum basitçe ve sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. "Ki sen-"

"Benim istediğim de bu. Bunu hep böyle hayal etmişim. Arazide yaşamak, keşfetmek ve sadece geçinmek."

"Sen-"

"Ama istiyorum anne. Her konuştuğumuzda bu tartışmayı yapıyoruz. Maceralarını dinlemek istemiyor musun?" "Hayır!"

Eve gelmeni istiyorum."

"Bu çok bencilce," diye suçluyorum ve o da gülüyor.

"Yani sadece sen mi bencil olabiliyorsun? Manchester seni özledim! Her gün senin için ağlıyor."

Gülümsüyorum. Atımı ailemin çoğundan daha çok özledim - annemi değil elbette - ama o ve Manchester arasında, evimi bunun sebebinin onlar olduğunu söyleyebilirim. Memleketimin donmuş tundrası olmadığı kesin. Hatta ağaçlara tırmanmak zorunda kalmam da değildi. Hayır, beni sıra hasreti çeken kızlarımdı. "Benim tatlı kızım iyi. Brady bana sürekli fotoğraf gönderiyor, hatta onunla FaceTimed bile yaptım."

"Lanet bir ata FaceTimed mı yaptın?"

Başımı sallarken, çalıştığım küçük barın kapısının üzerindeki zil çalıyor ve ona doğru bakıyorum, her kim olursa olsun selamlamaya hazırım.

Ama çok şaşırdım.

Annem her ne halt hakkında dırdır ediyorsa, ben de barda birini arıyormuş gibi etrafa bakan güzelliği içime çekiyorum. Muhtemelen erkek arkadaş arıyordur. Öyle olmalı, bu kadar güzel bir kız. Uzun süredir burada olmasam da, sadece üç aydır, onun gibi çarpıcı kızların uzun süre bekar kalmadığını biliyorum. Dünyanın en büyük sürtükleri olsalar da fark etmez. Onun gibi bir kız, kışına kadar uzanan uzun, dalgalı sarı saçlar, neredeyse kristal mavisi gözlerle, evet... O çok muhteşem. Tamamen dönüp banyoya giden koridora baktığında, bu kadar sıska bir kıza göre oldukça yuvarlak olduğunu söylemem gereken bir kış görüyorum. Beli küçük ve fazla göğüs dekoltesi yok ama ben de pek göğüs biri değilim. Kendimi ona gömerken parmaklarımı içine sokabileceğim kadar kış olduğu sürece, başka pek bir şey umurumda değil.

Ve şimdi parmaklarımın onun kışının derinliklerinde olmasını diliyorum. "Beni duyuyor musun, Jackson!"

"Evet, anne, seni sonra ararım."

O itiraz edemeden telefonu kapatıyorum ve "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslenirken telefonumu cebime sokuyorum.

Bana bakıyor, bakışlarımla buluştuğunda bir tutam saçı gözlerine düşüyor. Neden bilmiyorum, ne olduğunu bile bilmiyorum ama dudakları aralanıyor ve ellerini yavaşça kot pantolonunun sokarken gözleri kararıyor. "Boş olmasına şaşırdım. Sanırım erken geldim."

Lanet olsun, şu aksan. Sanki karnıma yumruk atmış gibi. Maceralarımnda birçok kadınla tanıştım ama henüz İrlanda'ya gitmedim ve onun aksanı bana özlemimi çektiğim önizlemeyi veriyor. Sertçe yutkunarak, aletimin nasıl hazır ola çalıştığını görmezden gelerek omuz silkiyorum. "Saat biri biraz geçiyor. Öğlenciler için her zamanki saat."

Önümdeki bara doğru yürürken müdavimlerime taktığım lakaptan hoşlanmamış gibi görünüyor. Saçları vücuduyla birlikte hareket ediyor ve ıslak olduğunu fark ediyorum. Duştan yeni çıkmış olmalı, bu da nedense beni tahrik ediyor. Oturmadan önce saçlarını dağınık bir şekilde topluyor ve bar taburesine oturuyor. "Seni daha önce hiç görmedim."

Dostum, başımı sallarken sesinin tınısı ve o brogue beni kot pantolonumun içinde daraltıyor. "Gündüz vardiyasında çalışıyorum. Öğle kalabalığını kaçırdın."

Rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür, kafam bunu kesinlikle kaldıramazdı." Sertçe nefes alarak bana baktı. "Buzlu Cathmor, lütfen."

"Baş ağrısıyla mı içmek istiyorsun?" diye sordum. Gerçi müdavimlerimden biri olsaydı, bunu şaka olarak söylerdim. Ama pek müdavime benzemiyor.

Bana bir bakış attı. "Hapları patlattım, daha hızlı etki etmelerini istiyorum. Cathmor, lütfen."

"Pekâlâ o zaman," diye mırıldandıktan sonra en çok satan viskimize uzanıp buzun üzerine döküyorum. "Bu senin boyundaki biri için oldukça sert bir içki."

"Kıçını tekmelediğimde cüssem endişeleneceğin en son şey olacak." Kafamı kaldırdım ve bana küçük bir kedi yavrusu sırtışı gönderdi. "Sen sadece büyüksün."

Ben de ona sırttım. "Ben büyük bir adamım." "Kocaman. Ne kadar? Altı dokuz mu?"

Bardağı ona uzatıyorum. "Altı altı."

"Ah, kardeşimden daha büyük olduğunu biliyordum. Kardeşimin en iyi arkadaşı gibi yapılıydın. Etli butlu."

Kıkırdıyorum. "Bana daha önce kaslı dememişlerdi."

Şok olmuş gibi davranıyor. "Hayır mı? Kesinlikle çok büyüksün. Tanrım." Oh. Ondan hoşlandım.

Uzun bir yudum aldığında, "Korktun mu?" diye takıldım.

Bardağı bardağın üzerine koyarak kahkahalarla gülüyor. "Senden daha büyük adamlara karşı koydum, dostum. Kimseden korkmuyorum."

Ondan şüphe etmiyorum ama gözlerindeki bir şey bana dışarıda onu korkutan biri olduğunu söylüyor. Ama zaten her zaman ruhunuza dehşet bir kişi olmaz mı?

Benimki öldü ama ben hâlâ onun hayaletinden korkuyorum. Bu tamamen delilik.

"Not edildi."

Parmağını bardağın kenarında gezdirirken dudakları kıvrılıyor. "Seni annenle telefonda konuşurken duydum. Buradan değil, değil mi?"

"Hayır, değilim ve aksanınızdan sizin de öyle olmadığınızı anlayabiliyorum."

Elinin üzerine eğiliyor, gözleri benimkileri tutarken öyle güzel bir mavi ki.

"Ne? Ben İngilizim."

"Saçmalık."

Bir yudum daha alırken kıkırdıyor. "İyi, ben bir yabancıyım."

Ona bir sırtıma gönderiyorum. "Belli ki ben de öyleyim."

"Nerelisin?" diye sormadan önce küçük bir gülümseme paylaşıyoruz. "Calgary."

Yüzü buruşuyor ve sonra beni işaret ediyor. "Kanada."

"Bu kadar uzun sürdüğü için alınmalıyım."

Alay ediyor. "Kafam güzel ve içiyorum, kaçta, birde mi? Bana biraz izin ver, tamam mı?"

İçkisini içerken onu izliyorum ve bunun beni ilgilendirmedğini biliyorum ama kendimi durduramıyorum. "Neden? Genelde bu kadar erken mi içersin?"

Başını sallıyor, sallarken bara yaslanıyor, buz bardağın kenarlarına çarpıyor. "Hayır, aslında. Ama uyuyamadım ve yapacak bir şeye ihtiyacım vardı."

"Yani bara mı geldin?"

Gözlerini deviriyor. "Aklımda çok şey var." "Ve cevap içmek."

Buzunu biraz daha tokuşturarak bana bakıyor. "Kardeşimle kavga ettik, o yüzden evet, bir içki rahatlatıyor."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Seni tanımıyorum bile."

"Yani? Barmenlerin en iyi terapistler olduğunu söylerler."

Bununla alay ediyor. "İhtiyacım olan son şey lanet olası bir terapist."

O zaman gülümsüyorum çünkü onu buraya getiren şey hakkında konuşmak istemediği çok açık. Sorun değil ve yapacak çok işim olduğunu bilsem de, sadece onunla oturup konuşmak istiyorum. "Peki neden Londra'yı keşfetmeye gitmiyorsun?"

İçkisini dramatik bir şekilde yere bırakarak bana el salladı. "Ah, seninle işim bitti. Buraya o kadar çok geldim ki, artık sıkıcı geliyor."

Aksanını kesinlikle beğeniyorum, olması gerekenden çok daha fazla. Gülmek yerine el sallıyorum. "Ne? Burayı seviyorum. Şimdiye kadar en sevdiğim yerlerden biri olabilir."

Yüzü . "Şimdiye kadar mı?"

Ben, um, sanırım siz buna tatil diyorsunuz? Sırt çantamla Avrupa'yı dolaşıyorum."

Gülümsüyor. "Bunu on altı yaşındayken kardeşimle yapmıştım. ?"

Listeyi gözden geçiriyorum ve o da başını sallayarak aynı yerlerden bazılarına gittiğini söylüyor. Ama durup dururken elini bara vurduğunda gerçekten zıplıyorum. "Almanya'ya, Roma'ya, Paris'e ve Londra'ya ve aradaki her yere gidiyorsun ama İrlanda'ya gitmedin mi? Bu delilik! O yerlerin hiçbiri, burası bile, benim evimle kıyaslanamaz."

Saatlerce konuşmasını dinleyebilirdim. "Oh, öyle mi?"

Gözleri biraz parlarken genişliyor ve başını sallıyor. "Dinle dostum, İrlanda'da uçaktan iniyorsun ve kendini tamamlanmış hissediyorsun. Hava çok taze ve berraktır. Rüzgâr yüzünü öpüyor. O kadar yeşil ki, bildiğini sandığın tüm yeşil tonlarıyla kıyaslanamaz bile. Evimin yanında bir göl var ve göldeyken hiçbir şeyin önemi yok. Nefesinizi keser. Sonra güneş çıkıp bulutların arasından görüldüğünde, öylece durursun. Yukarı bakar ve bu sıcaklığı hissetmek için nasıl bu kadar kutsanmış olduğunuzu düşünürsünüz. Kuşlar mutludur ve en muhteşem şarkıları söylerler." Kocaman gülümsüyor, bara yaslanıp bana yaklaşıyor. "Dokuz yaşındayken dışarı çıkar ve Disney prensesleri gibi şarkı söyledim. Çılgıncaydı ama büyüdüğümde bile hâlâ bunu yapmak istiyordum. Orası büyülü bir yer. Hatta mükemmel."

Kalbim küt küt atıyor ve anlattıkları beni çok etkiliyor. Doğal bir hikaye anlatıcısı ve yemin ederim bahsettiği esintiyi hissedebiliyor ve kuşları duyabiliyorum. "Vay be."

"Evet, mükemmel, sana söylüyorum."

"Peki bu büyülü yer nerede?" "Mayo."

"Mayo mu?" Hiç duymadım. "Dublin'e gitmeyi düşünüyordum." "İşin bitmedi o zaman?"

Dudaklarım yanlara doğru kıvrılıyor. " gibi bir şey."

Başını sallıyor ve bir yudum daha aldıktan sonra, "Ah, Dublin güzeldir. Geçtiğimiz iki yıl boyunca orada yaşadım. Ama İrlanda'yı deneyimlemek istiyorsanız, bir hafta sonu ya da bir aylığına Mayo'ya gidin. Çimlere uzanın, bir göl bulun ve orada öylece oturun. Yemin ederim, yepyeni bir adam olarak çıkarsınız."

Sırıyorum. "Olduğum adamı seviyorum."

Gözleri parlıyor. "Demek istediğim, çok iyi bir ata benziyorsun." Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bana asılıyor musun?"

Kıkırdıyor ve her şey gerginleşiyor. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Bakışlarımız kilitleniyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde vücuduma sıcaklık yayılıyor. Gözlerinden mi, saçlarından mı, yoksa aksanından mı bilmiyorum ama sanırım bu kızın büyüü altındayım. "Adımı bile bilmiyorsun."

Sırıyor. "Haklısın, sanırım adını bilmediğim bir adama asılmak kabalık olur. Gerçi bu siz otuzbircileri asla durdurmaz ya neyse."

Elimde değil, gülüyorum. Çok hareketli. "Otuzbirciler mi? Şimdi de bana hakaret ediyorsun!"

Sertçe gülüyor, bara yaslanıyor. "Hayır! Ben yürürken bana bağırın herifleri kastediyorum. Adımı bilmiyorlar ama yine de sürekli bana sesleniyorlar."

Numaramı istiyorlar ve siklerini içime sokmak istediklerini söylüyorlar. Ama sana güzel bir kışın olduğunu söylersem alınıyorsun."

Bir kez daha gülüyorum. "Tatlı bir kışım mı var?" "bir çeyreklik sektirebilirim, yemin ederim."

Bana şakacı bir gülümseme gönderiyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. "Kırıldığımı kim söyledi?"

Sırtışı genişliyor. "Tahmin etmiştim, sanırım." Gözleri beklenmedik derecede seksi ve günahkâr bir şekilde biraz kısılıyor. "Söyle bakalım terapist barmen, adın ne senin?"

Eğlenceli biri. "Jackson."

Elimi uzattım, o da . "Lena." "Çok güzel bir kıza yakışan çok güzel bir isim."

Dudaklarını yavaşça ıslatırken eli benimkinde kalıyor. "Söyle bana Jackson." Adımı söyleyiş şekli kot pantolonumda yer bırakmıyor. "Ne zaman çıkıyorsun?"

Dudaklarını bana doğru bürzerken önce saate, sonra da ona bakıyorum. Göğsümün içinde delice bir sıcaklık patlaması oluyor ve onu öpme arzusu karşı konulmaz bir hal alıyor. Dudakları dolgun ve lanet olsun, çok öpülesi. Sertçe yutkunarak, "Yaklaşık otuz dakika içinde." diyorum.

"Oh, öyle mi?"

"Evet. Neden?" Sırtarak soruyorum. "Londra'yı benimle keşfetmek istemediğini biliyorum."

Alay ediyor. "Hayır, bunu hiç yapmak istemiyorum." "O zaman ne? Bir şeyler içmek ister misin?"

Omuz silkiyor. "Oradan başlayabiliriz ama ben seninle yatağımı keşfetmeyi düşünüyordum."

Sanki göğsüme bir sopayla vurmuş gibi. Gözleri karanlık ve çok müstehcen. Neden bilmiyorum ama bunu beklemiyordum. Benden sevişmemi istediğine eminim. Ya da en azından gözleri öyle. Evet, titreşiyoruz ama nedense kadar güzel bir kızın beni uğraştıracığını düşünmüştüm. Beni biraz peşinden koşturur diye düşündüm, bu yüzden bunun işe yaramayacağını düşündüm. Ben kimseyi kovalamam, ama işte o beni kovalıyor.

Şaşırdım kaldım.

Benim sorunum ne bilmiyorum. Her zaman birileriyle takılmaya hazırım - Avrupa'da sırt çantasıyla gezmenin amacı bu değil mi? Rastgele kızlarla takılmak? Ama onunla, sıradan bir hatun gibi görünmüyor. Daha fazlasını istiyorum ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Saçını ve güzelliğini sevmem dışında.

Aksan. Saçma ama yine de midemi düğüm düğüm ediyor - bu yolculuğa çıkmaya karar verdiğimden beri başıma gelmeyen bir şey.

Bakışlarımı tutarken dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. "Ne istediğini bilen kızları severim."

Dudaklarını bir kez daha yalayarak omuz silkiyor. "O zaman benden hoşlandığını söyleyebilirim." "Buna katılmıyorum-"

"Jackson, kardeşim, üzgünüm. Geç kalıyordum. Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmediğim için aramızda bir içki içmek için erken gelmek istedim. Vay canına, ölü gibi," diyor diğer barmen Corey içeri girerken. Etrafa sonra bakışlarını üzerimizde durduruyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Kahretsin, benim hatam. Ben arka tarafta olacağım."

O hızla uzaklaşırken, Lena'ya dönüp bakıyorum ve yakın olduğumuzu fark ediyorum. Kendimi barın üzerinden iterek gülümsüyorum. "Evet."

"Yani," diye cevap veriyor, elini cebine götürüyor ama ben kaldırıyorum.

". "

Bana bir bakış attı. "İçkimin parasını ödeyebilirim."

"Bundan şüphem yok," diyorum bara yaslanarak. "Ama sana bir içki ısmarlamak istediğimi söylemedim mi?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Evet. Yani o adımı atlayıp doğruca odama mı gidiyoruz?"

Neden evet diye bağırmadığımı bilmiyorum. Neyim benim böyle? "Beni tanımak istemiyor musun?"

Kaşları şaşkınlıkla içeri çekiliyor. "Beni tanımak mı istiyorsun?"

Etkileyici ve hayranlık uyandıran gözlerinde bunu görebiliyorum, bu anlaşmayı bozan şey. Beni tanımak istemiyor; umurunda değil. Sadece canını sıkın şeyi unutmak ve beni doğruca yatağa götürmek istiyor.

Ben kimim ki onu durdurayım?

Özellikle de onu bir daha göremeyecekken.

THREE

Jackson

Kendimi onun otel odasına doğru giderken bulduğumda, aramızda sessizlik uzanırken, neredeyse rüya gördüğümü düşünüyorum. Yani, bu gerçekten oluyor mu? Ona bakıyorum, yanakları yumuşak bir pembe, dudakları koyu kırmızı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözlerinde çılgınca bir arzu var. Doğru bir karar verdiğimden tamamen eminim. Ama sarhoş değilim, o da değil ve cüzdanımda Londra'ya geldiğimde aldığım paketten kalan son iki prezervatif var. Bir sonraki macerama atılmadan önce paketi burada bitirsem iyi olur diye düşündüm. Ve onları bitirmek için beni düğümleyen sarışın cadalozdan daha iyi kim olabilir?

Hiç kimseyi onu istediğim kadar istememiştim ve o asansöre doğru eğildiğinde, gözleri beni içine çektiğinde, daha fazla dayanamıyorum. Onu kollarıma almak zorundaydım. İlk kimin kimi öptüğünden emin değilim ama çok geçmeden ağızlarımız birbirine yapışıyor ve Lena'nın parmakları yüzümü tutuyor. O kadar küçük ki. Minik bir peri gibi ve lanet olsun, çok güzel. Bu kadar yakın olmak, dudaklarının tadına bakmak ve parfümüyle sarhoş olmak, yardım edemem ama onun içinde kayboluyorum. Tamamen ve tamamen kaybolmuş. Ellerimi sırtında gezdirirken

Onu öperken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, dillerimiz birbirinin üzerinde geziniyor, bedenlerimiz en tatmin edici şekilde birlikte hareket ediyor. Onu ayaklarından kaldırarak asansörün duvarına bastırıyorum, o bana yapışırken sikim titriyor, dudakları benimkine karşı alev alev yanıyor.

Çok masum görünüyordu.

Ama Tanrım, yanılmışım.

Asansör nihayet çaldığında - kahretsin, sonsuza dek bu şeyin içindeydik - ayrılıyor. Bana bakıyor, dudaklarına nefes alıp veriyor, gözleri şehvetten çılgına dönmüş. "Evet, rüya gibi öpüşüyorsun."

"Bu iyi, değil mi?"

Onu ayağa kaldırırken bana sırtıyor. "Evet, gerçekten iyi. Gel bakalım," diye mırıldanarak asansörden iniyor ve fuayeye giriyor. Etrafıma bakınırken belki bir saniyeliğine kafam karıştı, ama sonra gömleğini çekmeden önce elimi bıraktı.

"Ne yapıyorsun?"

Bana sırtıyor. "Soyunmak tabii ki."

Ona uzanıp göğsüme çekmeden önce belki bir saniyeliğine afalladım. "Ama bu benim işim." Nefes nefese, onu kucağıma aldığında gözleri kocaman, bacakları belime dolanıyor. "Neden bu işi aceleye getirmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü seni istiyorum," diye fısıldıyor dudaklarına. "Sanırım seni o barın arkasında gördüğüm an istedim."

"Oh, öyle mi?"

"Hem çok. Sen iyi, çok iyi bir adamsın, Jacks."

Dudaklarımı ısırırken ağzım sulanıyor. Bana pek çok şey denildi. J, Jack, Sonny, hatta, ama hiç kimse bana Jacks dememişti, özellikle de Lena'nın söylediği şekilde. Neredeyse inliyor gibi. Tanrım, başaramayacağım. Nasıl bu kadar seksi olabiliyor? Bu kadar seksi mi? Ve böyle bir yeri nasıl karşılayabiliyor? Çatı katı gibi!

Bekle, o bir eskort mu? Bunun için para ödemem gerekecek mi? Ona bakınca afalladım. Dürüst olmak gerekirse, iyi bir rol. Tatlı, masum bir kız gibi görünüp beni hemen isteyen, soru sormayan ateşli bir fahişeye dönüşmek.

Parmaklarını boynumda gezdirirken, dili alt dudağımda kayarken, gözlerim bakışlarına takılıyor ve umurumda olmadığına karar veriyorum.

Şu anda onun içinde olmak için her şeyi öderim.

Onu yatırmak için bir yüzey ararken, içinde bulunduğum durumu fark etmiş olmalı ki, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, "Benim odam şu kapıların ardında," diye fısıldıyor.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye inliyorum ve dudaklarıma karşı kıkırdıyor, merkezi karnıma karşı çok sıcak.

"Spor musun, Jacks?"

Kapıyı ayağımla iterek açtım ve başımı salladım. "."

"Anlayabiliyorum. Ve bu nokta," diyor parmağını kolumdaki kas boyunca gezdirerek. "Yalayabilirim, değil mi?"

Neredeyse taşaklarım patlayacaktı. "Bebeğim, beni kesinlikle her yerde yalayabilirsin."

Onu yatağa yatırdığımda dudakları yukarı kalkıyor, dizlerim bacaklarının arasına gelirken vücudunu benimkiyle örtüyorum. Ağzının tadı Cathmor gibi ve bu sarhoş edici. Ellerimi yanlarından geçirip tişörtünü yukarı iterken çıplak göğsünü avuçlarımdan arasına alıyorum ve her şey duruyor. "Sütyen takmamışsın."

Alay ediyor. "Tahta gibi dümdüzüm, neden sütyen giyeyim ki?" Sertçe yutkunuyorum. "Bunu beni delirtmek için yaptın." "Evet, seni bugün bulacağımı biliyordum."

"Yaptın ve beni istediğini biliyordun."

"Kesinlikle." Gözleri parlıyor. "Sevinçli gözlerle bakmayı bırak ve beni öp, seni otuzbirci."

"Seni öpmemi istemen dışında ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok" diyorum ve havadar, güzel bir kahkaha ile cevap aldığımda afallıyorum. Bu barda hangi cehennemdeydi? Muhtemelen şimdiye kadar duymadığım iyi oldu, onu daha erken alabilirdim. O bana cevap vermeden, göğsünü sıkarken ağzını ağzıma alıyorum. Çok fazla göğsü olmayabilir ama elimi dolduracak kadar var ve bu benim kitabımda doğru bir şey.

Dizlerimle kalçalarını yukarı iterek, sertleşmiş aletimi yumuşak merkezine bastırıyorum ve şehvetli bir inlemeyle ödüllendiriliyorum. Ağzımı onunkinden ayırıp tişörtünü yukarı ve başının üzerine çekiyorum, ama göğsünü ağzıma almaya gittiğimde, tam göğüslerinin arasında duran mükemmel konumdaki dövme karşısında olduğum yerde afallıyorum. Kolumla kendimi tutarak diğer elimi zırhlı miğfer tasarımının üzerinde gezdiriyorum. Neredeyse eski bir Viking miğferine benziyor ve göğsünün alt kısmı boyunca uzanan yeşil bir süsleme var.

Ona iltifat etmek, harika olduğunu söylemek istiyorum ama sonra bana doğru eğiliyor ve kelimeler kifayetsiz kalıyor. Meme ucunu ağzıma alıyorum, kokusunu içime çekerken diğer göğsünü şekillendiriyorum. O kadar yumuşak kokuyor ki, sanki pahalı, seksi bir losyona bulanmış gibi. Göğsünü yalarken adımı ya da daha iyisi bana taktığı küçük lakabı inliyor. Kısa süre sonra onun için titriyorum. Bu bana hiç olmayan bir şey.

Öpücüklerimi dövmesinin üzerinde gezdirirken dilimi göbek deliğine daldırıyorum ve kot pantolonunu çıkarırken dizlerim yatak odasının halısına çarpıyor. Kalça kemiği ve karnı boyunca öpücükler ve ısırıklar sürerek pantolonunu indiriyorum, tangası süt beyazı teninden aşağı kayıyor, sonra benim için çıplak ve pırıl pırıl olduğunu görüyorum.

"Sen bir rüyasın," diye fısıldıyorum ve ona baktığımda beni izliyor, gözleri çok karanlık ve vahşi. Bu nasıl oluyor bilmiyorum. O benim ligimin çok dışında. Benim ligimin çok dışında ama umurumda değil. Aminin hemen üstündeki noktayı öpüyorum, parmaklarımı kalçaları boyunca takip ediyorum, dilimi dudaklarında kaydırmadan önce parmaklarımla onları şekillendiriyorum. Battaniyeyi kavrarken nefesi kesik kesik geliyor. Gözlerimi kapatarak dilimi dudaklarının birleştiği yarık boyunca gezdiriyorum, sikim kotumun içinde ağlarken onun tadına bakıyorum. istiyorum, onu yerken vurmak istiyorum, ama sonra, onun içinde de olmak istiyorum. Dilim içine girdiğinde, yataktan kalkıyor, ben onu açarken ağlıyor, klitorisinden girişine kadar yalıyor. Sesi çok yüksek çıkıyor ve ben işkenceme devam ederken kısa süre içinde vücudunun tüyleri diken diken oluyor, rengi benek benek oluyor. Bilmediği şey ise asıl işkence görenin ben olduğum.

Bana açık olması için bacaklarını ayırıyorum ve ıslaklığını emmeden ve klitorisini bir kez daha bulmadan önce dilimle onu beceriyorum. Bana DEHB'm varmış gibi hissettiriyor; odaklanamıyorum, sadece her yerini tatmak istiyorum. Klitorisini ağzıma alıp kemiriyorum, parmaklarımı içine sokmadan önce çılgınlıkları omurgamdan aşağı akıyor. Onu kabaca becerirken, klitorisini sert ve hızlı bir şekilde emerken, o sıkı - kahretsin, o sıkı.

Ve geldiğinde, daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

Belki bir pornoda duymuş olabilirim ama bu gerçek hayat.

Belki de bir fantezidir.

Londra'ya son gidişim.

Amından sular damlıyordu ve o kadar sıcaktı ki, bitirmeye hazır değildim. Daha fazlasını hissetmesini istiyorum, bu yüzden amına şaplak atıyorum, sert değil ama onu ağlatmaya yet kadar, orgazmını uzatıyorum.

"Lanet olsun," diye soluk soluğa bağılıyor, ben ayağa kalkarken göğüslerini tutuyor. "Beni tokatladın!"

Botlarımı çıkarmadan önce gömleğimi yırtıp atarken ona gülümsüyorum. "Eminim öyledir."

"Çok ateşliydi, değil mi?"

Kesinlikle öyleydi. Kotumu çıkarmaya çalışıyorum ama o hareket ediyor, dizlerinin üzerine çökmüş, elleri benimkileri kapatıyor. "Bu benim işim, değil mi?"

Dudaklarımı yalıyorum, orgazmı her tarafıma bulaşmış, yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, sanırım öyle."

Göğsümden aşağı öpücükler kondururken, dilini kalçalarımın gezdirirken ve kesiklerimde gezdirirken gözleri beni içine çekiyor. Bu vücut onun varsaydığı gibi bir spor salonunda yapılmadı, ama o zaman, gerçekten umursamıyor.

O sadece beni istiyor.

Ki bu çok seksi.

Kot pantolonumu aşağı iterek çıplak tenimi öpüyor ve pantolonum ayak bileklerime kadar indiğinde bana bakıyor. "Burada çok şey var, Jacks." Dudağımı ısırarak derin bir nefes alıyorum ve parmaklarını kalkmış sikimin üzerinde gezdiriyor. "İlk nereye koymak istersin?"

Ona cevap veremem. Bana her şeyi teklif ettiğinden oldukça eminim ve sadece bu bile boşalmak üzere olmamı sağlıyor. Dudaklarını altımda gezdirip taşaklarımı avuçlarken nutkum tutuluyor. "Ağzım, evet?"

Hala ona cevap veremiyorum, beni yavaşça ağzına almadan önce karşılaşıyorum. Dudaklarının arasında kayboluşumu izlerken, beni resmen yuttuğunda afallıyorum. Kocaman bir sikim olduğunu söyleyecek biri değilim, ama kesinlikle küçük değil ve bu hafif kadın bana gibi hissettiriyor. Beni emiyor, kafamdan çıktığında bir patlama sesi çıkarmadan önce tabanımı sıkıyor. O bunu tekrar tekrar yaparken ayak parmaklarım halının içine kıvrılıyor.

Tek yapabildiğim ölü kedi yavrularını düşünmek, böylece her zamanki yükümü onun güzel, günahkâr ağzına çok erken boşaltmamak.

Üzerimden tekrar indiğinde daha fazlasını istiyor ama onu durduruyorum. "Sanırım boşalırken senin içinde olmak istiyorum."

Bana bakıyor. "Kulağa hoş geliyor." Arkasına yaslanıp gözleri beni içine çekerken, "Prezervatifler çekmecedeyim" diyor.

Yatağının yanındaki komodini işaret ediyor ve ayak parmaklarıyla açarak bir Costco dolusu prezervatifi ortaya çıkarıyor.

En azından güvende.

Bir tanesine uzanıyorum, sikimden aşağı kaydırıyorum ve yatakta benim için açılmasını izliyorum. Dünyanın en muhteşem kadını olmak için hiçbir şey yokmuş gibi uzanıyor ve ben sertçe yutkunuyorum.

Bunun bitmesini istemiyorum.

Üstünü örtmeye çalışıyorum ama sanki bu onun ilk rodeosu değilmiş gibi beni bir şekilde alta doğru itiyor. Üstüme çıkarak amını uzunluğum boyunca hareket ettiriyor, ellerim onun kalın memelerini avuçlarken dudakları benimkileri yakalıyor. Kıçı üzerindeki tek yumuşak şey ve yemin ederim odayı ateşe veriyoruz. Dudaklarına karşı inleyerek, beni içine doğru yönlendirirken gözlerimi kapatıyorum. O sikimden aşağı doğru inerken ayak parmaklarımı kıvırıyorum, şimdi haykıran benim.

Daha önce sıkı olduğunu düşündüysem,
delirmişim. Bu kız tam bir rüya.

üzere miyim?

Emin olmak için kendimi çimdiklemem acınası bir durum mu?

Bana binerken, kıçı kalçalarımın çarparken, vücudum alev alev yanıyor. Her bir santimi. Tırnaklarını göğsüme geçirerek bana sert ve hızlı bir şekilde biniyor, kıçı bana karşı sallanıyor ve kalçalarının her sallanışında daha da inmeme neden oluyor. Daha fazla dayanamayarak onu tuttum ve bizi yuvarlamadan önce ağzımı onunkine bastırdım. Geri çektiğimde sırtıyordu.

"Sinsi, sinsi. Senin o koca sikine binmek istedim."

"Ve bu tatlı amcığın içine girmek istiyorum," diye inliyorum, onu uyluklarının arkasından tutup, daha derine iterken onları geri itiyorum. Yavaşça dışarı çekilirken, yardım edemem ama tatlı merkezinin içine geri kayarken izliyorum. Ona vurmak istediğimi söylediğimi biliyorum ama yapamam. O çok güzel. Amı çok tatlı.

"Daha sert." Sözleri beni sarsıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor.
"Olabildiğince sert, aşkım."

Vay canına.

Lanet olsun.

Kim bu kız?

Bunun nasıl göremedim?

Ona bakınca afalladım. Onu sert ve hızlı bir şekilde almam için yalvaran bir kadın mı? Bu bir rüyanın gerçekleşmesi.

Ve tutmayacağım.

FOUR

Lena

Burada iyi bir seçim mi yaptım?

Hayır, sayılmaz bile, ama kahretsin, bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı. Unutmak istedim.

Onunla geri dönmeyi planlamamıştım. Döneceğimi bile düşünmüyordum ama gözlerindeki bir şey beni benden aldı. Ona sahip olmalıydım ve Jackson bunu başardı.

Tatlı yüzü isteğim karşısında biraz şaşkın ama neyse ki istediğimi yapması uzun sürmüyor. Tanrım, o kocaman! Büyük, geniş omuzlar, kalın bir gövde ve bir dağın ağırlığını taşıyabilecek bacaklar. Bir boğa gibi inşa edilmiş ve bana çarptığında, bir boğa tarafından vurulduğumu hissediyorum. Çılgınlıklarım onun inlemelerine ve kıcımın onun kalçalarına çarpma seslerine karışıyor. Vücudum bir kez daha geriliyor. Neredeyse geldim, geldiğini hissediyorum ve geldiğinde haykırıyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum, ne üstüme çöken acı, ne yeğenimi görememenin suçluluğu, ne de ailemin bana kızgın olduğunu bilmem. Hiçbirini. Tek hissettiğim, ben onu sıkıca kavrarken onun kocaman aletinin içime girmesi.

Kıpırdamadan durduğunda, dolgun dudaklarından gırtlaktan bir çığlık geliyor, ona bakmaktan kendimi . Kesinlikle büyüleyici. Kalın, kahverengimsi sarı saçları, şu anda kapalı olan ama güzel olduğunu bildiğim koyu kahverengi gözleri. Bana Belle'in yelesinin kahverengisini hatırlatıyorlar. Gözlerine baktığımda bir atı düşünmenin delilik olduğunu biliyorum ama öyle. Güçlü bir çenesi var ve dudağının biraz üzerinde açık kahverengi bir kirli sakalla kaplı. Sanki birkaç gün önce tıraş olmuş da bu sabah uğraşmaya üşenmiş gibi. Ama onu izlerken, gerçekten de bir erkeğin onun kadar muhteşem görüldüğünü daha önce sanmıyorum. Genelde bölünmüş suratlar yaparlar ama Jackson'da bölünmüş bir şey yok.

Hiçbir şey
yok. O
muhteşem.

Yanımda yere çökerek nefes nefese kalıyor, ben de aynısını yapıyorum ve zar zor kuruyan saçlarımı yüzümden çekiyorum. Vücudum uğulduyor ve bacaklarımın arası çok güzel ağrıyor. Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını. Ellerimi yüzümden aşağı indirdikten sonra, ona bakmadan önce kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Gözleri hâlâ kapalı, göğsü benimki kadar hızlı yükseliyor. Bu anıyı sonsuza kadar saklayabileceğim için çok mutluyum. Ona yaptığım gibi yaklaştığım ve onu yatağa götürdüğüm için utanmak istiyorum ama utanmıyorum. Ona sahip olmalıydım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, birine böylesine inkar edilemez bir ihtiyaç ama bundan utanmayı reddediyorum. Daha önce kendimi çok yalnız hissediyordum ama artık öyle hissetmiyorum.

Gözlerini açtığı anda, bir kez daha kapamadan önce etrafına bakıp derin nefes alışını izliyorum. O kadar ateşli ki. Ama elini kaldırdığında kaşlarım birbirine çarpıyor. "Tanrım, bu iyiydi." elini havada tutuyor ve özellikle gözlerini açıp bana baktığında kafam karışıyor. "Beni asılı mı bırakacaksın?"

"Çak bir beşlik ister misin?"

"Evet," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum ama elini tokatlıyorum. Bu garip olsa da, yine de biraz sevimli sanırım.

"Sen tuhaf birisin, biliyorsun. Seksten sonra beşlik çakmak istiyorsun."

Omuz silkiyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Evet, yani önce parayı istemiyorsan. Ama beşlik çakarsak daha az garip olur diye düşündüm. Bilmiyorum, bunu hiç yapmadım."

Sanki üzerime soğuk su dökülmüş gibi her şey durdu. Elbette onu yanlış duydum.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne yaptın?"

"Bu," diyor o yaramaz ve tatmin edici parmaklarını aramızda gezdirirken.
"Seks için para ödedim."

"Ne?"

Bana bakıyor. "Ne?"

Vücudum titremeye başlıyor ama az önce yaşadığımız muhteşem sarsıntıdan değil, saf öfkeden. "Delirdin mi sen? Ne? Beni temizlikçi mi sandın?"

"Temizlikçi fahişe midir?" diye sormadan önce bana şaşkın şaşkın baktı.

Sanki bana vurdu! "*Póg mo thóin!*" Kalçasına tekme atıp onu yatağımdan dışarı iterken kükrüyorum.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kıçını tekmeleyeceğim demek! Ben temizlikçi değilim, seni !"

Ayağa fırlayarak ellerini uzattı. "Bunu nereden bilebilirdim ki? Çok güçlü geldin!"

"Bir genç kız fahişelik yapmadan seks isteyemez mi? Bu saçmalık!"

"Sadece seks istemeyecek kadar güzelsin! Bu yüzden fahişe olduğunu düşünmüştüm."

"Ah, ama beni geri çevirmedin. Sen de beni istedin! Yani sen de mi fahişesin?"

"Birincisi, sana benzeyen birini geri çevirmem. İkincisi, resmen kemiklerimin üzerine atladın. Genelde kızları kovalamam gerekir-"

"Oh! Bir saat önce ne istediğimi bilmem hoşuna gidiyordu, ama şimdi bir zavallıyım!" Yataktan kalkıp giysilerini aldım ve ona doğru fırlattım. Kolaylıkla yakalıyor, gözleri benimkiler kadar vahşi.

"Fahişe deyişini çok sevdiğimi söyleyebilir miyim?" Bu piç. "Ah, siktir git! Sana inanamıyorum."

Omuz silkiyor, ellerini uzatıyor. "Beni çok istedin ve ben bunu hiç . Ayrıca sikimi her deliğe sokmak istedin."

"Yani? Seksi seviyorum diye para mı alıyorum? Senin parana ihtiyacım yok. Ya da herhangi bir otuzbircinin parasına. Ben iyiyim ve hödük değilim!"

Kıyafetlerini sikini örtecek şekilde tutarak duraklıyor. "Ciddi misin?"

"Evet, ciddiym, seni lanet olası göt!" Çıglık atıyorum. "Siktir git buradan!" "Ama, şuraya bak! Pornodan fırlamış gibi görünüyor."

"Burası bir çatı katı, seni lanet olası! Ben burada yaşıyorum."

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet! Ama bunu , hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden beni yargılamaya nasıl cüret edersin?"

"Seni tanımamı istemedin!"

"Haklısın! Seni becermek istedim ama artık bitti. Siktir git!" Onu odadan dışarı iterek çığlık attım.

"Yani, bekle, bu bedavaydı, değil mi?"

Hayal kırıklığı içinde bağıriyorum. "lanet olası sik torbası, defol git!"

"Bekle, seni kırmak istememiştim. Bilmiyordum. Belki de buna geri dönmeliyiz."

Gözlerim büyüdü. "Seninle birlikte olmaktansa burnumdan vurulmayı tercih ederim!" Onu asansöre doğru itiyorum ama olduğu yerde duruyor.

"Neyi burnuna

götüreceksin?" "Fark etmez.

Çık dışarı!" "Bırak da

giyineyim!"

"Tamam!" Bağıriyorum, odama doğru hışım ile ilerliyorum. Çok kızgınım, vücudum titriyor, ama kapıları çarpmaya gittiğimde duraklıyorum. Belki biraz mazoşistim ama o herife son bir kez bakmak istiyorum. Beni bir fahişe olmakla suçladı, ama yine de onun şimdiye kadar sahip olduğum en iyi yatak olduğunu düşünmeden edemiyorum. Başımı sallayarak ona "Hiçbir şey için teşekkürler" diye seslenirken gözyaşlarına engel oluyorum.

Boxerını yukarı kaydırırken omuz silkiyor. "Harika bedava seks için teşekkürler."

Gözyaşlarımı tutamayıp yatağa düşmeden önce kapıları çarparak kapatıyorum ve küçük bir bebek gibi ağlarken yüzümü yastıkla kapatıyorum. Nasıl oldu da bunun olmasına izin verdim? Kendimi birlikte olduğumu hatırlamadığım biriyle yatakta bulmaktan, gerçekten istediğim biriyle yatağa girmeye geçtim. Yine de yapmamalıydım. Evde kalmalıydım. Yaptığım gibi ona asılmamalıydım. Kukumu külotumun içinde tutmalıydım!

"Aman Tanrım, ya ben bir hoor isem?"

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda, bedenimden bir hıçkırık kopuyor. Az önce olanlar için ağlamıyorum. Tamam, belki biraz. Ama daha çok, buraya nasıl geldiğim için ağlıyorum. Sadece mutlu olmak istemiştim. Eğlenmek istedim. Biraz yaşa. Çok iyi gidiyordum ama sonra.

Her şey kötü ve korkutucu bir yığın halinde çöktü.

Beni bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim. Önemli olacağını düşünmemiştim. Casey Burke'ü yıllardır sevmemişim. Yıldız çarpmış aşıklar gibi bir aşk yaşamıştık. Benim için yanlış olduğunu biliyordum ama ona duyduğum aşkın ötesini göremiyordum. Tehlikeliydi ve onu çaresizce istiyordum. Yine de kontrolçüydü ve sadece ailemin parası için peşimdeydi. Asla evlenemeyeceğimi biliyordum.

Babam buna izin vermezdi ama ben gitmesine izin veremezdim. Onunla olmak istedim, ta ki olamayana kadar.

Ama ona kendimi evliliğe sakladığımı söylediğimde, akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı.

Bana tecavüz etti.

Yıllar geçmesine ve benim başka biriyle nişanlanmama rağmen onu affetmiştim. Ya da affettiğimi sanıyordum. Hapisten nasıl çıktığından bile emin değilim. Neredeyse Amberlyn'i öldürüyordu, aslında Declan'ı öldürmeye çalışıyordu. Yine de iyi halden ve annesi ölmek üzere olduğu için onu serbest bıraktılar. Bu adil değildi. Bana ya da aileme yaptıklarının bedelini tam olarak ödememişti. O değersiz bir pislikti ve şimdi ben de öyleydim. Onu unuttuğumu sandığıma hâlâ inanamıyorum. Atlatamamıştım ve bu yüzden şimdi kendimi kontrolden çıkmış buluyorum.

Kendimi bir hoor gibi hissediyorum.

Sevilmek için yeterince iyi değildim, bu yüzden Casey bana tecavüz etti. Sonra tanımadığım adamlarla yattım.

Ve şimdi, birisi benim bir hoor olduğumu düşünüyor. Belki de öyleyimdir.

Kısa süre sonra telefonuma uzanıyorum ve onun sesi hattı doldurduğunda bir huzur kaplıyor.

Sesinde o güç, o kuvvet var. Evim.

Kardeşim benim evim.

"Declan."

Sesindeki paniği duyuyorum. "Lena. Ne ?"

Dudaklarım titremeye başlıyor ve onu aradığıma anında pişman oluyorum. Daha yeni küçük bir bebeği olmuştu ve ben ağlayarak onu arıyordum. Ne kadar bencil olabilirim? "Lena, *deirfiúr*, bana her şeyi anlatabilirsin."

Deirfiúr. Küçüklüğümden beri bana böyle seslenmemişi. Çok geçmeden gözyaşlarım yığın yığın dökülmeye başladı ve kendimi tutamıyorum.

"Kendimi kaybettim, Dec."

"Biliyorum, Lena."

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

Derin bir nefes alır. "Uyuşturucu mu kullanıyorsun?" "Evet."

"İçiyor musun?"

"Evet." Tavana bakarken yüzümü siliyorum. "Ve deli gibi sikişiyorum." "Ah lanet olsun, Lena. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum. Ona söyleyemem. Onu zaten üzdüğümünden daha üzmem istemiyorum. "Çıldırıcı bir karmaşayım."

Fısıldarken sesindeki duyguyu duyabiliyorum, "Eve gel. Bunu düzelterek. Ailenle birlikte düzelterek."

Ama o daha sözünü bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Eve gelemem." İşte orada.

Ve ailem... onlar beni bu halimle anlamaz ya da kabul etmezlerdi. "Lena, yapabilirsin ve bunu biliyorsun. Evin senin güvenli sığınak. ama, Şimdi."

"Yapamam-"

"Yapamam demeyi bırak ve eve gel."

Aramamalıydım ve başka bir şey söylemeden telefonu kapattım. Tekrar arayamayacağını bildiğim için telefonumu kapattım.

Jackson'la birlikte olduğum odaya baktığımda onun varlığını hâlâ hissedebiliyorum. Mesele şu ki, onunla bu yataktayken kendimi neredeyse eskiden olduğum genç kız gibi hissediyordum. Üzerimdeki etkisini açıklayamam ama doğru hissetmişim. O içimdeyken her şey durdu. Dünya bir hiçti. Önemli olan tek şey o ve bendim. Bütün öğleden sonrayı onunla geçirmeyi planlamıştım. Onunla geçirebildiğim kadar çok zaman geçirecektim. Bunu istiyordum, ama sonra her şey boka sardı.

Gözlerimi sıkarak kapatırken ne düşüneceğimi bilemiyorum. Tüm bunlar kendime söylediğim bir yalan mıydı? Jackson'ın yatmaktan daha fazlası olduğu, bundan daha iyi olduğu? Onu fark ettiğimden daha fazla mı kullanıyordum? Bilmiyorum ama kendimi... kendimi iğrenç hissediyorum. ağlarken yüzümü kapatıyorum, bedenim bu hareketle titriyor. Dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum ve yataktan kalkıp duşa koşmak zorunda kalıyorum. İyi olsa bile, onun dokunuşunu istemiyorum.

Bu beni bir hoor yapıyor.

Suyu en sıcak ayara getirip içine giriyorum ve gözyaşlarım akarken düşün düşünüyorum. Jackson'la böyle bitmemesi gerekiyordu. Eğlenmem gerekiyordu. Ama işte buradayım, benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir otuzbirci için hüngür hüngür ağlıyorum.

Ve bana daha fazla acıdan başka bir şey hissettirmede.

FIVE

Lena

Bir hafta boyunca odamdan çıkmadım.

Bunun yerine, *Stranger Things*'i izliyor ve kilolarca otel yemeği yiyorum.

Ya da daha iyisi, otel dondurması.

Evdeyken çok fazla dondurma yiyemezdim. Annem her zaman kilo aldırıldığını söylerdi, bu yüzden ondan uzak durmamı sağılardı. Mükemmel görünmeliydim ki ismimize vurgu yapacak birini çekebileyim. Bundan hep nefret etmişimdir. Küçük bir kızken prensimi ormanda Bambi'ye şarkı söylerken bulacağıma dair çılgınca bir fikrim vardı. Onun yerine, Micah Jennings ile eşleştim. İyi bir ești, hoş bir ești ama onu hiç sevmedim.

Ondan zerre kadar etkilenmediğim gerçeğinin yanı sıra, Casey'ye o kadar takılmışım ki Micah'ya hiç şans vermemiştim. Onun da beni sevdiğini hiç sanmıyorum. İsim için, para için bu işin içindeydi ve onu zerre kadar suçlamıyorum. Ben de aynı şeyi hissettim ve öyle davrandım. Etrafında olduğu her zaman Akademi Ödüllü bir performans sergiledim. Anneme bile bir şey söyleyemedim. Onu sevmediğimi söyleyemedim.

onu. Kendini kaybederdi. Ayrıldığımda kızdı ama ben ayrıldım. Kendi başıma yaşamak için taşındım ve harikaydı.

Çok harika.

Yan yatarken, giydiğim kısa şorttan dışarı sarkan kıcıma bir göz atıyorum. Sanırım annem yalan söylemiyormuş; kığım biraz büyümüş. Umursadığımdan değil. Dondurmayı mükemmel bir daha çok seviyorum. Kaşıktaki kurabiye hamuru aromasını yalayarak usulca inliyorum. Bu şimdiye kadar yediğim en iyi dondurma. Ama fıstık ezmesi kesinlikle yakın bir ikinci. Yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duran diğer kaseme uzanırken, tüm prezervatiflerimin bulunduğu çekmeceye ters ters bakıyorum.

Aptal kurtçuk adam.

Jackson.

Ugh. Hala çok kızgıyım.

Odamdan çıkmamamın bir diğer nedeni de muhtemelen o. Kendimi kirli hissediyorum. Ne kadar duş alsam ya da cildimi yıkasam da, hala onun sözlerini duyuyorum. Önce parayı isteyip istemediğimi soruyor. Otuzbirci. Sanırım neden böyle düşündüğünü anlıyorum -çarşaflarda biraz vahşiyim- ama bir çekmece dolusu prezervatifi olan bir kızı takdir etmesi gerekmez mi? O güvende, değil mi? Sanırım öyle. Ama şimdi tek istediğim çekmeceyi çöpe atmak ve bir daha asla yapmamak.

Ki bu saçmalık. Sekse bayılırım.

Ve Jackson'la gerçekten çok sevdim. Ah. Vücudu. O omuzlar ve kollarındaki kesikler, yemin ederim hiç bu kadar büyük biriyle birlikte olmamıştım. Beni kollarıyla sardı. Bana hiçbir şey yaklaşılamamış gibi hissettirdi, o kadar büyüktü. Sırtı günlerce sürdü. Ve o göğüs... Kahretsin, düşündükçe ağzım sulanıyor. O da çok güzeldi. Sadece öküz gibi yapılı değil, aynı zamanda güzeldi. Gözlerinde küçük bir karamel dokunuşu vardı, ama sonra onlar da karanlıktı. Bilmiyorum, sadece muhteşemlerdi ve beni öldüren şey, bir hafta sonra bile onu aklımdan çıkaramamam. Dudaklarını, gözlerini, bana dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum. İğrenmek istiyorum. Bana söyledikleri için ondan nefret etmek istiyorum ama bana dokunduğu hissini aklımdan çıkaramıyorum. Sanki onun dokunuşu iyileşmeyen bir güneş yanığı gibi.

O yüzden neden gidip her şeyi berbat etmek zorunda kaldı, anlamıyorum. için çok daha fazla zamanımız vardı. Onun da zevk aldığını biliyordum. Seks dolu gözleri vardı ve siki o kadar sertti ki bir fiçı kırabilirdim. Gözleri. O dudaklar. O vücut.

Lanet olsun, ne göt ama!

arkama yaslanıp fıstık ezmeli dondurmayı kurabiye hamurumla birlikte kâseme kaşıklıyorum ve düşüncelerim Jackson'ın etrafında dönerken yemeye başlıyorum. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Bara gidip kışına tekme basmak ve o ağzını tekrar öpebilmem için özür dilemesi gerektiğini söylemek geliyor içimden. Bunu söylediğini biliyorum ama gerçekten kastettiğini sanmıyorum. Karar vermem beş aldı ama aynı zamanda yaşam tarzımı ve bundan nasıl hoşlanmadığımı da düşünmeme neden oldu.

Özgürlüğümü ve kimseye hesap vermek zorunda olmamayı seviyorum. Ama uyuşturucu, alkol ve erkekler biraz kontrolden çıktı. Jackson'ı tanı mıyordum bile; lanet olası bir katil olabilirdi ve ben onu odama . Akıllıca kararlar vermiyorum ve annemin kontrolü altında olduğum için gençlik yıllarımda böyle delirme şansım olmadığını bilsem de, şimdi bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorum. Belki de son altı ay yeterlidir. Bilemiyorum. Dün iyi olmak, kendime çeki düzen vermek, saçımı yıkamak ve düzeltmek istiyordum. Ama bugün, Jackson'a biraz daha binmek istiyorum.

Ah, ben deliyim.

Benim için gönderilmiş olan Cathmor şişesine uzanarak şişeden içiyorum ve gülüyorum. Sanırım yarın iyi olmaya çalışacağım. Ayrıca Declan'a Cathmor'un harika bir ikili olduğunu söylemeyi unutmamalıyım. Kesinlikle gülecektir. Eğer onunla konuşursam. Hiçbir aramasına cevap vermedim. Birine bile dönmedim. Ona mesaj atıp iyi olduğumu söyledim, o da ardı ardına aradı. Yapamıyorum işte. Son altı aydır olduğum kişiden hoşlanmasam da eve dönemem. Ailem beni bir tür rehabilitasyon merkezine yatırmak isteyecektir. Ayrıca Casey ile aynı şehirde olduğum için daha da kötüleşebileceğimi hissediyorum.

Özellikle de her odada bir şişe viski bulunan bir içki fabrikasının yakınında yaşamak.

Hissetmek

istemiyorum.

Uyuşmak istiyorum.

Başımı arkaya yaslayarak kalın likörden uzun bir yudum alıyorum, yanık boğazımdan aşağı akıyor ve göğsümü ısıtıyor. Annem beni şimdi görse çok üzülürdü. Şimdi onu duyabiliyorum.

"Lena, bu da ne böyle? Berbat görünüyorsun. Ne giyiyorsun öyle? Bırak onu ve bana bir fırça getir!"

Sesi ruhumu sarsarken gülümsüyorum. Onunla uzun zamandır konuşmamıştım. Babamla birlikte onu da çok öz lüyorum. En çok da Declan. Her gün olduğu gibi

geçtikçe, küçük yeğenim Ronan'ı daha çok düşünüyorum. Declan'a benzeyip benzemediğini ve Amberlyn'in kumral saçlarına sahip olup olmadığını merak ediyorum. Fotoğrafını çekemedim, muhtemelen Declan bana çok kızgın olduğu için. Onu suçlayamam. Birlikte büyüdüğü kişi gibi davranmıyorum. Ben herkesin söylediğini yapan küçük, tatlı Lena değilim. Hayır, ayrıldığımda bir şekilde sesimi buldum ve bu hoşuma gitti. Sadece Casey'nin üzerimdeki ağırlığını atmanın bir yolunu bulmam gerekiyor ve sanırım o zaman iyi olacağım.

Sorun şu ki, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bana bir daha asla dokunmayacağından nasıl emin olacağımı bilmiyorum. Beni asla bulamayacağından. Komik olan şu ki, Jackson'la birlikteyken Casey'i hiç düşünmedim bile. Sarhoşken ya da kafam iyiiken olduğu gibiydi. Düşünmüyordum. Sadece anı yaşıyorum ve hissediyorum. Çok güzel ve deli gibi arzuluyorum. Elimdeki Cathmor şişesine bakıyorum, onu istemiyorum bile. Komodinin üzerine koyuyorum ve bakışlarım bir kez daha çekmeceye takılıyor. Sesini duyabiliyorum, dudaklarından çıkan gırtlak iniltisini.

Lanet olsun, onu istiyorum.

Onu bulmaya gitmeyi ciddi ciddi düşünüyor muyum? Ne diyeceğim? *"Baksana Jacks, ben fahişe değilim ama gidip çarşılarla oynamak ister misin?"* Beni bardan gülerek kovardı. Ya da beni oracıkta öperdi. Ah, dudakları. Kahretsin, ben gidiyorum.

Evden ayrıldığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da istediğim şeyin peşinden gitmektir.

Yataktan atlayıp kasemi yere bırakıyorum ve yerde giyecek bir sweatshirt arıyorum. Odanın durumu içler acısı ama umurumda değil. Küçük bir kıkırdamayla siyah bir yığına uzanıyorum ve kaldırdığımda devasa olduğunu görüyorum.

Oh. Bu Jackson'ın taktığı pully.

Yatağa uzanıyorum, burnuma götürüyorum, onun koyu, baharatlı kolonyası duyularımı gıdıklıyor. İşaretlere inanırım ve eğer bu onu bulmam için bir işaret değilse, neyin olduğunu bilmiyorum. Hâlâ gündüz vardiyasındayız, o yüzden barda olmalı. Gömleğini üzerime geçiriyorum, beni ne kadar bunalttığına gülüyorum ama bundan büyük keyif alıyorum. Annem bunu onaylamaz ve muhtemelen yakardı ama ben bu gömlekle yaşamak istiyorum. Tenni pantolonumu giydikten sonra aceleyle odaya girip asansörlerden aşağı iniyorum.

Bara vardığımda, bir hafta öncesinin aksine, tıklım tıklımdı. Her yerde insanlar vardı. İçeri girdiğimde müşterilerin beni izlediğini hissedebiliyorum. Muhtemelen biraz evsiz görünüyorum, ama bir görevdeyim, bu yüzden umursamamaya çalışıyorum. Pek işe yaramıyor,

Yine de. İnsan denizinde ilerleyerek bara ulaşıyorum ve geçen gün Jackson'la konuşurken içeri giren adamı görüyorum.

Corey, sanırım?

"Hey, güzelim, sana ne getireyim?" diye mırıldanıyor barın üzerine bir peçete koyarken.

"Nasılsın?" diyorum, bara yaslanıp Jackson'ı ararken. "Jackson burada mı?"

Başını sallıyor ve midem bulanıyor. "Hayır, değil." "Bir dahaki sefere ne zaman çalışacak?"

"Üzgünüm, ama o gitti."

"Gitti mi?"

Omuz silkiyor. "Evet, bir hafta önce gitti, belki?"

"Bir hafta mı?" Ben soruyorum. Lanet bir papağan gibi konuşuyorum ama anlamıyorum. Jackson gitmekten hiç bahsetmedi. Ama sonra, bana soyadını da hiç vermedi, yani tükürükten başka pek bir şey paylaşmıyorduk.

"Evet, burada zamanı dolmuştu ve yoluna devam ediyordu. Sanırım bir sonraki durağı İskoçya'ydı? Ne dediğini hatırlamıyorum, o seyahatlerinden bahsederken ben hep üç maymunu ."

"Oh."

"Evet, kusura bakmayın. Bir içki sipariş etmek ister misiniz?"

Başımı sallıyorum. Bu kadar üzgün olabileceğimi fark etmemiştim. Neden bu kadar üzgünüm? O samanlıkta bir yuvarlanmaydı. Başka bir şey değildi. Ama her şeyin bu şekilde nefret ediyorum. Bu onun hatası olsa bile ve bana orospu dediği için bir otuzbirci olsa bile. Sanırım yapacak başka bir şeyim yok, o yüzden bir iki kadeh içebilirim.

Ama Corey'e evet demeye gittiğimde telefonum elimde çalışıyor. Declan olduğunu görmek için aşağı baktım, bu yüzden görmezden geldim. Ama sonra bir mesaj gönderdi.

Declan: 911. Hemen arayın. geçmiyorum, annem arıyor.

Biraz şaşırarak bir kez daha okudum. Ne demek istiyor? Tekrar aramaya başladı, ama onu görmezden geldim. Ciddi bir şey olamaz. Annem bir at kadar sağlıklı. Muhtemelen beni konuşturmaya çalışıyordur. Ama bir kez daha aradı. Telefona birkaç kez göz kırparak, bunun gerçekten ciddi olup olmadığını merak ediyorum. Aynı şeyi söyleyen başka bir mesaj kalbimi hızlandırıyor. Onu burada aramak için çok gürültülü, bu yüzden Corey'e başımı sallıyorum. "Yine de teşekkürler."

"Tabii, istediğin zaman gel," diye sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum. Şu anda sadece Jackson'ı istiyorum, bu yüzden o adamı eğlendirmenin bir anlamı bile yok.

Ayrıca, benim sevdiğim için çok küçük. Gah, gördün mü? Ben hoor değilim! Jackson'ı alamasam bile onu almayacağım.

Siktiğimin otuzbircisi. Ateşli bir otuzbirci ama.

Çıldırılmış halime başımı sallayarak dışarı çıkıyorum ve Londra'nın sert havasına giriyorum. Telefonum sürekli çalıyor ve bu beni biraz endişelendirmeye başlıyor. Titriyorum, bu yüzden rehberimi açarken kolumu kendime sarıyorum. Hava soğumaya başlıyor, bu da tekrar taşınmayı düşünmem gerekebileceği anlamına geliyor. Londra'da kışı sevmiyorum; burada kalmadan önce Dublin'e geri döneceğim.

Boğazımı temizleyerek Declan'ın adını ve çok geçmeden sesi geliyor.

"Lena, bütün hafta seni aradım. Bu ciddi bir durum."

Bağırmadan önce yüksek sesle, sinirli bir nefes veriyor, "Seni lanet olası geri zekalı! Annem hasta."

"Seni görmezden geliyordum. Sorun nedir?"

Sertçe yutkunuyorum ama sesindeki korkuyu duyabiliyorum. "Ne?"

"O hasta. Hemen eve gelmen gerek. Durumu iyi görünmüyor." Sesi biraz kesilince duraklıyorum, fısıldarken boğazım kaşınıyor, "Cidden, Lena, durum iyi değil."

Ah, .

SIX

Jackson

Rüzgar yüzümü öpüyor.

Hava o kadar temiz ki neredeyse solumamam gereken bir şeyi soluduğumu düşünüyorum. O kadar nadir bir şey ki bu bir hediye, ama sanırım buralarda pek çok insan böyle hissediyor. Herkes güler yüzlü, gerçekten misafirperver ve ziyaretçi merkezine işe alım yapan bir yer bilip bilmediğini sorduğumda beni araziye giden ilk arabaya bindirdi. Nereye gittiğime dair bir fikrim yok ama biraz heyecanlıyım. Beni çatı katından kovduğu andan beri Lena'yı düşünmeyi bırakmadığım gerçeğine rağmen.

Bunun akıllıca olmadığını biliyorum ve gitmesine izin vermeliyim. Onu hayatımda bir daha asla göremeyeceğim. O kendisine musallat olan şeyi unutmaya çalışıyordu, ben de dünyayı keşfetmeye . Ama keşke onunla biraz daha fazla zaman geçirebilseydim. Tamam, çok daha fazla. Özellikle de hala ağladığını duyabiliyorken. Bunu yapmak istememiştim. Sorunum neydi bilmiyorum. Sadece onun gibi birinin beni istediğine inanamıyordum. Bedavaya. Hiçbir şekilde çirkin olduğumu düşünmüyorum, ama o... o lanet bir tanrıça.

Hem de ağzı bozuk bir şekilde.

lanet olası sik torbası, defol git!

Pip'i -evet, adı bu- arazide ahırlara kadar takip ederken kendi kendime gülüyorum. Araba arazinin önünde durduğunda, yalan söylemeyeceğim, Pip beni bulana kadar herhalde on dakika aval aval baktım. Hayatımda hiç bu kadar büyük bir yer görmemiştim. Yani, burası bir kale. Üstelik tek bir kale de değil, başka küçük kaleler de var ve bu da lanet şeyi daha da büyük gösteriyor. Kalın bir taştan yapılmış olan kale muhteşem ama benim favorim vitray pencereler olmalı. Kocamanlar ve her yerdeler. Kalenin tepeleri altın renginde ve ön kapının üzerinde asılı olan armayı gördüğümü biliyorum ama yerini çıkaramıyorum. Bilmiyorum. Ama daha önce hiç kraliyet ailesi tarafından kullanılan bir gitmemiştim ve söylemem gerekirse, burada olmak oldukça havalı.

Anneme söylemek için

sabırsızlanıyorum. "Onları

görüyor musun?"

Pip bana baktı. "Kimi gördün?"

Aksanı bana Lena'yı hatırlatıyor, bu da tabii ki sırtımama neden oluyor. O kızı yakın zamanda aklımdan çıkarabileceğimden şüpheliyim. "Kral ve kraliçe falan mı?"

Alay etti. "Ah, evet, onları arada bir görürsün. Gerçi en çok beyefendi atı için . O ve eşi, eve yeni getirdikleri küçük çocuklarıyla birlikte şu tepede kalıyorlar."

İşaret ettiği yere bakıyorum. "Harika."

Ahırları gördüğümde hayretler içinde kaldım. Bu atların ailemden daha büyük bir evi olduğuna eminim. "Beyefendinin hanımı hamile kaldığından beri atına pek binmiyor. Burada olmadığı için prenses de binmiyor. Diğer seyisimizi de üniversitede kaybettik."

"Üniversite mi?"

"Üniversite

mi?" "Oh!

Okul."

Arazinin önündeki aynı armayı taşıyan büyük ahır kapılarını açarken bana donuk bir bakış fırlatıyor. "Bu yüzden onlara binecek ve bakacak daha fazla insana ihtiyacımız var. Bunlara sen ." Ahırlarda otuzdan fazla at var ve ben cennetteyim. Her at çok büyük ve güzel. Ağlayabilirim. "Sizinkiler burada."

İki güzelin önünde duruyoruz. "Belle ve MaddyLoo," diyor.

"Bu bir Percheron mu?" Kürkünün her yerinde bir sürü benek olan gri olanı işaret ederek soruyorum.

Pip gülümser, sırtışı dişsizdir. "Elbette öyle, efendim hanımefendinin de kendisi gibi özel bir Çeye sahip olmasını istedi."

"Bayat."

"Öyle," diye karar veriyor ve ben de gülümsüyorum.

"Ve o bir safkan mı?" Elimi hafif atın burnunda gezdirerek soruyorum.

"O. Belle. İyi bir kızdır. En sevdiklerimden biri." Yelesini okşuyor. "Prensesin atı."

"Harika."

"Evet, hadi gidip Mitch'i bulalım. Buraların patronu o."

Başımı sallıyorum, iki atı son bir kez okşuyorum. Dostum, kızımı özledim. Muhtemelen bu gece FaceTime'dan ararım. Pip'le birlikte bir dizi kapıdan daha geçtik ve masanın arkasında oturan daha genç bir adamın olduğu bir ofise girdik. Kafasını kaldırdı ve gülümsedi.

"Yeni adam mı?"

Pip başını sallayarak başparmağını bana doğru uzattı.

"Amerikalı-" "Aslında Kanadalı."

İkisi de bana şaşkın şaşkın bakıyor ama sonra Mitch soruyor: "İçiyor musun?" Gülümsedim. "İçiyorum."

"O zaman tüm geçmişin iyi olduğu sürece işe alındın." Yüzümü buruşturdum. "Bu ne kadar sürer? kadar çalışabilir miyim?"

Mitch hızla başını sallar. "Ah, evet, ama her şey bitene kadar ailenin yanında olamazsın. Yani bir gezintiye çıkacaklarını bilirse, çalışamazsın. Ayrıca, malikanenin yakınına gidemezsin. Buralar kilitli."

"Tamam, güzel."

"Üç aylığına, değil mi? Daha uzun kalamaz mısınız?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımda bir sırtış beliriyor. "Sırada İskoçya var." "Ah, lanet olsun. Gelmiş geçmiş en iyi yerdesin, neden ayrılarsın ki?"

Ben de birlikte gülüyorum ama sonra "İhtiyacın olursa kalacak yer bulursun" diyor.

"Elbette, ama hava soğuyana kadar ihtiyacım olmayacak." Pip de Mitch de bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Çadırım var."

"Çadır mı?" Pip sorar, sonra Mitch'e bakar. "O lanet olası bir phanny, değil mi?" Bu onları bir kahkaha tufanına sürüklüyor ama bu kadar komik olanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kahkahaları yatışana kadar öylece duruyorum. "Yani, evet, bir çadır. Ben istiyorum araziyi deneyimlemek için. iyi bir yer var mı?"

Mitch duraklar. "Ciddi misin?" Ona sırtıtıyorum.

"Evet."

"Mülkte mi?"

"Evet."

"Evet, hayır. Buna izin vermezler." Lanet olsun.

"Ama muhtemelen Céad Míle Fáilte'de ek iş yapabilirsin ve orada kalmaya izin verirler. Michael'a seni Mitch'in gönderdiğini söyle. Aklın başına gelene kadar sana yardım edecek ve senin için tuttuğumuz konutta uyuyacaksın."

El sıkışırken kıkırdıyorum. "Teşekkür."

Bir sürü evrak doldurduktan ve kimliğim için fotoğraf çektirdikten sonra, nihayet yarınki üniformam ve kot pantolonumun cebine sıkıştırdığım evimin anahtarıyla yola çıkıyorum. Mitch'in bana bahsettiği bara giden bir köprüye giden yol tarifiyle birlikte etrafımdaki güzel manzarayı seyre dalıyorum. Anlatılanların hepsi ve daha fazlası. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemişim. Gökyüzü o kadar mavi ve bulutlar o kadar alçak ki sanki içlerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Çimenler yeşilin ötesinde ve tepeleri kaplayan çiçekler büyüleyici.

Evet, dışarıda uyuyacağım.

Mitch'in bahsettiği köprüye ulaştığımda, cehennem gibi bir göle açılan dereye bakarken köprü'nün çekiyorum. Sanırım okyanusa kadar devam ediyor ve gidip kontrol etmek istiyorum. Her şeye hayran kaldım. Büyüleyici. Sanki su kristal berraklığında ama karanlık. Kıyıda duran bir tekne var ve zindana atılmadan onu alıp alamayacağımı merak ediyorum.

Ha.

Parmaklıklara tutunarak tepede gördüğüm bara doğru ilerliyorum. Ahır büyüklüğünde ve bu cömertçe bir ifade. Köprüye oyulmuş bir şey olduğunu fark ettiğimde, okumak için duruyorum.

Mo Stór

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Telefonumu çıkarıp Google'da arattım. *Canım benim*. Çok tatlı ve altında D&A harfleriyle bir tarih gördüğümde, bunun prens ve karısı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Annemin bunu çok seveceğini bildiğim için fotoğrafını çekip köprüden geçiyorum ve tepeye doğru çıkmaya başlıyorum. Céad Míle Fáilte'ye ulaştığımda otoparkta hiç araba olmadığını fark ediyorum. Belki de kapalıdır?

Ama kapı kolaylıkla açılıyor ve kendimi harika bir barda buluyorum. Eski olduğu kesin ama bayıldım. Her şey orijinal görünüyor, sanki zamanın başlangıcından beri aynıymış gibi. Duvarlar resimlerle dolu ve tabii ki ben de onlara çekiliyorum. Bir zaman çizelgesi gibi. Önce siyah-beyaz fotoğraflar, barın üzerinde duran aileler ve çocuklar, sonra renkli fotoğraflara geçiliyor. Her bir resim benzersiz ve bir sonraki duvara döndüğümde, bir ağacın altında bir çiftin devasa bir tuvali yer alıyor. Uzakta kaleyi görebiliyorum ama çift... Kahretsin, fotoğraftan çıkan aşkı hissedebiliyorsunuz. Kadın elinde bir buket tutan güzel mavi bir elbise giymiş, adam ise smokin giymiş, gözleri sadece kadına dikilmiş.

"Bu kuzenimin düğün günü."

Arkamı döndüğümde barın arkasında bir çocukla duran bir kadın görüyorum. Onu hemen fotoğraflardan birinden tanıdım. Fotoğrafta hamile, karnını tutuyor, arkasında da onu tutan bir adam var. Şimdi daha zayıflamış olsa da saçları hala unutamayacağım kadar ateşli bir kıvılcık ve çok güzel mavi-yeşil gözleri var. Küçük kız da ona benziyor, ateş gibi saçları ve mavi yeşil gözleri var ama teni daha koyu, kadınıninki kadar soluk değil. "Mutlu görünüyorlar."

Sırıttıyor. "Öyleler. Birbirlerini çok seviyorlar." Çocuğunu diğer kalçasına götürüyor. "Kapalıyız, dostum. Bir saat sonra tekrar gel, musluklar çalışıyor olacak."

Başımı sallayıp ona doğru geliyorum. "Aslında ben Michael'la konuşmak istiyordum?"

"Ah, o benim babam ve bugün çalışıyor. Akşama kadar dönmeyecek. Belki ben yardımcı olabilirim?"

İtiraf etmeliyim ki, gözlerinde biraz kayboldum. Dostum, o çok güzel. Ama keşke sarı saçlı ve mavi gözlü olsaydı.

Acınası.

"Um, belki. Arazinizde bir yer kiralayabilir miyim diye merak ediyordum." Yüzünü buruşturuyor, kaşları saç çizgisine ulaşıyor.

"Bir yer mi?"

Ağzı kalın ve tabii ki şüpheli. Sertçe yutkunuyorum. "Evet, malikanede çalışıyorum ve oradaki eve taşınmadan önce birkaç gün kamp yapmak istedim."

"Kamp mı? Çok seks yapmadığım sürece kamp yapmaktan nefret ederim."

"Bu da küçük bir kızla olmaz." Arkadan gelen, fotoğrafta onu tutan iri yarı adam yanına gelip yanağından öpüyor. "Annene bir hafta sonu Novelly'ye bakmasını söyle, ben de seni götüreyim."

"Kane, sen delisin! Ne zaman? Ben her zaman çalışırım."

"Sana her zaman söylüyorum, birini işe al. Annen de aynı şeyi söylüyor ama hayır, Amberlyn'in yerini alamazsın."

"Çünkü o en iyisiydi," diye karşılık veriyor ve adam sadece gözlerini deviriyor.

Elimi kaldırıp gülümsedim. "Ben çok iyi bir barmenim ve en fazla bir haftalığına yer kiralamama izin verirseniz önümüzdeki üç ay boyunca her gece çalışabilirim."

Kaşları bir kez daha kalkıyor. "Sana ödeme yapmak

zorunda mıyım?" "Burada kaldığım sürece hayır."

Başını sallıyor. "Tecavüzcü ya da katil değilsin, değil

mi?" "Son kontrol ettiğimde, hayır."

"O zaman işe alındı. Nasılsın, dostum. Ben Kane Levy."

Elini sıkıca tutuyorum. "Jackson Tremblay."

"Memnun oldum Jackson. Bu benim hanımım, Fiona Macclaster, yeni patronun."

"Evet, onu doğru duydun. Macclaster. Onun kızını doğurdum ve o benimle evlenmiyor!"

Kane kahkahalar atarken ben de gülümsüyorum. "Ha! Sana güzel bir yüzük alana kadar benimle evlenmeyeceksin. Beş parasızım, bütün paramı al."

Bebegi ona verirken "Biraz daha yap," diyor. "Ve çabuk ol, bir sonraki sen farkına bile varmadan burada olacak."

Hamile olduğunu fark etmemiştim bile. Yine de aşağıya baktığımda küçük bebek yumrusunu gördüm. "Çılgın kadın."

Bakışlarımla buluşmadan önce gözlerini deviriyor. "Tamam, işe alındın." "Harika."

"Ama odalarımız var, biliyorsun değil mi?"

"Evet, ama ben araziye deneyimlemek istiyorum."

"Deneyim mi dedin?"

Gülümsüyorum. "Evet."

"Phanny," diye mırıldanıyor ve ben alay ediyorum.

"Bugün bana ikinci kez böyle sesleniyorlar."

Bana geniş bir sırıtışla bakıyor. "Evet, bu yerel bir kelime. Sanırım Amerikalılar hippy diyor? Amberlyn'e sormam gerekecek."

Kanadalı olduğumu söylemek istiyorum ama bir anlamı yok. "Her neyse, çadırımı nereye kurabilirim?"

"Nereye istersen. Sadece pansiyondan uzak dur, çünkü orada kalmak istemiyorsun."

Bu mantıklı. "Tepenin aşağısında bir köprü ve ağaç vardı. Bu mi?"
Başını sallar. "Güzel. donacak, bunu biliyorsun, değil mi? Geceleri soğuk olur."
Gülüyorum. "Hazırlıklı geldim," diyorum çantamı okşayarak. "Merak etme."
"İşe gelemeyene kadar gelmeyeceğim." Elini uzattı. "Yarın başlayalım mı?"
Elini tuttum. "Evet, teşekkürler." "Üç
ay mı demiştin?" "Evet. Sadece
tatildeyim."
Yüzünü buruşturuyor. "Ve çalışıyor musun?"
Omuz silkiyorum. "Öylece oturmayı sevmiyorum ve burayı tamamen
deneyimlemek istiyorum."
"Ah, sen delisin o zaman?"
"Annem de seninle aynı fikirde olurdu."
Kıkırdıyor. "Pekala, yarın açılıştan önce gel. Sana etrafı gösteririm."
"Harika, teşekkür ."
"Rica ederim, Jackson, tamam mı?"
"Evet."
"Harika. Şimdi seninle gidiyorum. Bu gecedan önce biraz kestirmem lazım."
Başımı salladım. Kapıya yönelmeden önce el sallayarak "Tekrar teşekkür
ederim," diyorum ama dönüşün ortasında doğu duvarında devasa bir tuval
görüyorum. Olduğum yerde afallayarak bana bakan aileye bakıyorum. Ya da
daha iyisi, fahişe dediğim sarışın, mavi gözlü güzele.
"Neye bakıyorsun?" Fiona yanıma gelerek soruyor. "Ah, bunlar malikânedeki
patronların. O'Callaghan'lar."
Ağzım açık kaldı.
"Kraliyet ailemiz, görüyorsunuz," diye devam ediyor. "Leydi Noreen, Sör
Ivor, Prens Declan ve Prenses Lena var. Gerçi o şu anda müthiş bir tatilde. Ne
demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Erkek kardeşi kuzenimle evli ve tüm
dedikoduları duyuyorum-"
Devam ediyor ama ben
dinlemiyorum. Nefes alamıyorum.
Fotoğrafta hatırladığımdan çok daha zayıf. saçları ve ustaca uygulanmış
makyajıyla bir milyon dolar gibi giyinmiş,

yuvarlak yüzlü. Elbisesi benim yaptığım gibi onu sarıyor ve elmaslarla kaplı, gözleri resimdeki mücevherler kadar parlıyor. Gözlerime inanamıyorum.

Prenses Lena.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, kendimi tutamıyorum, aptal gibi gülmeye başlıyorum. Lanet Mayo Prensesi'ne seks için para teklif ettim.

Oh, ve ona fahişe dedim. Harika.

SEVEN

Lena

Ailemin evine bakarken yüksek sesle nefes veriyorum. Gerçekten buraya geri döneceğimi düşünmemiştim.

Ne kadar aptalca görünse de, bunu yapabileceğimi gerçekten düşünmemiştim. En azından yakın zamanda. Ellerimi cebime sokuyorum ve içeri girmekten nasıl kurtulabileceğimi anlamaya çalışıyorum. Declan beni bekliyor, şoför beni tren istasyonundan aldığı anda onu aramış, yani Mayo'da olduğumu biliyor. Tren istasyonunda güvenlik bile vardı; lanet medyanın eve geldiğimi nasıl bildiği aklımı başımdan alıyor. Belki de annemin hasta olduğu haberi yayılmıştır.

Bu da benden beklenen şefkatli bir kız çocuğu gibi eve döneceğim anlamına geliyordu.

Trenden indiğimden beri kalbim boğazıma düğümlendi. Güvenlik bana arabaya kadar eşlik etse bile, kendimi her fırsatta arkama bakarken buldum. Şimdi burada dururken, izin almadan kimsenin arazimize giremeyeceğini ve Casey'nin araziye girmesine izin verilen son kişi olacağını bildiğim halde hala etrafıma bakıyorum. İşte bu yüzden geri dönmek istemedim. Çünkü burada olduğunu biliyordum. Burada olmak zorunda. Başka nereye gidebilir ki?

Kapılar açıldığında, kardeşim dışarı çıkarken yutkunuyorum, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Declan değişmemiş. Artık kimseyi cezbetmek zorunda olmadığı için evlenmenin onu biraz şişmanlatacağını düşünmüştüm ama hâlâ fit. Gözleri hâlâ pırıl pırıl mavi, ama dudakları öyle yukarı kalkık ki. O mutlu. Bunu görebiliyorum ve kıskanıyorum.

"Ah, Lena," diye mırıldanıyor kollarını bana dolamadan önce. Kokusunu içime çekiyorum ve kardeşimi sıkıca kavrarken gözlerim kapanıyor. Onu görmeyeli neredeyse bir yıl olmuştu. "Yolculuğun nasıl geçti?"

"İyi," diye cevap veriyorum, kolunu omuzlarıma doladığında gözlerimi açıyorum ve eve girmeye başlıyoruz. "Medya tren istasyonundaydı."

Yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Annemin durumu ortaya çıktı ve senin de er ya da geç geleceğini biliyorlardı."

Nabızım hızlanıyor. "Peki ne oldu? Kanser mi?"

"Beyninde bir leke buldular."

Sanki biri bana tokat atmış gibi hissediyorum. Devasa evimize doğru ona yaslanıyorum. Dehşete kapılmış durumdayım ve evi gezmek, değişen bir şey olup olmadığına bakmak istiyorum ama onun sözlerini aklımdan çıkaramıyorum.

Beyninde bir leke.

Bu da ne böyle?

Annem bir öküz!

Konağın içinde yürürken beni selamlayan herkese sallamaya çalışıyorum ama Declan'ın az önce söylediklerini algılayamıyorum. Annemin oturma odasına varamadan, güzel yengem kucığında mavi bir kundakla kapıdan içeri giriyor. Tıpkı onu hatırladığım gibi görünüyordu. Muhteşem kumral saçları ve güzel yeşil gözleri, dolgun ve kırmızı dudakları. Yüzü biraz pembeleşmiş ve sanki ağlıyormuş gibi görünüyor, bu da beni korkutuyor elbette.

"*Mo stór,*" diye mırıldanıyor kardeşim, beni bırakıp onun yanına gidiyor. "İyi misin?"

"Evet, Ronan'ı ziyarete götürdüm," dedi, Amerikan aksanı çok belirgindi. Asla ait olamayacağını söylediler ama ağabeyim ona sanki ondan başka bir yer yokmuş gibi bakıyor. "Sadece onunla vakit geçirdiğinden emin olmak istiyorum. Bir sürü fotoğraf çektim."

Bekle, ne? Neden resimlere ihtiyacımız var? Kahretsin, bu ne kadar kötü?

"Ah, güzel," diye mırıldanıyor, küçük mavi yumağı karısının kollarından kaldırmadan önce eliyle kavırıyor. "Lena burada."

Amberlyn onun arkasından bakıyor ve gözlerinin nasıl açıldığını kaçırmıyorum. Yine de bunu bir sırtıyla örtüyor ve kollarını açarak bana doğru geliyor. "Lena."

"Amberlyn, vay canına, sanki küçük bir bebeğin olmamış gibi görünüyorsun," diyerek ona sıkıca sarılıyorum. Bu bir yalan; bebek sahibi olduğu için olabildiğince şişman ama bunu ona söylemeye cesaret edemem.

"Sen bir yalancısın ve ben bunu biliyorum. Ben bir ev kadar büyüğüm" diye azarlıyor ve yanağımdan öpüyor. "Ama teşekkürler."

Yüzünü avuçlarım. "Asla yalan söylemem."

Declan yanıma gelip Ronan'ı bana doğru uzatırken kıkırdıyor. Minik yüzünü, küçük melek yanaklarını ve düğme burnunu gördüğümde biraz ağlıyorum. "Aman Tanrım, şuna bak," diyorum, onu alıp göğsüme bastırarak. "O mükemmel, değil mi?"

Kardeşim onun şakağını öperken Amberlyn, "Öyle düşünüyoruz," diyor.

Ronan'ın gözleri benimkilerle buluştuğu anda tamamen aşık oldum. Declan'ın gözlerini almış ama Amberlyn'in yuvarlak yüzüne sahip. Bunu nasıl kaçıracaktım? Annemle ilgili haberi öğrendiğimden beri son birkaç gündür ne bir şey içiyorum ne de bir şey alıyorum. Ve bu berraklık anında, geri dönmek istemediğim için kendimden nefret ediyorum. Bu küçük çocuğu görmek ve onu çok sevmek istemediğim için.

Onu bir kez daha öperken, "Onun için ilmek ilmek işliyorum," diye fışkırıyorum. "O mükemmel biri." Amberlyn bana gülümsüyor. "Ve teyzesi onu görmeye geldiği için çok mutlu."

Yüzümü buruşturup Declan'a bakıyorum. "Teyze mi? Bu çok garip." Gülüyor. "*Mo stór, it's aintín.*"

Amberlyn gözlerini devirir. "Ah, kimin umurunda! Evde olduğun için çok mutluyuz."

Bana doğru eğildi ve yanağımdan sertçe öptü. Ancak geri çekildiğinde Ronan ağlamaya başlıyor. "Ağlayan bebeklerle işim olmaz," diyerek onu geri veriyorum ve ikisi de gülüyor.

"Sorun değil. Zaten içeri girip annemi görmemiz gerekiyor." Declan Amberlyn'e döner. "Şoför dışarıda sizi bekliyor."

Yine gözlerini deviriyor. "Eve kadar yürüyebilirim."

Başını öperken tek söylediği "Hayır," oluyor ve onunla tartışmamasına şaşıyorum.

"İyi. Daha yeni bebeğim oldu, o kadar da büyük bir değil."

"Ben de seni seviyorum," diye sesleniyor ona yanımdan geçerken ve bana bir sırtıma gönderiyor. "Çekilmez biri."

"O seni seviyor."

Omuz silkerken sırtışı büyüyor ve Declan'ın yüzü anında değişirken koridora doğru ilerliyor. Gösteri mi yapıyor, ne yapıyor bilmiyorum ama bu beni korkutuyor.

Neyin içine girmek üzereyim?

Declan başka bir şey söylemeden kapıyı iterek açtı ve benden önce içeri girdi. "Anne, Lena geldi."

içeri girip annemin oturma odasına bakıyorum. Elbette her zamanki gibi tertemiz, ama neden burada olduğu kafamı karıştırıyor. Yatağında olması gerekmiyor muydu? Ama çok geçmeden bakışlarım ona takılınca bir önemi kalmıyor. Konuşamıyorum bile. Ona aval aval bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Anneme bakarken hıçkırıklarımı tutmak zorunda kalıyorum. Saçları sımsıkı örülmüş, ki bu yeni bir şey değil ve bir ev elbisesi içinde bile son derece şık giyinmiş. Mücevherlerini takmış, yüzü tamamen makyajlı, ama beni nefessiz bırakan yüzü.

Yüzünün bir tarafı tamamen sarkık, gözleri yarı kapalı ve ağzı olduğu yerde donmuş, diğer tarafı ise sırtıyor.

"Ah! Me lass."

Babamın bana doğru geldiğini görüyorum ama yapamıyorum. "Anne."

Ağzımdan çıkan tam bir kelime bile değil, daha çok ona doğru gidip kollarımı ona doladığım bir hıçkırık. Bana sıkıca sarılıyor, ben onu sıkarken o da şakağımı öpüyor. Birkaç saniye içinde kendimi tamamen bok gibi hissettim. Neden gitmişim? Neden annemin bana ihtiyacı varken onunla iletişim kurmadan gidecek kadar bencildim? Ah, ben bir bok parçasıyım. Tam bir pislik. Ronan doğduğunda burada bile değildim. Deniyordum... Kahretsin, bilmiyorum. Burada değildim, hatta yakınlarda bile değildim ve telefona cevap vermiyordum.

Gözlerimi kapatarak onu bir kez daha sıkıyorum, keşke ara vermeseydim, unutmaya çalışmasaydım diyorum. Saklamaya çalışmadığım için. Çoğunu bilmiyor bile, ama bildiğinin farkında olduğum şey kesinlikle ihtiyacı olan bir stres değil.

Geri çekildiğimde yüzümü ellerinin alıyor, gözleriyle beni inceliyor. Neredeyse beni inceliyormuş gibi hissediyorum ama kesinlikle öyle değil. Gideli bir yıldan fazla oldu. Gözlerindeki sadece aşk olmalı.

"Lena, korkunç görünüyorsun."

Hm. Bazı şeyler değişmiyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne."

Ayağa kalktım ve bana baktı. "Saçın, yüzün. Yemek yemiyor musun? Saçını en son ne zaman yaptın? Saçında yine o çirkin dalga oluşmaya başladı. Tanrım, Meredith," diye kişisel asistanına sesleniyor. "Franco'yu ara, hemen gelmesi gerekiyor."

Elimi kaldırdım. "O değil. Ben iyiyim."

"Hayır, öyle değilsin. Ben iyileşene kadar benimle birlikte olacaksan, o zaman bir sıçan gibi değil, bir parçası gibi görünmelisin."

Kırıldığımı söylemek istiyorum ama annemin tek derdi dış görünüş. Büyürken bana kötü derdi. Her zaman onun gibi mükemmel olmamı isterdi. Denedim ve dediklerini yaptım ama hep sahteydi. Her zaman. "Vay be, pis sıçan. Son zamanlarda hiç böyle çağrılmamıştım."

"Ah, yataktan bir hödük gibi fırlamış gibi giyinmişsin."

Ama son zamanlarda bana da öyle diyorlar. Sözlerinin beni incitmesine izin vermemeye çalışıyorum. Yine de biraz acıtıyorlar. Tabii ki Jackson'ı tekrar düşünmeme neden oluyorlar. Ama sonra, bir ampulün yanması gibi, az önce ne dediğini hatırlıyorum.

Yüzümü buruşturarak ona bakıyorum. "Bekle, ne?"

Kafasını bana doğru sallayıp, beni süzdü. "Ne halt ediyordun sen? Mide bulandırıcı görünüyorsun."

"Vay canına, keşke eve daha erken gelseydin." "Noreen, hadi artık."

"Ivor! Şuna bak," diyor babama. "Böyle çıkıp benim yerimi mi alacak? Bu şekilde sahneye çıkarsa ona gülerler. Meredith! Franco'yu mu arıyorsun?"

"Evet, madam."

Meredith'i durdurmak istiyorum, şu anda kimsenin bana dokunmasını istemiyorum, ama annemin söylediklerinin peşini bırakamıyorum. Parmağımı kaldırarak, "Evet, o, neden bahsediyorsun?" diye soruyorum. Annemin yüzü buruşuyor ve babama baktığımda o da bana aynı şekilde bakıyor. "Ne?"

Declan öne çıkar. "O kısmı atlamış olabilirim."

"O kısmı mı?"

"Declan, oğlum, bununla ilgileneceğini söylemiştin. Benim işim annen, senin işin Lena'ydı."

"Neden ben senin işinim?" Başımı kaldırıp kardeşime bakıyorum ama o sadece acı çekmiş gibi görünüyor.

Bana bakıp omuz silkti. "Annem olmak için geri gerektiğini söyleseydim, gelmeyeceğini biliyordum."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. Kalbim hızlanıyor ve nefes alamıyorum. Çıldır mı? Etkinliklere ve çaylara mı gidiyorlar? Bizim topraklarımızın dışında mı?

Beni yakalayabilir.

Ama bunu onlara söyleyemem. "Annem mi olacaksın? Ben o olamam!"

Annem alay ediyor. "Kimse ben olamaz ama en iyi seçim sensin." "Burada ne haltlar dönüyor? Anlamıyorum. Neden-"

Ama annem sözümü kesti. "Ben ölüyorum, Lena."

Babam ve Declan başka tarafa bakarken içimdeki hava boşalıyor. "Tümör kafamdaki sinirlere baskı yapıyor ve onu çıkarabileceklerinden emin değiller. Bugün ölebilirim ve ben iyileşene ya da ölene kadar bu ailenin adını ve yükümlülüklerimi sürdürebilecek tek kadın sensin-"

"Noreen, lütfen."

"Bu lanet olası gerçek, Ivor, ve sen bunu biliyorsun. Bilmesi gerekiyor. Declan sana ne söyledi? Hastayım, eve mi geleyim?"

Gözlerimde yaşlar birikiyor. "Evet."

"Bundan daha fazlası var. Kaygısız bir ergen gibi davranmayı bırakıp yetiştirildiğin gibi bir kadın olmanın zamanı geldi."

Ama ben o kadın olmak istemiyorum. "Anne, yapabilirim."

"Yapamam diye bir şey yok," diyor Declan. "Hepimizin yapması gereken bir iş var, Lena. Ben bu ailenin işlerini yürütmeliyim, babam annem için endişelenmeli ve sen de ailenin yüzü olmalısın."

"Temiz olduğunda güzel bir yüz," diye ekliyor annem ama ben başımı sallıyorum. "Ama sen iyisin!" Elimi ona doğru uzatarak bağıríyorum. "Yani-" "Ben iyi değilim."

"Ama-"

Baba bana yaklaştı. "Tansiyonu dengelenmez ameliyat olacak ama o zamana kadar buradan ayrılamaz. Kimseyle çay içmek istemiyor çünkü-"

Sözleri kesiliyor ve annem gözlerini deviriyor. "Çünkü lanet olası Quasimodo'ya benziyorum ve kimsenin beni böyle görmesine izin vermeyeceğim."

Anneme yardım etmek istiyorum, gerçekten. Olduğumu düşündüğü her şey olmak istiyorum ama kalbimdeki korkuyu atamıyorum. "Ama her şeyi askıya alamaz mıyız? Yani, o iyi olacak. Herkes bekleyebilir."

O zaman ailem başka tarafa bakıyor ve kalbim bir kez daha sıkışıyor. Bunu yapmamalıyız. Annem çok genç. "Bilmiyoruz. Ameliyat riskli."

Midem bulanıyor. "Ama Declan, o iyi olacak, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Ah, Lena, beni buna cevap vermek zorunda bırakma."

Başımı salladım. "Bir cevaba ihtiyacım var."

Bana cevap veremiyor. Babam "Ameliyat başarılı olursa bize yüzde altmış yaşama şansı verdiler" diyor.

Bakışlarım anneminkilerle buluşuyor ve o da omuz silkiyor. "O zaman geriye sen kalıyorsun," diyor, gözleri benimkileri tutarak. "Bunu yapabilecek tek kişi sensin Lena. Zamanı geldi. Eğlenmene izin verdik. Şimdi zamanı geldi."

Zamanı geldi mi?

Ben hazır

değilim. "Ama-"

"Aması yok, Lena. Bu iş bitti. Yapman gerekeni yapacaksın."

Gözyaşlarım yanlardan sızarken gözlerimi kapatıyorum. Annemin ölmesini istemiyorum. Ben de burada olmak istemiyorum. Ondan sadece bir tane var, ama kahretsin, sonunda üzerimde kurduğu lanet olası baskının altından kurtulmuştum. Şimdi geri döndüm ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Gerçekten başka seçeneğim yok.

Declan'a bakarak ona yalvarıyorum. "Beni takas eder misin? Ben işi yürütürüm, sen de yüz olursun?"

Başını sallarken alay ediyor. "Lena, ikimiz de biliyoruz ki ben bunu yapmak için yetiştirilmedim. Sen öyleydin."

Haklı, öyleydim.

Ama bu istediğim anlamına .

EIGHT

Lena

Odama geri döndüm ve bundan nefret ediyorum.

Kapıya yaslanarak etrafıma bakıyorum ve kesinlikle hiçbir şeyin değişmediğini görüyorum. Bu beni mutlu etmeli ama etmiyor. Ağlamamı durduramadığım için gözyaşlarımı silerek, ailem dışarı çıkmama izin vermediğinde Casey'nin beni görmek için sürünerek girdiği pencereye bakıyorum. Bunun gerçekleşmesi için güvenlik görevlilerinden birine üç yüz dolar ödemek zorunda kalmıştım. Bir süre için iyiydi, ama sonra Casey çok eli açık olmaya başladı ve o zamanlar seks yapmak için evlenene kadar beklemek istiyordum.

O gemi battı.... Havaya
uçtu.

Ve yandı.

Eh. O kız bir melekti ve aslında annemin yerine geçebilecek mükemmel biriydi. Şimdi ise kendim için yeterince iyi olduğumdan bile emin değilim. Tanrım, annemin olduğu her şey olmak için büyük bir motivasyonum vardı. Zorba mıydı? Evet, ama tertemiz ve güzeldi. Bir odaya girerdi ve insanlar onun güzelliği ve zarafeti karşısında susardı. Sert biriydi ama genellikle

söylenmesi gerektiğini söyledi. Onun gibi olmayı çok istedim. Yolumu nasıl bu kadar kaybettiğimi bilmiyorum.

Aslında biliyorum.

O gece hala aklımdan çıkmıyor. Casey'nin beni sevmesini çok istemiştim. Ona yalvardım, benim için ne kadar önemli olduğunu söyledim, onunla asla evlenemeyeceğimi bile bile. Belki o da bunu biliyordu ve bu yüzden bana karşı gerçekten ne hissettiğini hiç söylemedi. Bilmiyorum ve muhtemelen asla da bilmeyeceğim. Onun tarafından sevilme istiyordum, bu yüzden bana teklif ettiği içkiyi kabul ettim. Bir viski damıtımevinin varisi olarak, bu benim ilk içkim değildi, ama babamın viskisini içtiğimde, onunla birlikte ve yudum yudum içiyordum.

Casey ile öyle değildi.

İçkilerimi yudumluyordum. İçkileri geri atıyor ve vahşileşiyordum. O gece, altı aydır yaşadığım alemlerin bir ön gösterimi olmalı, çünkü geriye dönüp baktığımda gülmekten kendimi alamıyorum. O zaman ne istediysem şimdi de aynısını istiyorum: güvende ve emniyette hissetmek. Sevilme ve hissetmemek. Ama şimdi, keşke yapmasaydım diyorum. Keşke ona içki içecek havada olmadığımı söyleseydim. Belki o zaman ön bahçede donum ayak bileklerimde ve kalçalarımda ısırık izleriyle uyanmazdım.

Belki o zaman kendimi değersiz hissetmezdim.

Maalesef durum böyle değil.

Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım var.

Eşyalarımı bile yerleştirmeden için dönüyorum ama daha yapamadan kapım çalınıyor. Yüzümü buruşturarak kapıyı açıyorum ve Declan'ın diğer tarafta durduğunu görüyorum. O bana bakıyor, ben de ona bakıyorum.

"Beni içeri alacak mısın?"

Beni hiçbir uyarıda bulunmadan buraya geri getirdiğini hissettiğim için bunu yapmak istemiyorum ama sonunda içeri girmesine izin veriyorum. Yanımdan geçip gidiyor ama ben kıpırdamıyorum. Kapıya doğru eğilerek etrafına bakınmasını izliyorum. "Annem odaya hiç dokunulmadığından, hiçbir şeyin oynatılmadığından ya da buna benzer başka bir şey yapılmadığından emin oldu. Sadece sen yokken temizletti. Her zaman 'Ah, Lena yakında eve dönecek' derdi." Topuklarının üzerinde dönüp bana bakarken boğazım duygularla tıkanıyor. "İşte buradasın."

"İsteyerek değil," diyorum ve o da yavaşça başını sallıyor.

"İsteyerek değil," diye tekrarlıyor, ellerini ceplerine götürerek. "Ne oldu böyle, Lena. Sadece sen ve ben varız. Söyle bana. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, çağırıyor alırmaz durdum. Bu bir sorundu çünkü sorun olmasını ben istedim."

"Bunu neden istiyorsun ki?"

"Çünkü," diye omuz silkerek cevap veriyorum, kelimeleri bulamıyorum. "Sen anlamazsın."

"Deneyebilir misin?"

Yere bakıp başımı sallıyorum. "Hayır. acıyor."

Beni izlediğini hissedebiliyorum ama ona bakamıyorum. Baktığımı görürse, bunun Casey denen salakla ilgili olduğunu anlar. Benim üzerimde hiçbir güce sahip olmaması gereken biri. Terapistim bile her şey olup bittikten sonra bunu söyledi. Sümüklü kaltağın tekiydi. Gerçi bana verdiği bazı başa çıkma yöntemleri biraz yardımcı oldu. Ama sonra onu görmeye gitmemem gerektiğini bildiğim halde bir ara sokakta onunla karşılaştım.

Tanrım, sesini hala duyabiliyorum.

"Sana ihtiyacım var, Lena."

"İstemiyorsun ve istesem bile yapamam. Micah ile birlikteyim."

Ellerimi tutup sıkarken gözleri yalvarır gibiydi. "Lena, lütfen. Micah'ı bırak, benimle gel."

Gözlerinde nasıl kaybolduğumu bilmiyorum ama kaybolmuştum. Öyle koyu kahverengiydiler ki, neredeyse bir ağacın kabuğu gibiydiler. Declan onun boktan biri olduğunu, bu yüzden kahverengi olduklarını söylerdi. Yine de onu hiç dinlemedim. Casey'i severdim. Şimdi sevmiyordum ama seviyordum. "Hayır Casey, yapamam. Artık sana karşı böyle hissetmiyorum."

"Elbette seviyorsun. Beni seviyorsun," diye ısrar etti. "Ve unutma annem seni seviyor. Sana ihtiyacı var. O ölüyor. Ona birlikte bakabiliriz."

Sertçe yutkundum. "Case, annene değer veriyorum ama öyle hissetmiyorum ve Micah'la birlikteyken ne seninle ne de onunla birlikte olamam. Buna izin vermez," diye cevap verdim ve gözlerindeki acıyı gördüm. Bu kalbimi paramparça etti. O beni incitmiş olsa da ben onu incitmek istemiyordum. "Ayrıca Case, bana tecavüz ettin. Bana bunu yaptıktan sonra sana yardım etmek istememi nasıl beklersin?"

"Bunu sen istedin," diye alay etti, sonra gözleri buluştu ve onun için endişelenmeyi bıraktı. Sürekli öldüğünü söylediği annesi için. Her şey için. Ve saniyeler içinde endişenin yerini korku aldı. "Sana tecavüz etmediğim halde ettiğimi söylemeden bıktım. Beni sen istedin."

"Bana ilaç verdin."

"Ah, yine uyuşturucuyu istedin! Hepsini istediğin halde beni kötü adammışım gibi gösteriyorsun."

İstedim mi? Bunu istiyor muydum? O ana kadar kendimi hiç sorgulamamıştım. Çoğunlukla ne bilmediğim için. Sadece soğuk bir şekilde uyandığımı hatırlıyorum.

Tek başına. Her şey acıtıyor. "Hayır Casey, öyle olmadı ve bunu biliyorsun."

"Bunu insanlara söylemelisin. Lena, baban beni kasabadan kovmaya çalışıyor. Bana binlerce teklif etti."

Buna hiç şaşırmadım. Babam ondan nefret ederdi. "O zaman git. Neden kaldın?" "Annem yüzünden. Para çok iyi olsa bile onu bırakamam."

"Parayı al ve onu da yanında götür," diye önerdim ama başını salladı.

"Gitmeyecek. Eğer sana zarar vermediğimi söylersen, benimle olmak istediğini söylersen, bana bunu yapmazlar!"

"Bunların hiçbirini söyleyemem."

Beni kendine çekerek bileklerimi elleriyle sıktı, tırnakları derimi ısıırıyordu. "Canımı yakıyorsun!" Onu itmeye çalışarak haykırdım ama beni tuttu, gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

"Beni rahat bırak!" Kaçmaya çalışarak çığlık .

Ama beni sarsarken gözleri çıldırmıştı. "Hayır, onlara sana dokunmadığımı söylemelisin! Buradan ayrılamam. Annemi hareket ettiremem. Burada kalmak zorundayım!"

"Yaptın mı yapmadın mı bilmiyorum! Parayı al ve git, Casey. Annen nereye taşınırsa taşınsın iyi olacak. Sadece git, benim ve senin hayatını daha iyi hale getir."

"Lena?"

Kardeşimin sesi beni sıçrattı. Casey beni hemen bıraktı ve ben de topuklarımın üzerinde dönerek Declan'ın bana doğru gelirken gözlerinin Casey'ninkiler kadar vahşi olduğunu gördüm. "Declan, burada ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynısını sormalıyım," dedi ve Casey'yi gördüğünde gözleri karardı. Casey'yi işaret eden Declan, "Burada ne halt ediyorsun Casey, özellikle de kız kardeşimle konuşuyorsun?" diye alay etti.

Neden Casey'i korumaya çalıştığımı bilmiyordum. Ya da belki Declan'ı koruyordum. Bilmiyordum ama ellerimi havaya kaldırdım ve Declan'ı durdurarak yalvardım: "Declan, bir şey yok. Sadece konuşuyorduk. O gidiyor."

Ama o beni bir sinek gibi kenara itti. "Bu topraklara nasıl geldin? Burada istenmiyorsun."

"İçeri girilecek yerleri biliyorum Declan. Siktir git," dedi Casey, sesi nefretten başka bir şeyle dolu değildi.

"Declan," dedi Amberlyn ve sesindeki korkuyu duyabiliyordum.

"Şimdi olmaz aşkım. Bu serserinin kız kardeşimle konuşarak ne yaptığını bilmem gerek," dedi, sesi asitle doluydu.

"Lena ile ne iş seni ilgilendirmez Dec."

"Lanet olsun, değil. O çirkin kıçını tekmelemeden önce bana söylesen iyi edersin," diye uyardı Declan.

"Declan, lütfen, bir şey yok," diye bir kez daha bağırdım ama beni dinlediğini sanmıyordum.

"Boş ver Dec, içeri gir, güzel kız arkadaşınla dans et ve kaynaş," diye seslendi Casey ona, Amberlyn'e bakarken pansiyonu işaret ederek.

"Ne ona ne de Lena'ya bakma. Mülkümden defol git." "Her şeyin senin olduğunu sanıyorsun? Bu topraklar, bu lanet kasaba, Kız kardeşin Amberlyn, değil ? Neden burada olduğumu bilmek ister misin? Çünkü baban bana karşı davayı yeniden açmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Lena'nın gerçeği söylemesi ve babanın yakamdan düşmesi lazım. Bana teklif ettiği yüz bin dolarla bile annemi bırakıp gidemem. Hayatımı mahvediyorsun ve buna bir son vermen gerek!"

"Ona bilmediğimi söyledim. Yalan söyleyemem," diye ağladım ve sonra hıçkırıklara boğuldum. Başka ne yapacağımı bilemiyordum. Sadece bunun bitmesini istiyordum.

"Declan, lütfen, hepimiz içeri girelim. Güvenliği falan çağırın," dedi Amberlyn ama hepimiz onu duymazdan geldik. Declan ve Casey destansı bir şekilde birbirlerine bakarken ben de onların arasına bakıyordum.

Casey'ye doğru adım atan Declan, Casey'yi işaret ederek, "Gerçek şu ki, kız kardeşime tecavüz ettin ve hepimizi mahvettin. Yani, hayır, senin için yalan söylemeyecek, hepsi bu. Parayı al Casey ve defol git buradan. O zamana kadar ondan ya da sevdiğim herhangi birinden uzak dur. Bu sana son uyarım," dedi Declan, ona doğru bir adım atarak ve Amberlyn'in onu durdurmaya çalıştığını gördüm, ama o kan için dışarıdaydı. "Şimdi defol git buradan."

"Senden nefret ediyorum Declan. Bu berbat kasabadaki en büyük pislik sensin. Değersiz olduğun halde herkesin seni bu kadar sevmesi iğrenç. En başından beri başımın belası oldun."

Declan ona öylece baktı, yüzünde saf bir nefret ifadesi vardı. "Ve bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın Casey, o yüzden git."

Saatler gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylenmedi ama aslında Casey'nin "Lanet olsun, değilim" demesi sadece saniyeler sürmüştü.

Pantolonunun içine uzanıp bir silah çıkardığında, panik vücudumun her santimini doldururken elimi göğsüme bastırdım. "Casey, ne oluyor be! Kaldır şu silahı."

"Evet, ellerinle dövüşemiyor musun, seni göt? Bırak o boku yere. Kimse senden korkmuyor," diye seslendi Declan ama ben dehşete düşmüştüm. Burada silah diye bir şey yoktu. İhtiyacımız da yoktu. Neden elinde bir tane vardı ve kardeşime doğrultmuştu?

"Öyle olmalısın!" diye bağırdı, silahı elinin titrediği yerden sallanıyordu. "Senin hayatını mahvedeceğim, tıpkı senin benimkini mahvettiğin gibi."

Ve silah yerinden çıktığında, şimdiki zamana geri döndüm. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken Declan bana bakıyor. Saniyeler içinde onun kollarındayım ve kulağıma her şeyin yolunda olduğunu, bana sahip olduğunu fısıldarken beni sıkıca tutuyor. "Sana her zaman sahip olacağım, Lena. Her şey yolunda. Söyle bana. Neyi düzeltebilirim?"

Ama bunu düzeltemez.

Beni çıldırtan bu korkuyu nasıl düzeltebilirim? Her şey yolundaydı; Casey'nin silahı ateşlediği ana kadar iyiydim. Kardeşimi vurmadı. Amberlyn, Declan'ın aşkı, öne atladı ve onun yerine kurşunu yedi. Ah, böyle bir aşka sahip olmak. Micah'dan ayrılma sebeplerimden biri de buydu. Onu, onun için kurşun yiyecek kadar sevmiyordum. Biraz bile. Özellikle de mahkemede Casey'ye karşı tanıklık etmem gerektiğinde bana destek olmaktan başka bir şey yapmadığında.

Tüm o korkular on kat geri geldi ve işim bitti. Olabildiğince uzakta olmak için Dublin'e gittim. İyi olacağımı düşünmüştüm ama sonra Casey serbest bırakıldı. Kardeşime doğru eğildim, ona neyin yanlış olduğunu, hatta kafamın nerede olduğunu bile söyleyemedim. Dürüst olmak gerekirse, karanlık bir yerdeydi ve bu beni korkutuyor. Çünkü artık olmak zorundayım. Bu da beni halkın gözüne sokacak, tam da onun olacağı yere.

Geri çekilerek kollarından kurtuluyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Bana daha önce söyleyemedin mi?"

"Hayır. Gelmeyeceğini biliyordum."

"Ben olsam gelirdim. O bizim annemiz," diye bağıriyorum ona, başımı sallayarak. "Sadece bir çıkış planım olurdu."

Declan sırtıyor. "Aynen öyle." O sesli bir şekilde nefes verirken ben gözlerimi deviriyorum. "Bundan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Sana bu kadar baskı yapmak istemiyorum ve üzgünüm. Ama sana ihtiyacımız var."

İçimi çektim.

"Biliyorum." "Yani kalacak mısın?"

"Elbette" diyorum, her ne kadar istemesem de. Ama sonra, ayrılıp yaptığım şeye geri dönmek istemiyorum. Belki de temizlenmenin yolu budur.

Kendimi. Kendimi bulmak. Ah, kimi kandırıyorum? Her şeyi berbat edeceğim. Ellerimi saçlarımda gezdirip topluyorum ve topuz yapıyorum. "Çıkarken güvenliğim mi?"

Kaşları içeri çekilir. "Eğer istersen."

"İstiyorum, her zaman."

"Nedenini sorabilir miyim?"

Ona bakmıyorum. "Ben sadece yaparım."

Ben orada durup yere basarken aramızda sessizlik uzanıyor. Kafamı kaldırdığımda, onun beni izlediğini görüyorum, gözlerinde bir bakış. Benim için endişeleniyor. "Çıktığından beri onu görmedim."

Korku beni boğuyor. "Bunu iyi oldu."

"O bir sorun olmayacak. Hepimizi kapsayan bir yasaklama emri var."

"Tamam," diyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Yasaklama emrinin Casey'yi uzak tutabileceğini sanmıyorum. Silah yasağı da onu büyükbabasının silahını getirip Declan'ı ya da beni vurmaktan alıkoyamadı. Casey'nin o geceki planının ne olduğundan hâlâ emin değilim. Declan ortaya çıkmasaydı Casey'nin beni vurup öldürebileceğini düşünmek korkunç. Ona bu şansı tekrar veremem. "Hâlâ güvenliği istiyorum."

"Sana bir detay verebilirim. Bunu ister misin?"

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Hayır, birinin beni takip etmesine ihtiyaç duyacağım hiçbir yere gitmeyeceğim."

". "

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve hâlâ benim için endişelendiğini görebiliyorum. "Ben iyiyim."

Omuz silkiyor. "İyi ama ben buradayım. Amberlyn de öyle."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Ah, evet, biliyorum. Neden eve geri dönmüyorsun? Onunla ve küçük Ronan'la olmalısın, benimle değil."

Aramızdaki boşluğu kapatarak yüzümü kavırıyor. "Hepiniz için zamanım var."

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve ellerini bırakmadan önce alnımdan öpüyor.

"Ara beni, tamam

mi?" "Evet."

Başını sallayarak odadan çıkıyor ve ben de tuttuğumu tahmin ettiğim nefesimi bırakıyorum. Yatağıma doğru gitmek için bir adım atmıştım ki kapı bir kez daha çalındı. Meredith'ti.

"Annen bunu bırakmamı istedi. Önümüzdeki aylar için seyahat programın."

Aylar.

Seyahat programını alıp, göz gezdirirken yüzümü . Meredith işaret edene kadar ön taraftaki notu neredeyse kaçıırıyordum.

Franco ile randevunuz sabah tam sekizde. Sakın geç kalma. Seni oturma odamda bekliyor ol. Sevgiler, anne.

Yüksek sesle inleyerek başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Meredith kapıyı kapatırken hiçbir şey söylemiyor. Yirmi iki yıllık kısa hayatımda yaptığım tüm kötü seçimler yüzünden cezalandırıldığımı hissediyorum. Tüm bu çıldırtıcı olayların tek nedeni bu. Elimdeki dosyayı yatağa fırlatıp pencereye gidiyorum, pencereyi açıp içeriye giren serin havanın yüzümü öpmesine izin veriyorum. Mayo'nun esintisini ve bulutları ne kadar da özlemişim.

Pencere kenarındaki koltukta otururken, doğduğumdan beri üzerinde yaşadığım topraklara bakıyorum. Declan'ın evini ve hatta atıyla oraya doğru gittiğini görebiliyorum. Çok cesur görünüyor, tıpkı bir prens gibi. Bu bana güzel Belle'imi görmem gerektiğini hatırlatıyor. Ama onu düşününce aklıma Jackson ve onun tatlı kahverengi gözleri geliyor.

Ah, o adam. Onu ne zaman unutacağım?

Sanırım, başımdaki onca şeyden sonra, bu yakında olmalı. Burada işlerin biraz daha kötü olabileceğini düşünmeye başladım. Evimi bir daha asla terk edemeyebilirim. Yine de araziye bakarken, Casey'yi ve bana yaptıklarını unutabilsem bunun o kadar da kötü bir şey olmayacağını biliyorum. Gözlerimi kapatıp başımı pencerenin çerçevesine yaslıyorum ve evimin temiz ve ferah havasını içime çekiyorum. Dünyada hiçbir endişe duymadan böyle oturabilseydim, asla gitmezdim.

Ama durum öyle değil.

Annem hasta. Casey hapisten çıktı. Ve ben Jackson'ı bir yudum viski gibi özlüyorum.

Tanrım, delirdim.

Gözlerimi açtığımda annemin kitabını alıp niyetlendim ama parlak bir şey gözüme çarptı. Gözlerimi kısarak baktığımda birisinin çadır kurduğunu görüyorum.

"Bu ne böyle? Kim burada kamp yapar ki? Geceleri buz gibi oluyor!"

Ama yine de Declan ve Amberlyn'in evlendiği yeri ayarlıyorlar. Kim olduğunu çıkaramıyorum. Şapka ve büyük, kabarık bir ceket giydikleri için yüzlerini de göremiyorum.

"Ne tuhaf," diye alay ediyorum. Bu soğukta uyumak için bir dadı olmak gerek!

Meraklı yanım kim olduğunu bilmek istiyor ama sonra pratik yanım bunun önemli olmadığını biliyor. Bu Maclasters'ın sorunu.

Kişi çantasını çadıra yerleştirmek için hareket ederken, yardım edemem ama kocaman olduğunu, büyük omuzları ve uzun, uzun bacakları olduğunu fark ediyorum... Jackson gibi.

O olduğunu düşünmek için aptal olmak lazım. Neden burada olsun ki? Ama belki de hızlıca bir şeyler içmek için B&B'ye gidebilir ve seyahat programımı gözden geçirebilirim.

Tanrı biliyor ya, o çıldırtıcı cilt için bir içkiye ihtiyacım olacak.

Ve eğer çadırlı fantezi hakkında konuşurken bu konu açılırsa, üzülmeyeceğim.

NINE

Jackson

"Anne, inanamazsın."

Annem cıvıldadı. "Resimler inanılmaz!"

"Biliyorum, çimenler çok yumuşak ve pelüş. Yastık gibi. Hava temiz ve çadırdan çıktığımda-"

"Uyuduğun için deli olduğunu." "Ben iyiyim, gerçekten. Üşümüyorum bile."

Yalan. Yemin ederim taşaklarım hâlâ donmuş durumda.

"Dışarı çıktığımda tek gördüğüm bu kocaman kale. Muhteşem."

"Çok kıskandım," diye haykırdı.

"Sen ve Tom buraya gelmelisiniz, bayılırsınız." "Tom, İrlanda'ya gitmemiz gerektiğini söylüyor."

Tom'un içten kahkahasını evin neresinde olursa olsun duyabiliyorum. "Roma için de öyle dememiş miydi? Ve Paris için?"

"O yaptı."

"Tüm dünyayı dolaşmamız için bize para ödeyecek mi?"

"Lütfen, elindeki lanet parayı bile kullanmıyor!"

"Çünkü ona ihtiyacım yok," diyorum basitçe. "Ya da istemiyorum."

Başımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum ve güneşin yüzümü ısıtmasına izin veriyorum. Babam olduğunu söyledikleri adamdan mirasımı aldığım da, onu istemedim. Biliyorum, biliyorum, kim 6,8 milyon dolar istemez ki? Anneme göre benim gibi manyaklar ister ama ben istemedim. Neredeyse bana yaşattıklarının bir karşılığı gibi hissediyorum. Unutmayı tercih ederim. Onu unutmayı. Ve banka hesabımda duran parayı da unutmayı.

Ona ihtiyacım yok.

"Anlamıyorum ama her neyse tatlım. Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap." "Her zaman yaptım."

"Öyle," diyor. "Seni çok özleyorum. Eve dönmeni çok isterim."

Prensin evinin bulunduğu tepeye bakarken gülümsüyorum. Şato gibi değil. Çok daha küçük, neredeyse bir kulübe gibi. Ama tepede, olduğundan daha büyük görünmesini sağlayan mükemmel bir noktada oturuyor. Henüz araziyi keşfedemedim, iznim hala işleniyor, ama keşfedinceye kadar sabırsızlanıyorum. O'Callaghan arazisindeki okyanusun arazinin kendisinden bile daha güzel olduğunu duydum. Görmeyi çok istiyorum.

Her şeyi görmek istiyorum.

"Ben de seni özledim. En az altı ay daha seyahat edeceğim." Eve dönsem bile. Hâlâ emin değilim.

"Jackson-" "Anne, hadi."

"En azından ziyarete gel."

Gitmem gerektiğini biliyorum. Ama eğer yaparsam, ayrılamayacağımı hissediyorum. Annem beni orada tutacak, gitmemem için her şeyi düşünecek. Neden böyle olduğunu anlıyorum. Küçükken altı yıllığına gitmişim ve onu hiç göremedim ama evden ayrılmak zorunda olduğumun farkında olduğunu sanmıyorum. Keşfetmeliyim. Buna ihtiyacım. Tom gibi olmamı istiyor, evde, bir aile geçindirmemi. Ben sadece gitmek istiyorum. İçimdeki gezme arzusu gerçek.

"Belki, tamam mı?"

"Hmph, iyi."

Sesini duyabiliyorum. Kızgın ama umurumda değil. Bunu kendim için yapmalıyım. Çıplak ayaklarımla çimlere basarken, Lena'nın burası hakkında söylediği her şeyin doğru olduğuna hâlâ inanamıyorum. Sanki bir rüya gibi. Ama sonra, onu tekrar görmenin bir rüya olacağını düşündüm.

Doğruyu söylemek gerekirse, onu çok görebilirim.

Bunun nasıl sonuçlanacağından emin değilim. Ama dürüst olmak gerekirse, sabırsızlanıyorum.

Beni andan beri deli gibi özür dilemek istiyordum. Ayrılmadan önce neredeyse geri dönecektim ama beni içeri almayacağını biliyordum. Her şey çok tazeydi. Neredeyse iki hafta oldu. Eminim şimdiye kadar unutmuştur. Ha. Kimi kandırıyorum ben? Kadınlar kinlerini, ayakkabılarını tuttukları gibi tutarlar. Ben saf değilim. Bana cehennemi yaşatacağını biliyorum.

Muhtemelen bana en az üç kez daha pislik diyecek. Aslında sabırsızlanıyorum.

Onu biraz özlüyorum.

Tanrım, ben lanet bir aptalım. Onu özledin mi? Daha önce beni aştığını düşünmüştüm ama şimdi çok aşıyor. O bir prenses. Ben bir hiçim. Evet, ben deliyim. Onu özledim. Ha. Ne olacağını sanmıştım? Bana tekrar bakacağını, o delice şehvet duygularına kapılacağımızı ve tekrar birlikte olacağımızı mı? Bunun olabileceğini düşünmek bile acınası bir durum. Tabii onu görürsem.

"Kraliyet ailesini gördün mü?"

Annemle konuşmaya geri döndüğümde boğazımı temizliyorum ve aletime saçmalıklarına son vermesi için yalvarıyorum. Pantolonumu düzelterek, "Anne, onlar aslında kraliyet ailesinden değiller. Sadece aptal zenginler ve internete göre bu kasabayı onlar kurmuş."

"Eğer onlara prens ve prenses diyorlarsa, ben de kraliyet ailesi derim."

Gülümsüyorum. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm ama tahtları yok. Sadece çok paraları var."

"Hey, bu durumda sen bir prenssin!"

"Anne," diye inliyorum ve o gülüyor.

"Benim tatlı prensim, seni çok seviyorum."

"Ew, Paige, dur. utandırıyorsun." Tom'un konuşurken yüzünü buruşturduğunu neredeyse duyabiliyorum.

Annem gülüyor. "Peki benim için bir fotoğraflarını çekebilir misin?" "Google'da ara."

"Hayır, onlardan biriyle selfie çektirmeni istiyorum!"

"Tanrım, anne. Hayır, bana eşlik edilmediği sürece araziye girmem yasak ve iznim olmadığı için arazide yanımda olamazlar."

"Bu çok garip. Onlar sıradan insanlar."

"Milyarlar değerinde olan."

"Eh, ne olmuş yani," diyor ve elini ne olmuş yani anlamında salladığını görebiliyorum. "Seni tanıdıkları için çok şanslılar."

"Teşekkürler anne," diyorum usulca ve sonra saate bakıyorum. "Tamam, gitmem gerek. Atlarla ilgilenmem ve sonra da barda çalışmam gerekiyor."

Sesindeki göz devirmeyi duyabiliyorum. "Çalışıyormusun?" "Evet. Her zaman çalışırım."

"Ve atlarla. Zavallı kızın çok kıskanacak." Gülüyorum.

"Asla bilemeyecek."

"Ona söyleyeceğim."

"Sen bir pisliksin."

"O zaman eve gel, ben gelmeyeceğim."

Telefonu kapatmadan önce "Hoşça kal anne, seni seviyorum" diyorum.

Beni deli ediyor ama onu seviyorum. Bu uzun süre gittiğim için kendimi kötü hissediyorum. Sadece gitmiş olmak istiyorum. Gitmeye ihtiyacım var. İş gömleğimi iş pantolonumun içine sokuyorum ve kendime gülüyorum. O'Callaghan'lar neden bordo iş kıyafetlerinin iyi olacağını düşündüler bilmiyorum ama işte buradayım. Ayakkabılarımdan kravatıma kadar mahsur kaldım.

Kendi kendime kıkırdarken başımı sallıyorum ve botlarımı bağlıyorum. Çadırımı kilitledikten ve anahtarı pantolonumun içine soktuktan sonra ahırlara doğru yola çıkıyorum. Orada olmam gerekmeden önce kendime yürümek ve manzaranın tadını çıkarmak için yeterince zaman verdim. Sadece bir gündür burada olduğumu biliyorum, ama adamım, doyamıyorum. Bu harika bir şey. Ellerimi ceplerime sokup gördüğüm her şeyi içime çekiyorum. Kuşlar, ağaçlar, yemyeşil tepeler ve uzaktaki dağlar. Neredeyse annemi ve Tom'u buraya getirmek istiyorum. Bence bayılırlar. Seveceğimi biliyorum.

Ahırların dışındaki ofise vardığımda Pip dudaklarının arasında bir pipoyla beni bekliyordu. "Ah, işte buradasın."

"Hey, Pip. Nasıl?"

"Alçakta ve biraz solda," diye şaka yapıyor ve sırtımı sıvazlarken gülümsüyorum. "Uyku nasıldı? Taşakların dondu mu?"

Gülüyorum. "Hayır, iyiydim," diye yalan söylüyorum ahırlara doğru yürürken.

"Sen lanet bir yalancısın ve ben bunu biliyorum. Dün gece çoraplarımla dışarı çıktım ve yemin ederim serçe parmağımda donma var."

Gülüyorum. "Harika bir uyku tulumum var."

"Sana zerre kadar inanmıyorum," diye karar verdi ve onu suçlamıyorum. Ben bir yalancıyım. Gündüzleri bu kadar iyi hissettirirken geceleri bu kadar soğuk olması delilikti. Keşke birlikte uyuyabileceğim biri olsaydı.

Tamam, biri değil ama Lena.

Prenses Lena.

Kendi kendime alay ettim. Bir prensesle yattım.

Kimse bana inanmaz. Ben kendime inanmıyorum.

Zihnimde Lena'yla yatağa döndüğüm için Pip'in durduğunu fark etmiyorum. Hatta eli göğsüme çarpıp havasız kalmama neden olana kadar bile durmadım.

"Bu da ne-"

"Kapa çeneni," diyor kısık bir fısıltıyla. Sonra bizden sadece birkaç adım ötedeki ahırları işaret ediyor ve benim kafam hâlâ karışık.

Ama sonra onu
duydum. Lena.

Yabancılarla dolu bir odada bile o sesi tanıyabilirim.

"Ah, Belle, çok güzelsin, değil mi? Seni özledim. Sen de beni özledin, değil mi?" Belle'in ona takıldığını duyabiliyorum. Bu da Lena'yı kıkırdamaya itiyor. Aynı kıkırdamaları ben de onun üzerine indiğimde yaşadım. Ve bir anda pantolonum sıkıştı. Gözleri faltaşı gibi açılmış olan Pip'e bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Burada olmaması gerektiği çok açıktı. "Ah, tatlı dostum, seni çok seviyorum. Biliyorum, senden uzak kaldığım için ben de nefret ediyorum. Yine de seni seviyorum."

Pip sert bir sesle, "Burada kal," dedi. ğakacı tavrı kaybolmuştu. "ĞĞim buna bağlı, duydun mu?"

"Evet, iyi," diyorum, özellikle de Lena'yı görmeye hiç hazır olmadığım için, özellikle de o kadar seksi olmayan bordo kıyafetimle. Bana bir çuval sik demeye hakkı var. Bu bordo saçmalığın içinde öyle görünüyorum.

Ahıra doğru yürürken Pip sesini temizledi. "Bayan Lena! Ah, acıyan gözler için bir manzara!"

Sesindeki mutluluğu duyabiliyorum. "Pip! Nasılsın? Karın nasıl? Minik çocuklar?"

"Hepsi iyi. Uzun zaman oldu." "Neredeyse üç yıl.

Çılgınca, değil mi?"

"Evet. Seni görmek güzel."

"Sen de," diye fişkırıyor. "Kız arkadaşım nasıl?"

"Her zamanki gibi mükemmel."

"Ah, anladım. Gerçekten çok güzel. İyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim, bayan." Pip'in sesini bir kez daha temizlediğini duydum. "Onu gezdirecek misin?"

Lena inliyor ve bu noktada çirkin pantolonumda yer kalmadığından oldukça eminim. "Hayır, annemin bana okuttuğu şu lanet olası ders programı var. Dün gece o iğrenç şeyi okumaya çalışırken uyuyakalmışım! Bu lanet şeyi atladım.

Bu sabah benim için yaptığı toplantı eminim ki onu çevirmiştir. Bu yüzden burada saklanıyorum."

"Annene olanları duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkür , iyi olacak. Bir öküz kadar güçlüdür, biliyor musun?"

"Biliyorum, bayan." Kapıya doğru ilerlerken, onu daha iyi duyabilmek için başımı arkaya eğiyorum. Gözlerimi kapatırsam, onu gün gibi net görebiliyorum; gözlerindeki şehvet, dudaklarındaki meydan okuma ve çenesindeki küçük eğim.

"Eve dönmem gerek. Annem bekliyor." "Güzel. Yeni bir çalışanımız var ve kuralları biliyorsun." "Çadırdaki dadı mı?"

Pip gülüyor. "Gözte o." "Çok tuhaf, değil mi?"

"Taşaklarının donmadığını söylüyor ama ben ona inanmıyorum."

Gülüyor ve tüylerim diken oluyor. "Çünkü o kesinlikle bir yalancı!"

Pip, "Doğru," diye gülüyor ve ben de gülümsüyorum. Kendi adıma bile olsa, onun kahkahasına gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ama kuralları biliyorsun. Aklanana kadar burada kalırsan işini yapamaz."

"Evet, biliyorum. Zaten yapmam gereken işler var. Ben gideyim." "Sizi görmek harikaydı, bayan."

"Sen de Pip. Görüşürüz."

"GörüGürüz," sesleniyor ve ahırdan çıkarken ayakkabılarının çakıllara çarptığını duyabiliyorum. Pip görüldüğünde başını sallıyor. "o zaman."

"Kurallara bağlısın, ha?" Alay ediyorum ama beni dinlediğini sanmıyorum. Gözleri kocaman ve başını sallıyor, bakışları ahırın ucunda. Ben de bakıyorum ve onu görüyorum. Üzerinde bir kot pantolon ve dizlerine kadar inen büyük bir kapüşonlu sweatshirt var. Saçlarını büyük, dağınık bir topuz yapmış ve ona dokunmak için can atıyorum.

Tam orada. Onun için koşmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum.

Pip bana dönüp bakınca derin bir nefes aldım. "O kızın kim olduğunu bilmiyorum," dedi.

Yüzümde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bayan Lena asla böyle kıyafetler içinde yakalanmazdı ve yemin ederim o kızın hayatımda bir gün bile küfrettiğini duymadım. O kızın kim olduğunu bilmiyorum. O birkaç yıl beni mahvetti."

Sadece sırtıyorum çünkü o kızı tanıyorum ve Pip'in tanıdığı kızı da tanımak istiyorum.

Her şeyi bilmek istiyorum.

Ki bu muhtemelen gerçekten kötü.

Ama o zaman, yol boyunca bazı hatalar olmadan küçük bir macera nedir ki?

TEN

Jackson

Atları bu kadar sevmeseydim, sabahları o işi, akşamları da pub'ı almamalıydım derdim. Ya da belki bar işini almamalıydım. Ama o zaman arazide yerim olmazdı. Hayır, bu işe ihtiyacım vardı, ama adamım, kıcıımı sürüklüyorum. Vardiya arasında yaptığım üç saatlik şekerleme Fiona için tam olarak işlevsel olmama yetmiyordu ama yine de buradayım.

Ve lanet olsun, çok hızlı konuşuyor.

Ağzı çok kalın olduğu için söylediklerinin yarısını kaçırdığımdan eminim ama elimden geldiğince takip ediyorum. Küçüklüğünden beri oradaymış gibi barın içinde süzülürken sorular soruyor ve her hareketini takip ediyorum. Tüm bunları kalçasında bebeği Novelly ile yapıyor. Evet, ondan biraz nefret ediyorum çünkü burada mücadele ediyorum. Ahırda olmayı çok isterdim. Atları fırçalamak, onları sevmek ve bakımlarının yapıldığından emin olmak. Onlara binmeyi çok isterdim ama zamanım kalmadı. Benden önce çalışan kişi tam bir aptaldı ve bir çift toynağın nasıl temizleneceğini bilmiyordu. Onun gitmesine üzülmelerine şaşırdım. Aptalın tekiydi.

Ama atlar harika.

MaddyLoo'nun Belle'den daha tatlı olduğunu gördüm ki bu şaşırtıcı değildi. Eğer at sahibine benziyorsa Belle'in bir fişek olmasını bekliyordum ve öyle de oldu. Beni iki kez ısırды ve sayamayacağım kadar çok kez kuyruğuyla yüzüme vurdu. Yine de üzerine titredim, onu öptüm ve hiçbir yere gitmeyeceğimi gösterdim.

Atlar inanılmaz yaratıklardır. Çok büyükler ama aynı zamanda çok nazik olabiliyorlar. Küçükken ata binmek benim kurtarıcımdı. O zamanlar atım olan Juicy Drop'a binip çitleri kırmak ve çıkış yolunu bulmak istediğim çok zaman oldu.

Ama bunların hepsi geçmişte kaldı.

Şu İrlanda'dayım ve Londra'da dünyamı sarsan kız burada. Bu bana bir şey söylemeli *-kaçmak gibi-* ama hiçbir yere gitmiyorum. Dürüst olmak gerekirse Lena'nın burada olduğuna hâlâ inanamıyorum. Yollarımızın kesiştiğini düşünmek bile beni çıldırtıyor. Nasıl olacaktı? Bana bağırır mıydı? Beni görmezden gelir miydi? Ve kışıma tekme basmadan onu öpebilir miydim? Yani, iznim tamamlanana kadar onu arazide göremeyeceğim ve ahırda duyduğuma göre, mecbur kalmadıkça araziden pek ayrılmıyormuş. Yani muhtemelen onu birkaç hafta göremeyeceğim ve bu beni üzüyor. Onu görmek istiyorum. Ona seslenmeli, onu durdurmalıydım ama o zaman bana doğru gelip hayalarım tekme atsa ne yapardım?

Daha yeni çözülüyorlar.

Tanrım, o bir şey.

Fiona aniden bana döndüğünde olduğum yerde durup ona bakıyorum. "Bunu duydun mu?"

Sertçe yutkunuyorum. Fiona çok korkutucu. "Buz sandığı dörtte üç oranında dolu ve gerekirse bira da oraya girebilir."

"Evet, çok fazla karışık içki yapmıyoruz. Londra'da nasıldı bilmiyorum ama burada musluktan içiyoruz."

Başımı salladım. "Ben çok yönlü biriyim."

Benden pek etkilenmiş gibi görünmeyen bir bakış attı. "Çoğunlukla fincanları dolduracak ve dağıtacaksın. Birkaç buzlu viski de olacak ama genelde musluktan içeceksin."

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

"Ve mutfak sekize kadar açık, personel süper kolay ve sadece siparişleri yazıyorsunuz. Hiç POS kullandınız mı?"

Sipariş büfesinin önünde durduğu yere geliyorum. bir bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, bu Londra'da yediğimizle aynı."

"Büyük. Ah, anne, Novelty'i al lütfen."

Bayan Maclaster arkamdan gelene kadar onu görmedim bile. Novelty'yi Fiona'dan aldı ve kapıdan çıktı. Bayan Maclaster bana pek sıcak davranmıyordu ve Fiona bana Amberlyn'in yerini almak istemediğini söyleyene kadar bunu anlamamıştım. O kız buralarda çok sevilirdi. Buraya geldiğimden beri en az on kez gündeme gelmişti.

Biraz can sıkıcı olmaya başlamıştı ve üzerimde her türlü baskıyı oluşturunuyordu.

"Tüm yiyecekler burada, içecekler de bu sayfada." Sisteme nasıl girdiğini izliyorum ve oldukça iyiyim. Bitirdiğinde ön kapı açılıyor ve içeriye küçük yaşlı bir kadın giriyor, Bayan Maclaster'la sımsıkı kucaklaşırken yüzü ışıltı ışıltı.

"Şu Bayan Kacklemore, ya da Bayan K. Her Çarşamba bu saatlerde gelir ve turta ile bir bardak buzlu OC alır."

"OC nedir?"

"O'Callaghan'ın çıkardığı ilk viski."

Ona ne yaptığımı bildiğimi gösterirken "Harika," diye cevap veriyorum. Fiş çıktığında, benden alırken gülümsüyor.

"Başarabiliriz, Jackson."

"Planımız bu."

Makbuzu paket servis penceresinin pimin üzerine koyarken bana sırtıyor.

"Onunla ilgileneneğim. Fıçıları doldurabilir misin?"

Buzdolabı tepsilerini işaret edene kadar ne dediğini anlamıyorum. "Evet, sorun değil. Limondan çok portakal var, değil mi?"

"Dinledin."

"Evet," diye cevap veriyorum ve o da gülüyor. "Evet, teşekkür ederim."

İkisini de alıp sallanan kapıdan arka tarafa geçerken başımı sallıyorum, Fiona da bir parça turta için arkamdan geliyor. Ona aldırış etmiyorum ve tepemde dikilmemesini takdir ediyorum. Aslında birlikte çalıştığım diğer bar sahiplerinden çok daha kolay oldu. Her şeyi topladıktan sonra kesmeye ve Fiona'nın deyimiyle küvetlerdeki yerlerine yerleştirmeye başlıyorum. Bu her zaman sıkıcı bir iştir ve genellikle bundan nefret ederim, ama sonra bardaki sohbet bana doğru yol bulur.

"Evet, Shelia. Yalan söylemiyorum. Tam burada. Bak."

"Aman Tanrım! Bu genç kız ne düşünüyordu? Annesi burada, ölüyor ve o etrafta fahişelik mi yapıyor?" Bayan Maclaster ekliyor ve Fiona'nın yüksek sesle inlediğini duyuyorum.

"Lena hakkında böyle konuşmamalısınız. Hepsi saçmalık!" Lena'nın adı geçince, duyabilmek için daha da yaklaşımdan kendimi alamadım. "O aileden biri, biliyorsun."

"Ah, sus, kızım," Bayan Maclaster azarlıyor. "Ben sadece anlamıyorum . O Dublin'deyken her şey çok sessizdi."

"Evet, ama sonra Londra'ya gitti ve biraz delirdi!" "Buna inanmak çok zor."

"Görünüşe göre on dokuz sevgilisi varmış. Bir tanesi birlikte uyandıklarında onun kim olduğunu bile bilmediğini söyledi."

"Hayır!" Bayan Maclaster'ın nefesi kesiliyor ve ben de yüzümü buruşturuyorum. Ben de o on dokuzların bir parçası mıyım, yoksa yirmi yaşındayım ve beni bilmiyorlar mı? Bu saçmalığa ben bile inanmıyorum. O kız gerçekten fahişe değildi.

"Buna inanmıyorum. O çok tatlı bir kız. Çok asil, tıpkı annesi gibi."

"Aklını kaybettiğini duydum. Kendini kaybetmiş, bilirsin."

Sonra Fiona konuşuyor. "Belki de o serseriyle evleneceği için gidip gençlik yıllarını yaşamıştır? Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz ve *Royal Times* da tam bir saçmalık. Amberlyn'in hamile kalmadan önce aylarca hamile olduğunu söylediler. Buna inanmıyorum."

"Sana söylüyorum kızım, bu doğru. Casey Burke'ün hapisten çıktığı sıralarda."

"Ah! Evet. Altı ay önce, evet."

"Casey Burke, Lena gibi biri için hiçbir şeydir. Lütfen."

Casey Burke kim?

"Hayır! Bu doğru. Onu tren istasyonunda gördüm. Sanki bir rugby takımı tarafından ezilmiş gibi görünüyordu."

Bütün bayanlar güldü ama bu beni biraz rahatsız etti. Lena de öyle görünmüyordu. Artık hiçbir umurunda değilmiş gibi görünüyordu, Tanrı'yla ve herkesle yatıyormuş gibi görünmüyordu. Bir şeyler söylemeyi çok istiyordum ama görünüşe göre yirmi numara olduğum için çenemi kapalı tutmalıydım.

"İnanmıyorum-" Fiona'nın sesi kesildiğinde, pencereden dışarı baktığımda içeri giren insanları görüyorum.

Ve Lena çok uzun boylu bir adamın arkasından belirdiğinde, yüzüstü hazırlık masasına düşüyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum gözlerimi kapatırken. Bu gerçekten acıttı

Kötü.

"Ah! Declan, Amberlyn! Oh, Lena, geleceğini bilmiyorduk," diye sesleniyor Bayan Maclaster.

"Evet, annemden saklanıyorum. Bana biraz kızgın." Tanrım, çok tatlı bir sesi var.

"Hayır," diyor yaşlı Bayan Kacklemore. "Gazeteleri gördü mü?"

Çok alçak ve emredici bir ses, "Bu gazete tam bir saçmalık," diye anons ediyor. "Okumayı bıraksanız iyi olur, Bayan K."

"Seni duyuyorum Declan, seni duyuyorum."

"Yine de seni aramızda görmekten mutluyuz. Her zamanki gibi formda ve güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyor Lena, sandalyeler hareket ediyor ve kısa süre sonra herkes konuşmaya başlıyor. Kimin kim olduğunu anlayamıyorum ve gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. İşimi tepsileri dışarı mı çıkarayım? Yoksa burada mı kalayım? Neden dışarı çıkmak istemiyorum? Onu görmek istiyordum ama bu şekilde değil. Onu utandırmak istemiyorum.

"İyi bir tatil geçirdin mi Lena?"

"Evet, güzeldi, teşekkürler Bayan Maclaster. Fiona, bu Cathmor en iyisi, değil mi?"

Fiona'nın bardan seslendiğini duyuyorum: "Bu bir orijinal," diyor. "Sahibiyle bir görüşmem var."

Declan kıkırdar. "Bunu sana verdiğim için şanslısın."

"Zorunda mıyım? Hayır. Kuzenimle evli olduğun için istiyorsun." "Bu yüzden mecburum, yoksa benden uzak duracak!"

Kahkahalar barı dolduruyor.

"Hepiniz çıldırmışsınız," diyor çok Amerikalı bir ses. "Lena, Ronan'ı tutmak ister misin?"

"Her zaman," diyor Lena. "Sormana gerek yok Amberlyn. Asla. Sadece onu *aintin*'ine teslim et, seni tatlı dostum. *Aintin* seni çok seviyor."

Ah, onun o cıvıl cıvıl sesi beni öldürecek.

Kapı açıldığında, Fiona'nın içeri girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Yüzünü buruşturdu ve ben de ayağa kalktım. "Bir şey düşürdüm."

"Onu bulmalısın, lütfen."

"Ah, evet," diyorum, düşürdüğüm *bir şeyi* aramak için yere düşüyorum. Bir saniye bile bakmadan mutfaktan çıkıyor ve barda sohbet devam ederken tekrar içeri giriyor. Yoldan çekildiğimden emin olarak, dinlerken kesmeye devam ediyorum.

Lena gülerek, "Bu sabah Franco'yla olan randevuma gitmediğim için bana kızgın," diyor.

"Neden ?"

"Ben istemedim. Saçlarımın yapılmasını ya da çok dar elbiseler giymek istemiyorum ve bana biraz daha kızacak. Onun gibi olmak zorunda kalmadan önce bir haftaya daha ihtiyacım var."

Declan gülüyor. "Franco ile görüşmeyi istediğin kadar erteleyebilirsin, ama seni oraya götürecek ve hepsi bu kadar."

"Evet, biliyorum. Ama o zamana kadar nefret ettiği her şeyi giyeceğim ve saçımı yapmayacağım."

Bayan Maclaster, "Seni süslenmiş görmemek çok garip Lena," diyene kadar kahkahalar devam eder.

"Evet, ama bu harika."

"Lena! Ağzını topla," diye azarlıyor Bayan Maclaster ve Lena gülüyor. "Özür dilerim, nerede olduğumu unuttum."

Bayan Kacklemore, "Daha önce hiç küfür etmemiştin," diyor ve bir anda kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor. Dışarı baktığımda herkes Lena'yı bir bilim deneyiymiş gibi izliyor. Onun güzel yüzüne, mavi gözlerine ve onu son gördüğümünden daha uzun olduğuna yemin ettiğim saçlarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Duvardaki makyajlı portresine bakıyorum ve hangisinin onu daha çok istememe neden olduğunu bilmiyorum.

Ya da sadece o ise.

Kapı tekrar açıldığında, Fiona bana bir kez daha bakarken tepsileri hızla kapatıyorum. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey."

Gözlerini deviriyor. "Ben onları , sen de tabakları getirmeye başla.

Onları barın üzerine koy, sonra da sandık için buz getir, tamam mı?" "Evet," diyorum o bir kez daha gözden kaybolurken.

İstedikini yapıyorum, her bir tabağı barın üzerine koyarken başım eğik. Fiona benimle yarı yolda buluşup ikisini aldığında, elimde buz kovasıyla arka tarafa koşuyorum. Buz makinesine doğru ilerlerken az önce duyduğum her şeyi tekrar ediyorum. Herkesin onun davranışlarına neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum. Ben tahrik olmuşum. Onu kollarıma alıp, dudaklarını öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Kimsenin onun hakkında söylediği hiçbir şeye inanmadığımı söylemek. Onun harika olduğunu düşündüğümü ve ona fahişe dediğim için gerçekten üzgün olduğumu.

Ama herkes bunu söylerken, onun alınmasına şaşırdım.

Ayrıca, bu doğru olduğu anlamına mı geliyor? Hayır.

Olamaz. Olabilir mi?

Kahretsin.

Buzları toplayıp ön tarafa dönüyorum, herkesin hâlâ yemeğine dalmış olduğunu ve beni fark etmediğini umuyorum. Tam kapıya ulaştığımda Fiona'nın "Yerine ben geçtim Amberlyn" dediğini duyuyorum.

Amberlyn, "Duydum!" derken çatal şingirtisiyle cevap veriyor. Onlardan memnun musun?"

"Evet, o harika biri. Zeki ve hızlı bir kırbaç gibi. İş görür."

"O sen değilsin tatlım," diyor Bayan Maclaster ve Amberlyn gülüyor.

"Peki, öyle olsun. Nerede o?"

"Arkada buz alıyorum." Durakladığını duyuyorum ve hareket etmiyorum. Ya benim çıkmamı bekliyorlarsa? Kahretsin. Koşmalı mıyım? Ama Fiona devam ediyor, "Sadece üç aylığına burada, bu da berbat bir şey çünkü o zaman başka birini arıyor olacağım."

"Belki onu daha uzun kalmaya ikna edebilirsin?"

"Hayır, tatilde."

"Ve çalışıyor mu?" Declan soruyor. "Ben tatillerimde çalışmam."

"Çünkü onları almıyorsun," diye takılıyor Amberlyn ve kahkahalarla .

"Tatil mi?" Lena sorar. "Bu ilginç. Çadırılı dadı o mu?" "Evet," diye gülüyor Fiona. "Ona donacağını söyledim. Ama dinlemiyor."

"O da ahırda çalışıyor," diyor Lena. "Pip bana ondan söz ediyordu."

"Şimdi onunla tanışmalıyım. Nerede o?" Declan soruyor ve gözlerim açılıyor.

"Heya, Jackson!"

Siktir!

"Jackson?"

Ben Lena ve her şey buz kadar soğuk.

"Evet, Jackson, kahretsin, unuttum. Heya, Jackson! Neredesin?"

Ayak seslerini duyuyorum ve paniklelemeye başlıyorum, ama sonra, neden? Lena muhtemelen beni tanıyormuş gibi davranmayacaktır bile. Kahretsin, eğer kadar çok erkekle birlikte olduysa, muhtemelen beni hatırlamıyordur bile. Neden kendimi strese sokuyorum?

Çünkü önemsiyorsun ve yumuşaksın.

Öyleyim.

Sertçe yutkunarak, "Evet, geliyorum" diye sesleniyorum. Fiona kapıyı açıyor ve ben de onu gergin bir gülümsemeyle karşılıyorum. "Hey, üzgünüm, kayboldum."

"Endişelenmeyin. Dışarı çıkın, kalabalıkla tanışın."

Kalbim boğazımda, midem düğümleniyor ve Fiona yoldan çekildiğinde, gözlerim Lena'dan başka bir yere gitmiyor. Lena başını kaldırıp baktığında gözleri benimkilere kilitleniyor ve sanki nefesim kesiliyor.

Ve onu.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, her şey olmaya başlıyor. Vücudum geriliyor, kalbim çarpıyor ve onu öpmekten başka bir şey istemiyorum. Ona dokunmak. Gözleri açıldığında ve ağzını ayırdığında, kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

"Kutsal. Siktir."

Tamam, belki beni hatırlıyordur.

ELEVEN

Lena

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır,
hayır... Kahretsin.

Bu o.

Jackson.

Herkes bana aval aval bakarken Ronan'a bakıyorum ve içimden gizlice özür diliyorum. *Üzgünüm kanka, seni çok seviyorum.* "Oh! Üzerime kusacak sandım!"

Amberlyn ayağa kalkıyor ve elini silerek bana doğru koşuyor. "O iyi mi?"

"Evet, , evet, beni biraz tedirgin etti," onu kendime doğru çekerken gergin bir şekilde gülüyorum ve başımı kaldırdığımda Jackson'ın gözleri bir kez benimkilere takılıyor. Aman Tanrım. Onun bu kadar seksi olduğunu hatırlamıyorum. Yani, o gömlek en iyi ihtimalle yasadışı olmalı. Dar, omuzlarını sarıyor ve göğsüne doğru uzanıyor. Kot pantolonu da dar, kalçalarını sarıyor ve omzunda barmen seksi bir bez var.

Ah, lanet olsun, onun için damlıyorum.

Kahretsin! Benimle yattığını herkese söyledi mi?

Amberlyn'e bakarak, kendimi kirli hissettiğim için Ronan'a elimi uzatıyorum. Declan ayağa kalkıp Jackson'a elini uzatırken, "Evet, kusura bakma, kusmuk yapmıyorum," diyorum çabucak. Jackson elini tutuyor, bakışları benimkilerden ayrılıp birbirlerini selamlayan kardeşiminkilerle buluşuyor. Tek yapabildiğim nefes almaya çalışmak. O burada. Jackson burada. Bana hödük diyen adam burada.

"Daha karnını bile doyurmadım," diyor Amberlyn ve ben de hızla başımı sallıyorum. "Evet, bilmiyorum. Beni geriyor."

Bana bir sırtış gönderdi. "Çok aptalsın."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Evet, ben aptalım!" Ben gülmeye başlayınca Declan bile kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, yüz hatlarında şaşkınlık belirliyor ve Jackson'a dönüyor.

Ve yine gözlerim omuzlarına düştü. Beni istediğim kadar sert sikerken o omuzları tuttum. O ağzı öptüm; onu üzerimde hissettim. Aman Tanrım. O benim şehrimde. Kahretsin, o aptal gazete. Ne duymuş? Eve her türlü cinsel yolla bulaşan hastalıkla döndüğüm söyleniyordu. Eminim kulağına gitmiştir, özellikle de şu yaşlı yarasa Bayan K buradayken. O ve Bayan Maclaster'ın ağzından düşmez.

"Evet, buraya gelmeyecektim. İskoçya'ya gidecektim ama İngiltere'de çok güzel bir kızla tanıştım ve bana Mayo gibi bir yeri bir daha asla bulamayacağımı söyledi."

Bayan K, "Haklıymış," diye seviniyor ama ben hâlâ onun ne dediğine takılmış durumdayım.

Gerçekten muhteşem bir
kız. Benim muhteşem
olduğumu mu düşünüyor?

"Kim o?" Fiona sorar. "Hepimiz herkesi tanıyoruz. En son İngiltere'de olan kimi tanıyoruz?"

Jackson kaçırırken Declan'ın bana dönüp bakmasını kaçırmıyorum: "Adını bilmiyorum. Geçerken uğradım. Benimle hiçbir ilgisi yok."

"Ne? Sen mi? Sen yakışıklısın," diyor Bayan K ve herkes hafifçe kıkırdıyor ama ben Jackson'ın yüzünün nasıl renklendiğini izliyorum.

Aman Tanrım, çok etkileyici.

Ağır ağır nefes alıyorum, onu izlerken içimde sıcak bir bobin oluşuyor. Üzerimdeki bu manyetik çekim gücünün ne olduğunu bilmiyorum ama lanet olsun, beni ele geçirdi. Bakışları birkaç kez üzerime düşüyor ama daha çok Declan'a, sonra da Roma ve Paris hakkında sorular soran Amberlyn'e bakıyor.

"Oraya gittik ama sadece kısa yolculuklar için. O meşgul, ben de öyle. Yolun aşağısındaki kütüphaneyi işletiyorum."

"Evet, geçen gün oraya gittim. Bu soğuk geceleri atlatmak için bir kitaba ihtiyacım vardı."

Okuyor. Bayıldım.

Declan, "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve Jackson başını sallıyor.

"Evet, siz de." Bununla birlikte topuklarının üzerinde dönerek barın arkasına doğru ilerliyor. Tek yapabildiğim, buzı dökmek için buz kovağını alırken sırtında toplanan her bir kası içime çekmek. Dudaklarımı yalayarak bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Rahat hareket ediyor ve onu Londra'da barda gördüğüm gün bunu nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Belki de oraya gittiğimde hareket etmediği içindir. Tam önümde durdu, bakışları benimkilere, benimkiler de onunkilere kilitlendi.

"Lena, yiyecek misin?"

Declan'a bakıyorum ve çatalıma uzanmadan önce kafamdaki tüm kirli düşünceleri silkeliyorum. "Evet, lanet olsun."

"Lassie! O ağız," diye yakınıyor Bayan K. ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Ah, kimin umurunda? Ben yetişkin bir kadını ve Fiona bu masadaki herkesten daha fazla küfrediyor."

"Evet," diyor Fiona basitçe.

"Yine de sen bir hanımefendisin!"

"Yani?" Ben soruyorum ve

Declan ters ters bakıyor. "Lena mı?"

"Ne?"

Ama ikimiz de daha fazla bir şey söyleyemeden Fiona, "Ne be? Ben bir bayanım!"

Dikkatleri üzerimden çektiğim için şükrederek, Jackson'ın bir kupayı temizlediği bara bakıyorum, gözleri bana dikilmiş. Onu izlerken vücudumdan bir sıcaklık akıyor ve o yaramaz dudaklarından yavaşça bir sırtış yükseldiğinde, bir sonraki nefesim için savaşıyorum. Yavaşça dili dışarı çıkıyor, gözleri daha da kararırken dudaklarını ıslatıyor. Dudakları yavaşça hareket ederken titreyerek nefes alarak kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Özür dilerim.

Gözlerimi kapatıp tabağıma bakıyorum. Londra'da olanlar için özür mü diliyor? Sanırım diliyor. Başımı sallayarak, yapılacak tek bir şey olduğunu biliyorum. Peçetemi masaya fırlatarak ayağa kalkıyorum ve "Affedersiniz, tuvalete gitmem gerekiyor. Fiona, arka tuvaleti kullanabilir miyim?"

Bayan K. ile tartışmaya devam ettiği için beni başından savıyor ve Declan'a baktığımda Ronan'ı kucağına almış, küçük tatlı yüzünü öpüyor. Kolayca kaçabileceğimi bildiğim için masanın etrafından dolanıp bara doğru ilerliyorum, gözlerim Jackson'ın kollarla ateşli bir bakışta buluşuyor. Beni izlerken zorlukla nefes alıyor. Başımı arkaya doğru eğiyorum ve ben kapıdan geçerken bir kez başını sallıyor. Mutfak personelinin bakışlarını görmezden gelerek arka kapının hemen yanındaki tuvalete yöneliyorum. Onun koridordan tuvalete doğru geldiğini görünce kapıdan çıkıyorum. O da bana katılıyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Dışarıda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum ama burası arka taraf ve genellikle çöp atmaları gerekmedikçe kimse buraya gelmez.

Jackson'a dönüp bakarak "Pekâlâ." dedim.

"Evet, vay canına." Ellerini ceplerine sokarak gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Seni tekrar göreceğimi düşünmemiştim."

Omuz silktim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Yine de seni görmek güzel," diyor usulca ve yanaklarının kızardığını fark etmiyorum. Tıraş olmamış, saçları çenesinde ve dudağının üstünde uzamış. Sert görünüyor ve bu beni rahatsız ediyor.

"Evet, sen de," bir şekilde. O yavaşça başını sallıyor, ben de aynısını yapıyorum. "Bara geri döndüm."

"Öyle mi?" diye soruyor, kaşları biraz kalkıyor. "Neden?"

"Seni görmek istedim. Sana pislik dediğim için özür dilerim."

Gülüyor. "Ama bu benim en sevdiğim kısımdı." Küçük bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Bunu hak ettim. Varsaydıklarım ve söylediklerim için gerçekten çok özür dilerim."

Omuz silktim. "Sözlerinde biraz doğruluk payı olabilir. Londra'da kendimin en iyi versiyonu değildim."

Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz başını sallıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Öyle deme. Bu doğru değil. Yanılmışım."

"Seninle tanıştıktan belki yirmi dakika sonra yatağa girdim."

"Daha çok otuz gibiydi ve bu doğru olduğu içindi."

"Doğru muydu?"

"Evet, doğru hissettirdi. Bize. Hissettim."

Sözleri içimdeki havayı dağıtıyor. Bakışlarındaki emin olmayan ama aynı zamanda kendinden emin ifadeyi seviyorum. Ona baktığımda kalbim kaburgalarımı kırıyor ve ona dokunmak için kaşınıyorum. Tanrım, ona dokunmak istiyorum. Çok fena. Nefes nefese fısıldıyorum, "Çatladığımı sanıyordum."

"Bu çılgınca, değil mi? Fiona bunu çok söylüyor." Başımı salladım, ona kocaman gülümsedim. "Evet."

"Ama sen değildin," dedi bana doğru bir adım atarak. "Ben de hissettim ve aptallaşana kadar her şey iyiydi."

Başımı sallarken biraz kıkırdıyorum. "Evet, doğru. Sen lanet olası bir ."

Gülümsüyor ama dudağını dişlerinin arasına aldığı anda amım sıkılıyor. "Her iki şekilde de, e-ejit, bunu doğru mu söyledim?"

Bu noktada tamamen gülümsüyorum. "Eejit, hızlı akıyor."

Başını sallıyor ama hâlâ sırtıyor. "Evet, um, eejit-" "Daha iyi."

Bakışlarımı tutarken gözleri kararıyor ve bana daha da yaklaştığını hissediyorum. "Ben bir aptalım ve her şey gerçektir."

Ne düşündüğümü, hatta ne yaptığımı bile bilmiyorum ama bu duyguya engel olamıyorum. Ona duyduğum bu ezici ihtiyaç... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hiçbir zaman.

Umurumda değil. Sadece onu istiyorum. "Neydi?"

Bana bakarken gözleri biraz açılıyor, başını sallarken tüm vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Şansımı mahvettiğimi düşünmüştüm."

" "

"mı?"

Bana doğru hamle yaptı ama ben elimi kaldırdım. "Hayır, ama ben hoor değilim."

Gülümsemesine karşılık veriyor, göğsünü elime bastırıyor ve koluma doğru bir sıcaklık gönderiyor. "Lütfen bunu tekrar söyle."

"Ne? Ben !"

"Biliyorum. Yine de bir daha söyle."

"Neden, seni ucube?"

Bana cevap vermiyor ama gözleri gözlerimin içine bakıyor ve uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldığı anda nefesimi tutuyorum. "Çünkü her ne kadar boktan bir kelime olsa da ve hiçbir kadına söylenmemesi gerekse de, senin tatlı dudaklarından döküldüğünde hayatımda duyduğum en ateşli kelime oluyor."

Yutkunuyorum. "Öyle mi?"

"Evet," diyor ağzını benimkine dayamadan önce, inkar edilemez bir ihtiyaçla onu gayretle yakalıyor. Beni barın kenarına doğru itiyor ve beni elleriyle tutarken parmaklarım saçlarını kavırıyor, ağızlarımız tutkuyla birbirine çarpıyor. İçime bastırıldığında ne kadar sert olduğunu hissettiğimde ağzına karşı nefes alıyorum. İçimdeki her şey erimiş sıcakta yanıyor ve bu kadar uzun süre onsuz kaldığıma inanamıyorum. Belli ki onu arzuluyordum. Ona ihtiyacım vardı. Ellerim aramıza giriyor ve pantolonunu indiriyorum. Ağzını yırtıp

"Prezervatifim yok ve Costco'daki malzeme çekmeceniz de bizde yok." diye fısıldarken bakışları benimkilerle buluşuyor.

serbest bırakıp ellerimde toplarken kaşlarım kalkıyor. "Costco nedir?" diye sorduğumda nefes nefese kaldı.

"Depo mağazası. Kahretsin, beni ."

Elimi ipeksi üzerinde gezdirirken fısıldıyorum, "Orada çok var mı? Bir sürü prezervatif falan?"

"Her şey toptan," diye ısırıyor, başını benimkine yaslayarak. "Hem de çok ucuza alabiliyorsun. Annem bayılıyor."

"Aletin elimdeyken annen hakkında konuşmak biraz , değil mi?"

Kıkırdarken gözlerini kapatıyor, ağzı nefis bir şekilde ayrılmadan önce kırıltıları yanaklarını öpüyor. O kesinlikle çok güzel. "Bazıları öyle der."

Çenesini avucumun içine alıp ağzını tekrar benimkine doğru yönlendirirken sırıttırıyor. "Ama ben değil."

Gözlerini yavaşça açıp benimkilerle buluşuyor. "Sen değil." "Hayır, çünkü ben yargılamam."

"Ben de öyle." "Sik beni, Jacks."

"Evet, madam," diyor neredeyse bir inilti halinde, kot pantolonumu yırtıp aşağı itmeden önce. Beni kaldırıp duvara bastırıyor ve sert bir hamleyle içime giriyor. İniltilerimiz birbirine karışıyor, umutsuzca öpüşürken ağızlarımız özensizce buluşuyor. Ucuna kadar çekip tekrar tekrar içime giriyor. Ağzı benimkinden uzaklaşıyor, çenemi, boynumu kemiriyor, içime doğru iterken beni sıkıca kendisine doğru tutuyor.

Geri çekilerek, içimde hareketsiz dururken bana bakıyor. Burnunu benimkinin üzerinde gezdirip dudaklarını üst dudağıma usulca bastırırken gözleri o kadar güzel ve karanlık ki. Daha önce hiç onunki gibi gözler görmemiştim ve bir erkeğin bakışları altında hiç böyle hissetmemiştim. Muhteşem, büyüleyici ve kitaptaki diğer tüm iltifatları hak ettiğim söylenmişti ama bunu hiç hissetmemiştim. Jackson'ın bakışları altında bunu hissediyorum.

Ve bu çok korkutucu.

Kollarını etrafımda sıkıyor, biraz geriye doğru eğiliyor ve kısa süre sonra içimde çekiçle vurmaya başlıyor. O kadar büyük ve o kadar derine iniyor ki yakında serbest bırakılmam yakın. Kalçalarımla onun etrafında kenetlenerek, bana sertçe çarptığında haykırıyorum. Ruhumda hissettiğim yüksek sesli bir homurtuyla, bana doğru eğilmeden önce bir, iki, sonra üçüncü kez sarsılıyor ve beni devasa vücuduyla eziyor.

Ama
seviyorum.
Kendimi
güvende
hissediyoru
m.

Öpücüklerini alnımda gezdiriyor, ben de gözlerimi kapatıp boynunu ve çenesini öpüyorum, sonra ağızlarımız bir kez daha buluşuyor. Ondan en tatlı öpücükleri alarak, o belimi sıkarken ben de kollarımı boynuna doluyorum.

Ama arkamdan bir çarpma sesi gelince sığıyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor. "Bir şey yok. Sadece mutfaktı."

Etrafıma bakıyorum, başparmağı sırtımın alt kısmında yatıştırıcı bir şekilde gezinirken emin oluyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Muhtemelen geri dönmeliyiz."

"Evet," diyor ama beni henüz yere bırakmıyor. Ona bakıyorum, parmak uçlarımı öpmeden önce parmaklarım dudaklarında geziniyor. Sonra avucumu öpüyor, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce gülümsüyor. "İstemiyorum."

Başımı sallarken dudaklarımı büküyorum. "Her an şüphelenmeye başlayabilirler."

"Evet," dedi, içimden çıktı ve beni ayağa kaldırdı. Gitmesine izin vermek istemiyorum ama o geri çekilip yüzünde bir sırıtışla beni izlerken izin veriyorum.

"Neye sırıtıyorsun?" "Sana.

Hepinize."

Pantolonuma ve külotuma uzanırken biraz kızarıyorum. Adımı duyduğumda neredeyse onları giymiştim.

"Kız kardeşimi gördün mü? Lena'yı?"

"Kahretsin," diye soluyarak pantolonumu bağladım ve Jackson'a baktığımda gözleri korkudan değil, tedirginlikten çılgına .

Kapı açıldığında Declan bana bakıyor, ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Selam."

Etrafına bakınıyor ve ben de aynısını yaptığımda Jackson'ı göremiyorum. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bayan K.'den bıktım. O benim sinirime dokunan yaşlı bir yarasa."

"Öyle. Ama hadi gel." Kapıyı benim için açık tutuyor ve içeri giriyorum, arkama son bir kez bakıyorum ama Jackson'ı göremiyorum. Ne be? "Bunu birlikte atlatacağız."

Başımı sallarken tatlı tatlı gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Ama gerçekten Lena, burada bir hanımefendi gibi davranmalısın. Diline dikkat . Annemin nasıl yaptığını biliyorsun. Evin içinde umursamaz. Ama evin dışında, en iyi yüzümüzü takınmalıyız."

Gözlerimi deviriyorum. "Seni anlıyorum."

"Lütfen yetiştirildiğiniz gibi bir hanımefendi olun. Öyle giyinmek zorunda değilsin ama öyle davran lütfen."

Onu duyuyorum.

Ama eminim ki bir bayanın kalçasının iç kısmına boşalmazdı.

Yani, ben gerçekten bir
hanımefendi miyim? Ne
yazık ki umurumda değil.

TWELVE

Jackson

Bu beklenmedik bir şeydi.

Yani, bunu istedim. Çok istiyordum ama açıkçası aletim dışarıdayken bir kapının arkasında saklanacağımı düşünmemiştim. Pantolonumun içine sokup düğmelerimi iliklerken Declan'ın kız kardeşiyle hanımefendi olmak hakkında konuşmasını dinliyorum. Bu beni sırtıttırıyor. Bir barın dışında biriyle seks yapmanın hanımefendi olmanın tüm kurallarına aykırı olduğundan eminim. Özellikle de o kişinin içinize girmesine izin vermek.

Adımlarımın ortasında durakladım.

Kahretsin, bunu yapmalı mıydım? Ya hamile kalırsa? Bekle, o aptal değil. Doğum kontrol hapi kullanmasaydı bunu yapmama izin vermezdi. Beni tuzağa düşürmesine gerek yok, lanet olası bir kalesi var! Dostum, bu kızda ne var bilmiyorum ama düşünmemi zorlaştırıyor. Başka zaman olsa, hayır, üzgünüm, prezervatif yok derdim. Ama onunla yapamadım.

Ona sahip olmalıydım.

Bugün Lena hakkında konuşan herkese göre, muhtemelen bir doktora gitmeliyim. Ama gitmeme gerek olmadığını da biliyorum. Ona güveniyorum. Ona güvenmiyorum.

Söyledikleri gibi olduğunu düşünüyorum. Vahşi miydi? Eminim, ama bunda yanlış olan ne? Herkes bir noktada vahşi olabilir, özellikle de hayatı boyunca bir hanımefendi olduğu anlaşılan biri.

Kahretsin, onun için mazeret mi uyduruyorum? Benim neyim var böyle?

Saçmalık.

Kapıyı açıp gitmişler mi diye kontrol ediyorum ve neyse ki . Banyoya gidiyorum. Neden bilmiyorum, anlamsız olduğunu biliyorum ama aletimi kontrol ediyorum. Ne için? Kim bilir. Ama yine de kontrol ediyorum. Aletimden memnun kaldığımda, pantolonumu yeniden giyerken aynada kendime bakıyorum. Aptal gibi sırtıyorum. Başımı sallayarak hızlıca ellerimi yıkıyorum ve birkaç tabağın tezgahta beklediği mutfığa gidiyorum. Fişlere bakıyorum ve Fiona'nın benim yokluğumda barı işlettiğini fark ediyorum.

Onları alıp bara götürmek üzere bara doğru yola çıktım. Fiona beni görünce ters ters baktı. "Seni bir iş yapman için tuttum."

"Biliyorum, özür dilerim."

"Neredeydin?"

"Banyoda. Sanırım buradaki yiyecekler bana iyi gelmiyor."

Bayan Macclaster, "Ah, evet, bizim yemeklerimiz zengindir, bilirsiniz," derken Lena'nın kıs kıs güldüğünü duyuyorum.

"Bilmiyordum ama artık biliyorum."

Elindeki bardağı doldururken Fiona'ya mahcup bir gülümseme gönderiyorum. Bir şey söylemiyor ama Lena'ya bakmadan önce bana baktığını görüyorum. Fiona'ya bardağı uzatırken omuz silkiyorum. "Gerçekten, bir daha olmayacak."

Masaya doğru ilerlerken tek söylediği "Mm-hm," oluyor ve Lena'ya baktığımda, yüzünde kedi yavrusu gibi bir sırıtışla mutlu bir şekilde yemek yiyor.

Bu boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Onlar yemeklerini bitirirken ben de barda çalışıyorum ama kalbim göğsümde durmadan çarpıyor. Çalışırken bile Lena'ya bakmaktan kendimi alamıyorum. Dikkatimin her zerresini alıyor. Ama sadece bu değil. Masada oturan kız ile resimdeki kız arasında büyük bir fark var. Her iki da kesinlikle büyüleyici, ancak portredeki kıza ne olduğunu ve onu barın kenarına yapmama izin veren kadın haline geldiğini merak ediyorum. Şikayetçi olduğumdan değil ama resimdeki kızın saçını bile bozsam beni öldürteceğinden eminim.

"Buzlu bir OC alabilir miyim? Sadece biraz. Eve yine sinirli gelemem. Hanım beni öldürür."

Önce bir bardağa, sonra da OC'ye uzanırken yaşlı beylere gülümsüyorum. İkisini de havaya kaldırarak, "Bana ne zaman olduğunu söyle." diyorum.

Görünüşe göre, küçük bir parçanın çok farklı versiyonlarına sahibiz. Bardağın yarısına geldiğimde "Ne zaman?" diye soruyor. bir sırtış gönderiyorum, o da bana bir sırtış gönderiyor, ama bardağı önüne koymadan önce benimkinden çok daha dişsiz bir sırtış. "Bana bir hesap aç, Yank."

"Yank?" Ben soruyorum, o da

gülümsüyor. "Amerikalısın,

değil mi?" "Hayır,

Kanadalıyım."

Bunu düşünüyor. "Kanadalılara ne diyeceğiz?"

Yanındaki arkadaşının kafası karışmış görünüyor. "Bilmiyorum. Mayo'da hiç Kanadalı var mı?"

Diğer tarafındaki adam omuz silkiyor. "Sanırım 1947'de Ivor o kızı getirdiğinde. Kanadalı değil miydi?"

"Hayır, Romanyalı."

"Bu aynı şey değil mi?"

Bu üçünü dinlerken çok eğleniyorum. Bir ileri bir geri gidiyorlar ve sonunda, "Bana Jackson demeye ne dersiniz?" diyorum.

Gür kaşları çekilen saç çizgilerine çarptı. "Jackson mı?" "Evet, benim adım bu."

"Jackson, öyle. Ben Trip, bu Ribby ve sondaki yaşlı kış da Mickey."

Başımı sallıyorum ve her birinin elini sıkmak için elimi uzatıyorum. "Benim için bir zevk."

İçkilerini bana doğru uzatıyorlar ve ben de kasaya para koymak için dönerken gülümsüyorum.

"Heya, Jackson, gelip şu tabakları alabilir misin?"

Fiona'nın beni çağırdığı yere bakıyorum ve dediğini yapıyorum. Masaya ulaştığımda herkes tabaklarını bana uzatıyor. Lena'nın yanına gittiğimde, "Teşekkür ederim" derken gözleri günahkâr bir ifadeye bürünüyor.

Bu da "Lütfen beni tekrar al" demek, yemin ederim. Ya da en azından o söylediğinde ben öyle duyuyorum.

Aletime uslu durması için yalvararak, bulaşıkları lavaboya koymak için arka tarafa gidiyorum. Oradayken, onu bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyorum. Beni görmek istiyor olmalı. Beni görmek istiyormuş gibi bakıyordu ama nasıl? Numarasını almalıydım. Kahretsin.

Dışarı çıkarken bir peçete alıp üzerine numaramı yazıyorum. Avucumda tutarak, oturduğu yere bakıyorum, bir bardak Cathmor'u yudumluyor.

Taşları. Kimse görmeden bunu ona nasıl anlatacağımdan emin değilim. Bunu bilmem için bana aramızın kötü olduğunu söylemesine gerek yoktu. Belli ki uyması gereken bazı standartları var ve bardaki barmenin ona numarasını vermesi muhtemelen iyi karşılanmayacaktır.

Ama çenesinin ucuna bakılırsa, umurunda olduğunu sanmıyorum. Ama benim umurumda.

Eğer bir sebepten dolayı bunu yaparsa onu utandırmak istemiyorum. Ya da benimle bir şey yapmak istemezse kendimi.

Hayır, bir sonraki hamleyi onun yapmasına izin vereceğim.

Yapacak bir şeyler bulmak üzereydim ki onun ayağa kalktığını ve içkisinin kalanını geri attığını gördüm. "Biraz kalacağız, değil mi? İçkimi tazeleyeceğim."

"Lass, onları geri , değil mi?" Bayan K sorar ve Lena başını sallar.

"Evet, sizinle kalacaksam buna mecburum," diye dalga geçiyor ama Declan'ın bundan rahatsız olduğunu görebiliyorum.

"Gerçekten bir taneye daha ihtiyacın var mı?"

Bana doğru yürümeden önce "Evet, kardeşim, biliyorum" diye cevap veriyor. Gözlerindeki kızgınlığı görebiliyorum ve orada neler olup bittiğinden emin değilim. Ama onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum.

Muhtemelen bunun değişmesi gerekiyor.

Bara ulaştığında, bardağı bana doğru kaydırır. "Sadece birazcık."

"Birazcık mı?"

"Evet, istemiyorum. Sadece buraya gelmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı."

"Oh," diyorum, sadece biraz dolduruyorum ve bana tezahürat yapmadan önce alıyor.

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?" diye soruyor fincanın etrafında. Oh, Tanrı'ya şükür.

"Bilmiyorum, ama numaramı yazdım," diye cevap veriyorum, numarayı ona uzatırken göz teması kurmuyorum.

İçkisinden bir yudum almadan önce onu alıyor. "Büyük, sana mesaj atarım."

"Harika." Neden bilmiyorum, ne düşündüğümü bile bilmiyorum, ama o uzaklaşmadan önce soruyorum, "Hey, iyisin, değil mi?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Ben büyüğüm, sen değil misin?"

"Hayır, , *hayır*, söz veriyorum, *gerçekten* harikayım, ama demek istediğim-" Ona doğru eğilirken sesim fısıltıya dönüşüyor. "Orada biraz vahşileştik."

"Biliyorum. Mesele de bu zaten, değil mi?"

"Evet ama doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?"

Arkasına yaslanıyor, gözleri kocaman. ". Bunu sana söylemiştim."

Öyle mi yaptı? Her iki durumda da içim rahatlıyor. "Ve gitmeme gerek yok-" Cümlemin ortasında duruyorum çünkü bunu sormak için hiçbir neden yok. Gerçekten yok. Ben iyiyim, o *harika*, her şey yolunda. Aptal olmayı bırakıp içgüdülerime güvenmeliyim.

"Nereye gideceksin?" diye soruyor ve gözleri kısılıyor. "Hiçbir yere, sadece senin yanında gerginim."

Hiç inanmıyor. Bara yaslanmış, gözleri yarık yarık, fısıldıyor: "Bana kliniğe gitmen gerekip gerekmediğini mi soracaktın?"

Evet, bu iş ters gitmek üzere. Kalbim boğazıma düğümleniyor ve ona yalan söyleyemiyorum. "Evet, ama açıklamama izin ver-"

Yapacağı son şey buydu ve bunu söylediğim andan itibaren biliyordum. Yine de beklemediğim şey, yumak haline getirilmiş peçetenin gelip burnuma çarpmasıydı. Bunu hak etmişim.

Yüzü hala benimkine yakın ve gözleri öfkeden çıldırmış bir halde fısıldayarak, "Siktir git o zaman," diye bağıyor.

"Lena, özür dilerim. Dinle, sadece emin olmak istedim. İnsanlar konuşur-"

"Onları da sikeyim. Dinlediğin için de siktir git. Senin farklı olduğunu sanıyordum," diye homurdandıktan sonra geri fırlatıyor ve bardağı öyle sert çarpıyor ki kırılmamasına şaşıyorum. "Sana söyledim, ben hoor değilim."

Bu kelimenin tadını çıkarmak istiyorum, o söylediğinde gerçekten çok seviyorum ama bunun bir anlamı yok. Bunu biliyorum. Hatta onu durdurmaya çalışmanın da bir anlamı olmadığını biliyorum ama yine de deniyorum. "Lena, lütfen. Biliyorum, ama-"

Hışımla bardan çıkmadan önce bana bir şey söyleyecek zaman bırakmadı. "Arabada olacağım."

Herkes onun aceleyle çıktığı yere bakıyor ve bana baktıklarında, arkasında bıraktığı pisliği temizliyorum.

Çünkü ben sadece çenesini kapalı tutmayı bilmeyen Kanadalı aptal bir barmenim.

Dün gece iyi uyuyamadım.

Gerçi son bir haftadır pek iyi uyuyamıyorum.

Üşüdüğüm için değildi. Buna alışıyorum ve sipariş ettiğim yeni ısı pedleri sorunsuz çalışıyor. Bunun nedeni bir türlü

belli bir mirasçıyı aklımdan çıkardım. Gözlerindeki acıyı, ihaneti hâlâ görebiliyordum ve ona o aptal soruyu neden sorduğumu bile bilmiyordum. Ama gerçekte, sebepsiz yere patladı. Ben sadece kendimi korumaya çalışıyordum. Bunu istemek çok mu fazla?

Hâlâ beni rahatsız ediyor. Bırakmam gerektiğini biliyorum, Lena'nın gitmesine izin vermeliyim, ama bunu yapmakta zorlanıyorum.

Bardan yaklaşık üç mil uzaklıktaki pazarda yürürken, Bayan Maclaster'ın almam için gönderdiği şeyleri topladım. Eğer bir dadı gibi onun arazisinde uyuyacaksam, torununa bakabilmesi için onun ayak işlerini yapabileceğimi söyledi. Torununu çok sevdiğim için neden diye düşündüm. Yapacak hiçbir işim yoktu ve ahırdan izin günümdü. Bu harika bir şey çünkü oraya her gittiğimde yüksek kulelere bakıp Lena'yı görmeye çalışıyorum.

Sadece biraz bak.

Ama hiçbir şey yok. Telsiz sessizliği vardı. Yedi gündür kimse onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Pazarda dolaşırken, bunun nedenlerini duyuyorum.

Leydi O'Callaghan birden fazla erkekle gezip tozduğunu öğrendi! Onu hapse attı!

Ne kadar pisliğe dönüşmüş.

Bütün cinsel yolla bulaşan hastalıkları eve getirdi ve şimdi onu evlendirebilmek için tedavi ediyorlar. Para sıkıntısı çektiklerini biliyorsun.

Onu göremiyoruz çünkü şişmanlıyor. O bebek kısa sürede burada olacak.

Babası kim? Eski sevgilisi Micah olduğunu çok iyi biliyorsun.

Gözlerimi devirerek beni bekleyen pırasa siparişini alıyorum ve bir sonraki koridora yöneliyorum. Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyorum. Buraya geleli bir haftadan biraz fazla oldu, tam olarak sekiz gün. Ama bu süre içinde O'Callaghan arazisinde ve barda sanki daha uzun süredir buradaymışım gibi hissediyorum. Herkes çok misafirperver. Ayrıca herkes gün boyu konuşuyor. Gittiğim her yerde, ahırda, barda, şehir merkezindeki pazarda, hatta kütüphanede, sanki insanların konuştuğu tek şey O'Callaghan'larmış gibi geliyor.

Buralarda kraliyet ailesinden olduklarını anlıyorum ama bu insanlar aynı şey hakkında konuşmaktan bıkmazlar mı? Özellikle de çoğu doğru değilken. Anlamıyorum. Nasıl uyduruyorlar? Ve neden? O'Callaghan'lardan sadece ikisiyle tanıştım ve Lena bana isim takmadığında iyi insanlara benziyorlar. bu kasaba, onların evihepsini kötü bir reality TV'ye benzetmiş.

"Duydun mu? Bayan Amberlyn tüm parayı çocukların yeni kıyafetler için bağışladı."

Başka bir kadın "O bir nimet, öyle" diyor ve ben gülümsüyorum. Bütün gün duyduğum ilk güzel şeydi bu. "Bayan Lena'dan çok daha iyi. Çaya pijamalarıyla geldiğini duydunuz mu? Bunu yapmasına izin verdiklerine inanamıyorum."

Başımı sallayarak iki bayanın yanından geçiyorum ve bana baktıklarını biliyorum ama artık bununla işim bitti. Genelde söylentileri görmezden gelmek kolaydır. O'Callaghan'lar hakkında hiçbir şey bilmesem de Lena'yı biraz tanıyorum. Ya da onu tanıyormuş gibi hissetmek istiyorum. Bu zor çünkü aramızda bir bağ varmış gibi hissediyorum. Çok ham ve yeni ve biraz hayata ihtiyacı var. Bunun olup olmayacağından emin değilim. Belli ki mesafeli, iyi bir sebebi var. Herkes ondan nefret ediyor. Peki ne için? Onun hayatını yaşadığı için mi? Ben de aynı şeyi yapıyorum ve bana kızan tek kişi annem.

Bu hiç adil değil.

Bara döndüğümde Fiona kalçasında Novelly ile oradaydı. Her zamanki gibi. O kadının kalçasında bebekle yaptığı şeyler beni kötü gösteriyor.

"Nasılsın, Jackson."

"Hey, Fiona. Hey, Novelly," diyorum yanından geçerken ve tatlı kız bana doğru uzanıyor. "Bir saniye, şunu yere bırakayım."

Fiona beni takip ederken gülüyor. "Kızımın seni sevmesini nasıl sağladın?" "Sen bakmadığın zamanlarda ona şeker yediriyorum."

Gözleri büyür. "Seni pis piç!"

Novelly'yi ondan alıp göğsüme bastırmadan önce çantayı yere bırakırken gülüyorum. Çok tatlı bir şey. Yüzümde uzayan saçlarımla oynarken Fiona bana dönüp bakıyor. "Pazar nasıldı?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım bir deneyimdi."

Gülümsedi. "Annem seni bu yüzden gönderdi. Nasıl olduğunu görmeni istedi." "Çok büyük."

"Öyle, bu yüzden haftada sadece bir kez."

Novelly'yi kolumda zıplatarak hazırlık masasına yaslanıyorum. "O'Callaghan'lar orada her zaman gündemde mi?"

Kıkırdayarak bana bakıyor. "Ah, her yerde konu oluyorlar." "Ama burada ya da malikanede değil."

"Çünkü onları tanıyoruz," diyor basitçe. "Dedikoduların doğru olmadığını ve *Royal Times*'ın bir sürü saçmalıktan ibaret olduğunu biliyoruz."

"Sadece biraz görünüyor."

"Çünkü öyle. Biz bu büyük şatoya sahip küçük bir kasabayız. Biz onları çok büyüttük, oysa onlar sadece viski yapıp zengin olmak istiyorlardı," diye gülerek başını sallıyor. "Declan gibi bir adamla hiç tanışmadım. Amberlyn için ölürdü. Annesi ve babası iyi insanlar. Çocuklarını ve bu toplumu seviyorlar. Bir de Lena var," diyor yavaşça. "Ona neler olduğundan yüzde yüz emin değilim ama son zamanlarda gördüğüm genç kız benim tanıdığım Lena değil. Bir şeyler değişti ve bunun ne olduğuna karar vermek bana düşmez."

"Söylentilere inanıyor musun?"

Başını hızlıca sallar. "Lena bir hoor değil. O iyi bir kız. Annesi onu kendisinin tam bir kopyası olarak yetiştirdi. Bilmiyorum, çok garip."

"Sence baskıdan mı?" Ben soruyorum, o düşünüyor. "Anladığım kadarıyla bir süre burada yaşamamış."

Fiona, Novelly'ye bir çilek uzatırken başını sallıyor. "Hayır, kuzenimi vuran adamın duruşmasından sonra Lena gitti-"

"Ne? Biri Amberlyn'i mi vurdu?"

"Oh, evet. Casey denen yaptı. Deli olduğu kesin. Duruşmadan sonra, duyduğuma göre Lena mutluymuş. Ama sonra bir gün ortadan kayboldu. Sosyal medyayı kullanmayı bıraktı, kimse onu bulamadı ve Declan çok endişelendi. Bir şeyler olmuş ama söyledikleri gibi değil."

"Ben de öyle düşünmüyorum."

Fiona bana bir sırtış gönderiyor. "Prensese biraz aşıksın, değil mi?"

Kesinlikle tanıdığım gerçeğini gizlemeye çalışarak alay ediyorum. "Onu tanımıyorum bile."

"Ona aşık olmak için onu tanımak zorunda değilsin. Ben de Kane'ime yıllarca aşık oldum ve şimdi halimize bak."

Gülümsüyorum. "Bana anlatılan hikayede gerçek aşk her zaman kazanır."

Dudaklarında sırtarak bana bir çilek uzatıyor. "Seninle aynı fikirde değilim ama Lena ile bunu denemeyeceğimi de biliyorum."

Bunu zaten biliyordum, ama o ne düşünüyor? "Sanki bir şansım varmış gibi."

Gözlerini deviriyor. "Dediğim gibi, o kızın akli başında değil. Geçen yılın Paskalya yumurtası kadar kayıp."

Ama kendini bulmasına yardım etmeye çalışan biri var mıydı?

Fiona ona bir tane daha uzatırken Novelly'den çileğin üst kısmını alıyorum ve duvarda asılı duran portreye dönüp bakıyorum. Ona her baktığımda nefesimin kesilmesi beni hep şaşırtmıştır. Huşu içinde olmaktan kendimi alamıyorum.

onu. Gözlerinin içine bakıp süt beyazı tenini içime çekerken, nasıl olup da kimsenin onun acı çektiğini fark etmediğini merak ediyorum.

Bir tek ben miyim?

Evet, kaybetti ama bir şey o kıza zarar verdi. Ya da birileri.

Bu çok sinir bozucu ve bu kadar üzülmem beni rahatsız ediyor. Özellikle de beni umursamadığından emin olduğumda.

THIRTEEN

Lena

Aşırı tepki vermiş olabilirim.

Tamam, bu konuda *mayıs* yok, kafayı yedim.

Geçen haftadan beri onu izliyorum. İznini almış olmalı çünkü arazinin her yerindeydi. Odamdan onu ahırlarda ve göl kenarında görebiliyorum. Belle'i daha uzağa sürdüğünde onu takip etmek istedim ama yapamayacağımı biliyordum.

Ona karşı tam bir sürtük gibiydim.

Jackson'ın bana ne yaptığını sormaya hakkı vardı. Vahşiydik. Pervasızdık ve eğer biri önce tartışmadan içime eyersiz girmeye çalışsaydı ben de aynı şeyi sorardım. Ona iyi olduğumu, onun da iyi olduğunu söylemeliydim. Ama bunun yerine, anın içinde kayboldum ve o sorduğunda, ben sadece... Bilmiyorum. Kendimi kaybettim sanırım. Çok utandım. Daha önce yaptıklarımın hiç utanmamıştım. Ama sonra Londra oldu ve bloglar hakkımda sağda solda saçma sapan şeyler yazmaya başladı ve Jackson'ın farklı olduğunu hissettim. Bu saçmalığa inanacağını düşünmemiştim. Ama işte . Tam bir karmaşa.

Annemin oturma odasındaki koltuğumdan, Belle'i tarlada sürerken görebiliyorum. Bütün haftayı ne yapmam gerektiği konusunda gidip gelerek geçirdim. Birçok kez onun çadırına doğru yola çıktım. Bara bile gitmek istedim ama onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum. Ona haklı olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Kendim hakkında düşünmek istemesem de sormalıydı. Birilerinin endişelenmeleri gerekip gerekmediğini sorması gereken o kız olmak istemiyorum.

Ama gazeteleri okuduysa ya da her yerde konuşulanları duyduysa, benim bir hödük olduğumu düşünecektir.

Franco fırçasını yeni yapılmış saçlarımda gezdirirken yüzümü buruşturuyorum. Annem yeni röfle ve röfle yaptırmıştı. Saçlarımin dümdüz ve ıslıl ıslıl olmasını istiyordu. Bu arada, daha az umursayamazdım. Sadece kendimi istiyordum. Ama önümüzdeki birkaç ay boyunca buna zamanım olacak mı bilmiyorum.

Annem, her zaman çok zarif, önümde duruyor. Durumunun onu yavaşlatmamasını şaşırtıcı buluyorum. Etrafta tamamen sağlıklıymış gibi dolaşıyor. Sanki yüzü bitkin ya da korkutucu değil. Sadece normale dönmesini istiyorum. Ben sadece annemi geri istiyorum.

En son blog yazısında hakkımda yazılanların çıktısına bakıyor. "Prenses aynı anda birden fazla erkekle seks yaparken görülmüş-" "Gobshite, görmedim."

Bir sonraki yazıya geçerken bana bir bakış attı. "O kadar sarhoştı ki, üç kat merdivenden düştü ve iki elini de kırdı."

"Sadece iki kişiydik," diye cevap veriyorum, iç çekerek bakışlarımı Jackson'dan ayırıyorum. "Ve neredeyse hiçbir şey kırmadım. Ben iyiyim."

Annem bana aldırmadan devam ediyor: "Prenses kusmuğunun içinde yüzüstü yatarken bulundu ve uyanması tam yirmi dört saat sürdü." "Anne, gerçekten birinin kusmuğumun içinde yatmama izin vereceğini mi düşünüyorsun? Uzun mu? Lütfen. Bunu hiç ama hiç yapmadım. Neredeyse her zaman tuvalete ya da en azından yatağıma ulaştım."

Bana ters ters bakarken yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Mesele şu ki, bu yalanların içinde gerçek var, Lena Élodie!"

"Hayır anne, adımı lekeliyorlar çünkü bu zavallı, acınası kasabada insanların istediği haber bu. Bu onlara konuşacak bir şey veriyor!"

Ama yine de devam ediyor. "'Prenses'in sevgililerinden biri, ertesi sabah yatakta uyandıklarında onun kim olduğunu bile bilmediğini söylüyor. Ona aşıkmış.'"

"Ne lanet bir otuzbirci! Değildi." "Yani biriyle mi uyandın?"

"Evet, anne! *Bir* sürü kişiyle uyandım ama genellikle isimlerini biliyordum."

"Genellikle!" diye kükreyince babam devreye girdi.

"Noreen, otur ve sakinleş. Kan basıncın, tatlım." "Ivor! Kendini mahvetti."

". Birkaç patavatsızlık yaptı."

Gözlerimi deviriyorum. "Londra'da yirmi iki yaşında sıradan bir kızdım. Büyütülecek bir şey değil. Bunu herkes yapar-"

"Declan yapmadı. Ben yapmadım. Ivor, sen yaptın mı?" Adam omuz silkiyor ve kadın onun göğsüne bir şaplak . "Hayır demen gerekiyordu."

"Ah, o bir çocuk. Hata yaparlar."

"bizim çocuğumuz değil. Sen daha yüksek bir standartta yetiştirildin ve daha iyisini biliyorsun."

"Ah, anne..."

"Kendini bu kaleye kilitledin. Geçen hafta hiçbir yere gitmedin. Çaya eşofman ve yırtık bir tişörtle gittin!"

"Sana gitmek istemediğimi söyledim-"

"Senin için yazdığım etkinliğe gelmedin." "Amberlyn gitti ve ikimizin de gitmesi için bir neden yoktu-"

"Daha yeni bir bebeği oldu. Bir yere gitmesine gerek yok. Bu senin işin." "İşte bu yüzden lanet olası sandalyedeyim anne! Gah! Deniyorum."

"Hayır! Saklanıyorsun, yapman için yetiştirildiğin şeyden kaçınmaya çalışıyorsun." "Çünkü bu standartlar boğucu!"

"Bu standartlar bizim kim olduğumuzu gösterir, Lena. Bunu anlamıyor musun? Eskiden anlardın."

Buna dayanamayarak ellerimi havaya kaldırdım ve Franco'nun elindeki ütüyü yere düşürdüm. "Eskiden bildiklerim umurumda bile değil anne! Her şey değişir." Annemin gözleri irileşirken dudakları olabildiğince birbirine yapışıyor. Onu böyle görmek canımı acıtıyor ve bundan nefret ediyorum ama lanet olsun, dayanamıyorum. "Her şeyi berbat ettim. Berbat ettim. Bunu biliyorum ama artık bitti. Ben evimdeyim. Benden istediğin şeyi . Tamam. Evet, bir hafta ortalıkta görünmedim. Kafamda gereken bazı şeyler vardı, ama Tanrım, boş ver gitsin. Yaptığım şeyi düzeltemem. Pişman mıyım? Evet, pişmanım. Hem de hepsinden. Keşke daha güçlü olsaydım, keşke beni yetiştirdiğin gibi mükemmel bir evlat olsaydım, ama değildim. Zayıftım ve özür dilerim. Çok üzgünüm ama lütfen dur."

Annem bakışlarımı tutuyor. "Lena, aşkım, sana ne oldu böyle? Neden böyle davranıyorsun? Benimle asla böyle konuşmazdın. Ne yaptım ben? Sorun ne?"

"Ah, anne, Jaysus, hiçbir şey," diye yalan söylüyorum, gözlerim yaşlarla dolarken başka tarafa bakıyorum. "Sadece biraz eğlenmek istedim ve bundan daha fazlasına dönüştü. Kontrol edemedim ama daha iyiye gidiyorum. İyileşiyorum."

"Adının lekelenmesine neden olan eğlence mi? Sen daha iyi bilirsin-" "Biliyorum ama umursamadım. Kendimi umursamaz hale getirdim."

"Umursamak zorundasın Lena, sen busun. Biz kimiz." Başımı sallıyorum ve onun bakışlarını hissedebiliyorum. Sanki gözleriyle beni yakıyor. "Bana bak, Lena."

Yapamam. Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ve bunu görmesine izin veremem. Berbat durumda olduğumu biliyorum. Onları hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama umursamak istemedim. Hissetmek istemedim. Sadece olmak istedim.

"Bana bak dedim, kızım."

"Anne, beni rahat bırak."

"Artık seni tanımıyorum bile." Ve bununla birlikte odadan çıkar.

Tuttuğum nefesi bırakıp gözlerimi açtığımda babamın hâlâ orada olduğunu görüyorum. Beni izlerken gözleri yumuşak ve endişe dolu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor ve ben hızla başımı sallıyorum. Gözlerimi sıkıca kapattığımda yaşlar hala düşmekle tehdit ediyor.

"Yardım edecek hiçbir şey yok."

Ve neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Belki de ne tür bir yardıma ihtiyacım olduğunu bilmediğim için? Belki de zaten yeterince sıçıp batırdığım için, onlara nedenini söylemeye dayanamadığımdan? Casey bana tecavüz ettikten sonraki halime döndüğümü düşünüp çok endişelenirlerdi. Bir parçam bunu yaptı ama ailemin bunu bilmesini istemiyorum. Ben de bilmek istemiyorum. İnkâr etmek istiyorum. İyi olduğumu düşünmek istiyorum ama sanırım iyi biliyorum. Yine de, bu benimle ilgili değil. Babama söylersem, tekrar düzeltmek isteyecektir. Casey'e bir kez daha ödeme yapmaya çalışacak, ama bu sefer hepimizi öldürmeye gelecek.

Onlara söyleyemem.

Hiçbirine.

Kapının kapandığını duyduğumda, babamın gittiğini anladım. Gözlerimi kapatıp inledim, "İşin bitti mi?"

Franco bana baktı. "Annen yüzünden bana kızma." "Sinirleniyorum çünkü burada olmak istemiyorum."

"Hayır, gerçekten mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Franco'dan hep nefret etmişimdir.

Ama belki de sadece havamdayımdır. Annem ve babamla kavga etmekten nefret ediyorum; bu berbat bir şey ve onlar için bir hayal kırıklığı olmak istemiyorum. Korkarım zaten öyleyim. İşte bu yüzden geri dönmek istemedim. En azından ben burada değilken, ne yaptığımı bilmek zorunda değiller. Ben eve, annemin yanına dönene kadar bu magazincilerin ortaya çıkmaması saçmalık. Hayır, neden burada olduğuma dair bir hikaye uydurmak istiyorlar, çünkü annemin lanet olası bir tümörü olması yeterli değil.

Arkama yaslanıp pencereden dışarı bakarken gözyaşlarım tekrar akmakla tehdit ediyor. Tabii ki Jackson'ı izlemekten kendimi alamıyorum. Atımın üzerinde bile kocaman görünüyor. Kollarını hâlâ etrafımda hissedebiliyorum. Onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Muhtemelen yüzüme gülerdi. Ona karşı tam bir sürtük gibiydim ve her şeyi yanlış yaptığımı hissediyorum. Ailemi hayal kırıklığına uğrattım, Declan'ı hayal kırıklığına uğrattım ve sanırım bir şekilde Mayo'yu da hayal kırıklığına uğrattım. Tüm bunlar beni rahatsız ediyor. Ailem için bir utanç kaynağı olmak istemedim ve daha önce yaptığım şeyi yaparken umurumda değildi. Özgür olmak, eğlenmek istiyordum ve kimsenin hakkımda ne söylediği umurumda değildi.

Ama Jackson'ın sürüşünü izlerken, onun ne düşündüğünü önemsemişimi fark ettim. Bu yüzden ona çok kötü davrandım.

Londra'dan ayrılmadan önce kontrol için kliniğe gittiğimi itiraf etmeye dilim varmadı. Neyse ki tüm testlerim negatif çıkmıştı. Ama bunu ona söylemek yerine, deli bir sürtük gibi çekip gittim.

Bu çok kötü çünkü ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ona gitmeliyim.

Evet.

Franco, "Tamam, hadi yüzünü ," diyor ama ben onun ulaşamayacağı şekilde ayağa kalkıyorum.

"Makyajımın yapılmasına gerek yok. Yarına kadar hiçbir şeyim yok." "Evet, ama annen yapmanı söyledi."

"Umurumda değil. İhtiyacım yok. Saçımın işi bitti mi?" Başını sallıyor. "Güzel. Teşekkür ederim."

Odadan çıkıp merdivenlerden iniyorum, annemle babamın odasındaki bağrıışmaları duymazdan geliyorum. Muhtemelen benimle ilgiliydi ve tartışmanın içinde olmak istemiyorum. Jackson'a bir şey söyleyecek cesareti kendimde bulduğumda değil. Merdivenleri hızla inerken saçlarımı topluyorum ve dua ediyorum ki

izin konusunda haklısın. Onu Pip'le birlikte görmedim ama belki de ona fazla odaklanmışımdır.

Göreceğiz, sanırım.

Ön kapıdan çıkıp, onu Belle ile birlikte gördüğüm tarlaya gidiyorum. Güzel, aydınlık bir gün ve tadını çıkarmak istesem de Jackson'ı bulmaya odaklanmış durumdayım. Şatonun köşesini dönerken, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum ama gerçekten hiçbir fikrim yok. Atların bulunduğu alanı çevreleyen çitlere geldiğimde kapıyı açıp arkamdan kapatıyorum.

Sanırım Jackson beni o zaman görüyor.

Belle'in yelesinin yan tarafını okşayarak, sanki hayatı boyunca ata binmiş gibi kolaylıkla iniyor. Bu doğru mu bilmiyorum ama öyle görüldüğü kesin. Belle'in dizginlerini alarak bana doğru yürüyor, ben de onlara. Ortada buluştuğumuzda, gözleri yüzümde geziniyor ve bakışlarına karşılık vermeye çalışıyorum ama bu çok zor. Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Gittiğimde bakımını yapmadığım keçeleşmiş saçlarım ve berbat kaşlarım yok. Makyaj yapmamışım, hatta annemin benim için hazırladığından emin olduğum mücevherlerimi bile takmamışım ama üzerimde çok güzel bir pantolon ve mirasçı olduğumu haykıran bir bluz var. Ayakkabılarım çok yüksek topuklu ama bakışları değişmiyor. Rüyalarımnda beni ziyaret eden o tatlı kahverengi gözleriyle bana aynı şekilde bakıyor.

Daha önce olduğu gibi, enerjinin beni ona doğru hissedebiliyorum ve neredeyse onun da hissedebildiğini düşünüyorum, ama elini uzattığında dizginleri bana veriyor. "İstediysen ısındı."

"Ona binmeyi ne kadar sevsem de, burada olma sebebim bu değil." "Değil mi?"

"Hayır," diyorum basitçe, başımı sallayarak bir adım öne çıkıyorum ve Belle'in ağzını ellerimin arasına alıyorum. "Özür dilemeye geldim." Derin bir nefes alırken gözlerini kaçırıyor. Bir şey söylemeyince devam ediyorum: "Yapmamam gerekirken sana kızdım. Büyük bir sürtük gibi davrandım ve bu benim hatamdı."

Başını salladı. "Bunu sormamalıydım."

Belle'in burnunu öpmeden önce, "Hayır, öpmeliydin," diye cevap veriyorum. "Gazetelerde ne yazdığını biliyorum."

"Ama bunlar doğru değil."

Omuz silkerken yüzümü buruşturdum. Demek onlara inanmadı. Bunu bilmek güzel. "Yine de hepsi yalan değil." Beni izlediğini hissedebiliyorum. "Kliniğe gittim. Aslında seninle birlikte olduktan bir gün sonra gittim." Bana bakmıyor.

Bana cevap verdi ve ben ona baktığımda yüzü taş kesilmişti. "Her şey negatif çıktı ama gitmek için bir nedenim vardı."

"Sebebi ben miydim?"

"Hayır," diyorum hızlıca, başka tarafa bakarak. "Senden önceki gece biriyle yattım ve bunu hatırlamıyorum." Yüzüm ısınırken bakışlarıyla bir kez daha buluşuyorum. "Onunla çatı katına geri döndüğümü hatırlıyorum, sadece eylemi hatırlamıyorum." Başını sallayarak başka tarafa bakıyor. "Ama Jackson, sorduğunda sana bunu söylemeliydim, korktuğum gibi korkmamalıydım. O yüzden özür dilerim. Sanırım biraz hödük biriyim."

Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Değilsin ve bu şekilde düşünmeyi bırak. Bu sana yakışmıyor."

"Oh" diye fısıldarken kalbim boğazıma düğümlendi.

"Evet, bu saçmalık ve bunu eylemlerini haklı çıkarmak için bir neden olarak kullanmayı bırak. Fahişe olmadığını biliyorsun, ben de biliyorum. O yüzden bunu kullanmayı bırak. Sen sadece kaybolmuşsun."

"Ne?" Nefes nefese soruyorum, gözlerim o kadar kocaman ki acıyor. Ama o başını sallıyor. "Hadi gidelim buradan."

"Ne?"

"Gidebilir misin?"

"Evet, sanırım."

Belle'e binmeden önce başını sallıyor ve bana doğru baktığında, tüm ihtişamıyla onu seyrediyorum. Bordo iş kıyafeti o kadar da seksi olmasa da, yine de onun içinde çarpıcı olduğunu düşünüyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Bana doğru uzanarak, "Bana güveniyor musun?" dedi.

Elini tutup başımı sallıyorum. "Evet, sana güveniyorum."

Beni de kendisiyle birlikte atın üzerine çekiyor. Ona sarıldığımda sıcaklığını hissediyorum, erkeksi kokusunu içime çekerken içim yanıyor.

"Pekala, bana tutun." Ben de öyle yaptım.

FOURTEEN

Jackson

Lena bana sarılmış durumda ve ben onu bu atın sırtına almaktan başka her şeyi düşünmeye çalışıyorum.

At sürerken, vücutlarımız her dörtnala birlikte hareket ederken, güzel manzarayı seyretmeden edemiyorum. Gökyüzü mavinin en muhteşem tonunda ve her yer yemyeşil. Hafif bir çiseleme başladı ama endişelenecek bir şey yok. Ya da en azından ben endişelenmiyorum. Lena bugün her zamankinden daha fazla portreye benzediği için endişelenebilir. Yine de hiçbir şey söylemiyor, elleri beni belimden sıkıca tutarken başı sırtıma yaslanıyor.

Özrü dürüsttü. Ama
yeterli değildi.

Daha fazlasını istiyorum.

Sertçe kestiğimde, Belle bir şampiyon gibi uyum sağlıyor. Tüm kalenin etrafından dolaşıp, bir gün önce harika bir küçük nokta bulduğum arazinin arka tarafına gidiyoruz. Orayı gördüğümde, Belle'i ona dilimi şaklatırken dudaklarımda bir sırıtış belirliyor. "Aferin kızıma."

Durup kuyruğunu salladıktan sonra yelelerini temizlemek için başını salladığında, sevgiyle boynuna dokunuyorum. "Aferin kızıma," diye inmeden önce. Lena'ya bakarak inmesine yardım etmek için uzanıyorum.

Ama gözleri benim üzerimde. "Daha önce ata bindin mi?"

"Ah, evet. Evde kendi kızım var," diye cevap veriyorum onu ayağa kaldırırken. "Adı Manchester ve çok güzel." Az sonra telefonumu çıkarıp ona Manchester'la ayrılmadan hemen önce çektiğimiz fotoğrafı gösteriyorum.

"Oh, o çok çarpıcı."

"Öyle," diyorum sırtarak. "Onu özlüyorum."

"Ne zamandır yokum demiştin?" "Bir yıldan fazla oldu."

"Vay canına."

"Evet, harikaydı." Lena'dan uzaklaşarak Belle'in dizginlerine uzanıyorum ve onları koşum takımına sokuyorum ki beslenirken ayak altında kalmasınlar. Arka bacağına dokunarak yanından geçiyorum ve bazı ağaçların neredeyse bir bank oluşturduğu yeri işaret ediyorum. "Burası."

Lena bakıyor ve sonra gülümsüyor. "Ülkenin bu kısmıyla ilgili hikâyeler var." Ona dönüp bakıyorum. "Öyle mi?"

"Evet, burada perilerin yaşadığını söylüyorlar." "Periler mi?"

"Evet."

"Kanatlı küçük insanlar mı?"

Kıkırdıyor. "Evet, gerçekten. Bunu onlar yaptı. Ve tüm bu uzun otlar da peri evleri." Etrafıma bakıyorum ve o haklı. Uzun otlar ve biraz da kesilmiş otlar var. Nedenini bilmiyorum ama ben daha sormadan devam ediyor: "Eğer çimler diğerlerinden daha hızlı ve daha yüksekte, hafif bir eğimle büyüyorsa, orası bir peri evidir. Onu kesersen, canın yanar."

"Gerçekten mi?"

"Evet, evleri kesen son adam çim biçme düştü ve üzerinden geçti."

Yüzümü buruşturdum. "Sen bir yalancısın!"

"Hayır, gerçekten. O zamandan beri kimse kesmedi. Ve asla daha fazla uzamıyor. Tıpkı bunun gibi. Periler için bir yuva." Derin nefes alarak yanımdan geçti. "Bal kokusu alıyor musun?"

Yapıyorum ve şaşkınlıkla ona baktığımda gülümsüyor. "Etrafta hanımeli çalıları yok. Bu sadece perilerin kokusu."

"Çılgınca," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Annem bana bu küçük bankın düşünmek için bir bank olduğunu söylledi," dedi ve "peri evlerinin" etrafında dolaşıp yavaşça oturarak ahşabın sağlamlığını test etti.

Onu takip , ona bakıyorum. "Dün buradan geçtim."

Gözleri büyür. "Ve sen ölmedin mi? Tanrım, İrlandalı olmadığın için senin için üzülmüş olmalılar."

O da bana sırtınca gülümsüyorum. Orada otururken görkemli görünüyor. Saçları çok hafif ve sırtına doğru uzanıyor. Topuzundan dökülmeye başladı ve rengini daha fazla görebiliyorum. "Annem perilerin bunu insanların gelip hatalarını düşünmeleri ve ellerinden geldiğince düzeltmeleri için söyledi. Aslında burada olduğunu unutmuşum."

Yanına oturdum ve seyre daldım. "Burası çok güzel."

"Öyle," diye kabul ediyor yutkunurken. Bir süre oturuyoruz, arkamızda gölün sesi var. Arkada birkaç kaz var ve sanırım az önce bir kurbağa gördüm. "Yani beni affediyor musun?"

Ona dönüp baktım ve omuz silktim. "Hiç kızmadım." "Olmalıydın."

"Hayır, sormak için baş başa kalana kadar beklemeliydim. Senin yanımdayken tüm duygularımı kaybetme eğilimindeyim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Yine de kaltağın tekiydim."

"Öyleydin, ama oldu," diye cevap veriyorum, bacaklarımın üzerine eğilerek, peri evinin kenarına dikkat ederek. Beni diken üstünde tutuyor. Burada ölmeyi gerçekten istemiyorum. "Keşke şu fahişe meselesinde biraz sakın olsaydın."

"Biraz değil."

"Bence bu bir kılıf. Ben böyle davranıyorum, bir fahişe olduğumu söyleyeyim de benim için üzülsün."

Bana ters ters bakıyor. "Yaptığım şey hiç de bu değil."

"Bunu kastettiğini sanmıyorum," diyorum sonra, hararetli bakışlarına karşılık vererek. "Bence içinde o kadar çok şey yaşıyorsun ki, hepsini nasıl işleyeceğini bilmiyorsun. Bu da aşırı içki, uyuşturucu ve erkeklere yol açıyor."

"Demek gazeteleri okudun."

Başımı salladım. "Hayır, dinlemeyeceğim. Kasabadaki insanları da dinlemeyeceğim. Her şeyi senden öğrenmek istiyorum. Senin ağzından. Başkalarının ne dediği umurumda değil. Senin ne dediğin umurumda."

"O zaman içkiyi, uyuşturucuyu ve erkekleri nereden biliyorsun?"

Ona boş bir bakış attım. "Barıma geldin, bir şeylerle kafayı bulmuştun ve akşamdan kalma bir halde viski içerken beni tavladın. Bunun tüm noktaları vurduğunu söyleyebilirim."

Gözlerini kaçırıyor, görülür bir şekilde aşağılanmış. "Beni tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum," diye cevap veriyorum dudaklarımdan bir iç çekiş kaçarken. "Çok iyi seks yaptığımız ve senin hakkında her şeyi bilmek istediğim dışında."

Başını çevirip bana bakıyor. "Öyle mi?"

"Seviyorum." Aramızdaki sessizlik uzarken küçük göle bakıyorum. Ona hiçbir şey sormak istemiyorum. Bilgiyi kendisinin vermesini ve bana güvenmesini istiyorum. "Belle'e çok biner misin?"

Başını yavaşça sallayışını izliyorum. "Neredeyse üç yıldır ona ilk kez biniyorum."

"Bunu her gün yapmalısın."

"Ne?"

"Ona bin. Sana yardımcı

olur." "Yardım mı?"

"Evet, seni rahatsız eden her neyse."

Yüzümün yan tarafına baktığını hissedebiliyorum ama ona bakmıyorum. "Beni neyin rahatsız ettiği hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Yok," diye kabul ediyorum.

"Peki yardımcı olacağını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü o zamanki kız arkadaşım Juicy Drop'a binmek benim kurtarıcımdı." Sonra bakışlarıyla karşılaşıyorum, gözleri parlak ve yanakları biraz pembe. Bunu yaptığımı neredeyse inanamıyorum ama bunu bilmesi gerekiyor. "Ben Kanada'da büyümedim. Aslında Amerika'daydım."

"Oh," diyor, yüzünde meraklı bir ifade.

"İsteyerek değil," diyorum basitçe ve parmaklarımı birbirine geçirerek yere bakıyorum. "Babam gerçekten güçlü ve zengin bir adamdı. Dünya çapında birkaç bilişim şirketi vardı ve annem de onun asistanıydı. Bu şekilde tanışmışlar. Tutkulu bir gecenin ardından, bum, işte buradayım. Annem ve babam her şey boka sarmadan önce yaklaşık altı yıl evli kaldılar. Baktan derken, baktan, baktan demek istiyorum. Sürekli kavga ederlerdi, sadece bağırıp kalmazlardı. Annem artık buna katlanamayacağına karar verdiğinde rahatlamıştım çünkü ben kesinlikle buna katlanamazdım. Daha çocuktum, sekiz yaşında bile değildim."

Duraksayarak göz ucuyla ona bakıyorum ve her kelimemi beklediğini, ellerini kucağına koymuş beni izlediğini görüyorum. "Annem gitmek istedi. Git dedi ama beni götürmeye çalıştığında izin vermedi."

"Hayır! Seni tuttu mu?"

"Evet, altı yıl boyunca beni annemin ulaşamayacağı bir yerde tuttu ve onunla mahkemede eşi benzeri olmayan bir mücadele verdi. Annemin deli olduğunu, uyuşturucu kullandığını ve diğer her türlü şeyi söylemeleri için herkese para ödetti. O süre boyunca onu görmedim, hatta onunla konuşmadım bile. Gerçekten kimseyle konuşmadım, babamla bile çünkü bana yaptıklarından dolayı ona çok kızgındım. Orada olmak istemedim. Annemle birlikte olmak istedim."

"Elbette, sen küçük bir !"

Sertçe yutkunuyorum, başımı sallıyorum. "Orada kaldığım sürenin sonuna doğru daha agresifleştim ve onunla kavga etmeye başladım. Beni yerden yere vurdu. Bir keresinde atımı satmaya bile kalktı ama beni ayakta tutan tek şey oydu. Ona binebiliyordum, onu sevebiliyordum ve onunla konuşabiliyordum. Onu alırsa kendimi öldüreceğimi söyledim. O da almadı."

Nefesimi üfleyerek gözlerimi kapatıyorum ve bacaklarıma yaslanıyorum. "Ben yokken annem üvey babam Tom'la tanışıp evlenmiş. İki çocukları vardı ama yine de beni geri almak için savaştı. Evlerini ikinci kez ipotek sonra bir özel dedektif tutabilmişler-"

" dedektif nedir?"

Ona bakıyorum. "Bir özel dedektif."

"Ah, bir göz."

"Elbette," diye cevap veriyorum, dudaklarım yanlara doğru kıvrılıyor. "Ona karşı bir dava oluşturmak için gelip içinde yaşadığım koşulları görmek için. Ama özel dedektif daha oraya varamadan babamı çalışma odasında kalp krizinden ölmüş buldum."

"Aman Tanrım," diye haykırıyor ağzını kapatarak. "Onu buldun mu?"

"Öldüm, bir kapı çivisi kadar ölü. Ağlamaya başladığımda bunun nedeni ölmüş olması değil, eve döneceğimi biliyor olmamdı."

"Seni suçlamıyorum. Ben de aynısını yapardım."

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Sonunda eve gidebildim. Annem, Tom ve iki erkek kardeşimle birlikteydim - ki onlar da tam bir enkaz ama konumuz bu değil. Ama evdeyken kendimi rahat hissetmiyordum. Kendimi hep tetikte hissedirdim. Babam ölmüş olsa bile, benim için geleceğinden endişeleniyordum. Bu yüzden kıcıımı yırttım, her şeyi yaptım ki on sekiz yaşıma geldiğimde kaçıp saklanabileyim. Her zaman hareket halinde olacaktım. Ama sonra annem hastalandı."

Endişeli görünüyor. "Şimdi iyi mi peki?"

"Evet, son iki yıldır kanserden kurtuldu."

"Bu harika," diyor ve gözlerindeki özlemi görebiliyorum.

"Öyle," diye kabul ediyorum, bankta arkama yaslanıyorum ve hareketimle biraz gıcırıyor. "Bu yüzden yolculuğum ertelendi. Ama nihayet yola çıktığımda cennetteydim. Beklemediğim şey ise adıma bir çek gelmesiydi."

"Çek mi?"

"Evet, babamdan. Yirmi bir yaşına bastığım güne tarih atılmıştı ve üzgün olduğunu belirten bir not vardı. Kocaman bir çek."

"Suçluluk parası."

Başımı salladım.

"Aynen öyle."

"Yaktın mı?"

Güldüm. "Altı milyon dolardan fazla yakamam. Annemin izin vereceğini sanmıyorum."

Gözleri genişledi. "Hayır, bence değil."

"Onun yerine her yere gittim ve hala seyahat ediyorum. Her seviyorum. Yolda olmanın, sürekli koşturmanın bana onun yaptıklarının acısını unutturacağını sanıyordum ama unutturmuyor. O parayı hesabımda görüyorum, notu kafamda canlandırabiliyorum ve yaptığı her şeyi hatırlıyorum. Ama kendime onun bana zarar veremeyeceğini hatırlatmak zorundayım. O artık yok. Benden başka kimse bana zarar veremez. Anlıyor musun?"

Ona baktığımda gözleri yaşıyor ama bunu saklamaya çalışıyor. "Yani biraz varlıklısın, öyle mi?"

Gülümsüyorum. "Bazıları öyle der."

Dudağını ısırarak, "Mutlusun yani?" soruyor.

"Öyleyim," diyorum uzanıp yüzünü avuçlamadan önce. "Özellikle de seninleyken." Çenesini baş ve işaret parmakları arasına aldığımda gözlerinin parladığını, tatlı yüzünü bir sırıtışın kapladığını görüyorum. Ama çok geçmeden sırıtışı kayboluyor ve elimden kurtulup Belle'in otladığı tarlaya bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece orada oturuyor ve ben ne yaptığından emin değilim.

Sessizliğe daha fazla dayanamayarak, "Buradaki tarlada koşun mu?" diye sordum.

Bana bakarken kaşları birbirine çarpıyor. "Ne?" "Bu tarlada çıplak ayakla koş. Yastık gibi."

Ayağa kalktım, berbat çizmelerimi çıkardım ve onun kahkahalarıyla karşılaştım. "Sen delisin!"

"Hayır, hadi. Koşalım!" Havalanmaya başladım ama ona dönüp baktığımda hareket etmiyordu. Durup ellerimi havaya kaldırdım. "Haydi!"

"Bu aptal ayakkabıları giyiyorum."

"Çıkar onları."

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve neredeyse bunu yapmayacağını düşünüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde yapıyor, onları tekmeliyor ve sonra bana doğru koşuyor. Gülüyordu.

O kadar güzel gülüyorum ki canım yanıyor.

Onun önünde koşarken bana yetiştiğini duyuyorum ve bunun ne kadar harika inanamıyorum. Yumuşak zemin ve ayak parmaklarımı gıdıklayan çimenler arasında cennette olduğumu düşünüyorum ama beni oraya götüren onun kahkahası.

Adımlarımın ortasında durup nefes nefese ona dönüyorum. "Burası bir peri evi değil, değil mi?"

Etrafına bakmıyor bile. "Hayır! Hepsi arkada."

"Harika," diye soluk soluğa çimlere düşmeden önce kollarımı başımın üzerine atıp ciğerlerime hava çekiyorum. Çimenler biraz ıslak ama umurumda değil. Bir yastığın içine düşmek gibi. Yanımda yere düştüğünde, dudaklarımı çeken sırtışa engel olamıyorum. Sadece bir adım ötemde ama yine de onu daha yakınımda istiyorum.

Ama henüz değil.

Lena bana bakıyor, ağzının kenarında küçük bir sırtış beliriyor ve ben de uzanıp elini tutuyorum. "Gerçekten çok güzelsin, Lena."

Uzaklara bakarken ağzı daha da açılıyor. "Böyle saçlarımla güzel bir prenses gibi görünüyorum. Bana makyaj yapmak istediler. Sadece evde oturmak için. Tanrım."

Bana dönüp baktığında gülümsüyorum. "Bence ne olursa olsun çok güzelsin."

Dudağını ısırarak parmaklarını benimkilere doluyor. "Biraz daha kalabilir miyiz? Tam burada mı?"

Başımı salladım. "Ne kadar istersen." Ama sonra saatime bakıyorum. "Aslında bara gitmeden önce iki buçuk saatim var."

"Ama o zamana kadar benimle kalacak mısınız?"

Gözlerindeki saf ihtiyaç karşısında kalbim küt küt atıyor. Bu cinsel bir ihtiyaç bile değil, sadece yalnız kalmak istemeyen bir kız. Ve kızdan çok hoşlandığım için, onunla çimlere uzanmayı hiç umursamıyorum. "Yatacağım."

Bir kolunu başının arkasına koyarak yüksek sesle nefes veriyor. Saçları çimenlere dağılmış, tamamen kendinden geçmiş bir halde inanılmaz görünüyor.

Şimdi topuz yapmış ve çenesini bana doğru kaldırmış ama gözleri kapalı. Kirpikleri tatlı yanaklarını öpüyor ve dudaklarının hafifçe aralanmasına bayılıyorum.

Göz kamaştırıcı.

"Hey, Jacks."

"Öyle mi?" Bakışlarımla buluşmak için gözlerini açtığında soruyorum.

"Yarın ahırda mı çalışacaksın?" Başımı salladığımda, "Yarın benimle ata biner misin?" diye sordu.

Ayağa kalkıp yumruk atma isteğimi bastırarak gülümsüyorum. "Çok isterim."

"Teşekkür ederim."

Yüzümü güneşe doğru çevirdiğimde, dudaklarım sırtacak şekilde kıvrılırken gözlerini bir kez daha kapatıyor. Başparmağım onunkinin üzerinde hareket ederken ve kalbim yüksek sesle çarparken, bunun yolculuğumun açık ara en iyi kısmı olduğunu biliyorum.

Roma'daki Kolezyum ya da Paris'teki Notre Dame değil. London Eye ya da bu ikisi arasında yaptığım pek çok şey bile değil.

Hayır, pazartesi öğleden sonra çimlerde uzanmak.

Lena ile birlikte.

FIFTEEN

Lena

Onu düşünmeden duramıyorum.

Tüm gece boyunca Jackson'ın yüzünü görüp peri evleri konusunda ne kadar korktuğunu hatırlayarak dönüp durdum. Günümü güzelleştirdi. Doyamıyordum. Ahıra döndüğümüzde beni öpmesini ya da en azından odama dönmek istemesini bekliyordum ama bana sadece sırtıttı ve Belle'i de yanına aldı. Biraz şaşırmıştım ama belki de artık ilgilenmiyordu.

Ama bu doğru .

Bana nasıl baktığını görüyorum. Elimi tutuşunu. Hayır, ilgileniyor, bu yüzden neler olduğundan emin değilim.

Ama onu göreceğim için heyecanlıyım.

Odamdan çıkarken saçlarımı örerken yüzümde küçük bir gülümseme hissediyorum. Yine de gülümsememeliyim. Fadmish hanımlarla aptal çayım var, sonra da doktorlar bugün annemi görmeye gelecekler. Ameliyat olup olmayacağını er ya da geç öğreneceğiz. Merdivenlerin ikinci katından aşağı inerken bir kapı açılıyor ve Meredith elinde bir iPad ile dışarı çıkıyor.

"Bayan Lena."

"Ne istiyorsun?"

Bana ayak uydurmaya çalışırken yüzündeki sıkıntıyı gözden kaçırmıyorum. "Annen programını gözden geçirmemi söyledi."

"Programımı biliyorum," diyerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bacakları benden daha uzun ve oldukça hızlı. "Bunun üzerinden geçmeme gerek yok."

"Yine de," diyor beni görmezden gelerek. "Franco saç ve makyaj için saat dokuzda burada olacak, Fadmish hanımları saat onda, senin de saat birde lisedeki yeni müzik odasında kurdele kesme törenin var. Sonra doktorlar saat dörtte burada olacak."

Okula gideceğimi düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Güvenliğin orada olacağını biliyorum. Declan' orada olmasını isteseydim gideceğini biliyorum ama bunu yapmak zorundayım. Anneme söz verdiğim şeyi yapmalıyım. Sertçe yutkunurken, korkuyu üzerimden atamıyorum.

Ya oradaysa?

Ya beni görürse?

Ya benim için gelirse?

Başımı sallayarak, "Bunların hepsini biliyorum" dedim.

"Harika. İyi günler, Bayan Lena."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum o durunca ve merdivenleri olabildiğince hızlı inmeye devam ediyorum. Sadece gitmek istiyorum. Şu ya da bu konuda endişelenmek istemiyorum. Bundan kurtulmak istiyorum. Tüm sorumluluklarımdan. At sürmek istiyorum.

Ve Jackson'ı görmek istiyorum.

Ahıra vardığımda atlar hazır, o ise kot pantolonu ve pantolon askısıyla orada duruyordu. "Bu sabah çalışman gerekmiyor muydu?"

Bana doğru yürürken başını sallıyor. "Geldiğimi sanıyordum ama gelmedim." "Ama benimle gelmek için mi geldin?"

"Sana yapacağımı söylemiştim." Belle'in dizginlerini bana vermeden önce bana bir sırtış gönderdi. "Çok güzel görünüyorsun."

Dizginleri elime alıyorum ve ona bakarken dudağımı ısırıyorum. "görünüyorum."

"Benim için mükemmel." Nutkum tutulmuş bir halde, bana bakmadan önce MaddyLoo'ya binişini izliyorum. "Nasıl binileceğini biliyorsun, değil mi?"

Ona kuru bir bakış gönderdim. "Ben değilim."

Belle'e bindiğimde gülüyor. Yıllardır onun üzerine tek başıma çıkmamıştım ama çıkar çıkmaz kendimi iyi hissediyorum. Bacaklarımdan arasında ciğerlerinin genişleyip daraldığını, sabit ve güçlü nefesini hissedebiliyorum. Bu bana hayat veriyor ve beni hemen sakinleştiriyor.

Ona baktığımda sanki biliyor gibiydi. "İyi hissediyor musun?"
Başımı sallarken rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Bunu
özlemişim."

"Tamam mı? Hadi gidelim." Bana dönüp bakmadan MaddyLoo'ya tekme atıyor ve yola çıkıyorlar.

"Pekâlâ kızım, gidelim." Gitmesi için onu dürttüğümde yavaş bir tırısla başlıyor, ama sonra sanırım MaddyLoo ve Jackson'ın çok ileride olduğunu fark ediyor ve hızlanıyor. Onu biraz daha zorladığımda daha hızlı gidiyor ve her şey kayboluyor. Hava yüzüme çarparken, Jackson ve MaddyLoo'ya doğru dörtlüye koşarken sırtımdan kendimi alamıyorum. MaddyLoo'ya sert bir şekilde bindiği için Jackson'a yetişemiyoruz ve aslında bu benim için sorun değil. Sert ve hızlı sürmek istiyorum ve Belle bunu başarıyor. Kendimi aynı anda hem uçmuş hem de sarhoş gibi hissediyorum. Belle'de olmanın verdiği özgürlük inanılmaz ve deneseler bile kimsenin beni yakalayabileceğinden şüpheliyim. Saçlarım arkamdan savruluyor, yüzüme çarpan havadan gözlerim sulanıyor ama bunların hiçbiri önemli değil.

Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum.

Topraklarımı biliyorum. Hayatım boyunca buradaydım ama Jackson'la birlikte onun bulduğu yerlerden geçmek her şeyi neredeyse yeni hissettiriyor. Arka taraflarda daha fazla dere, hatta daha fazla peri evi olduğunu fark etmemiştim. Onlardan kaçışını izlerken gülerken neredeyse atımdan düşecektim, kocaman gözlerle bana bakıyordu. Kesinlikle deli. Ama tabii ki ben de onlardan kaçıyorum.

Peri evlerine bulaşma.

Declan ve Amberlyn'in yaşadığı yeri dolaşırken gülümsüyorum. Kulübeyi inşa edildiğinden beri görmemişim ve tam da Declan'ın istediği gibi görünüyor. Onlar için küçük romantik bir vaha. Tanrım, onları nasıl da kıskanıyorum. Hiç kimse evlenip çocuk yaptığında bizim evimizde yaşamamıştı. Ama Amberlyn bundan emin oldu. Sadece onların olmasını istedi ve ben ona hayranım. Belki de Declan'a daha çok çünkü Amberlyn'e istediğini vermek için tüm geleneklere karşı geldi.

Tepenin dibine vardığımızda Jackson yavaşlıyor, ben de aynısını yapıyorum ve onun yanında tırısa kalkıyorum. Bana bakıyor ve sırtıyor.

"Ne?"

"Saçların dökülmüş."

Ona salladım. "Umurumda değil. Bu harika bir şey."

"Değil mi?" Sırtışı durdurulamaz. "Kontrolün nasıl sende olduğunu görüyor musun?"

Bunu gördüm. Belle beni dinledi. Gitmesini istediğimde gitti. Durmasını istediğimde durdu. Sola gitmesini istedim, gitti. Kontrol bende idi. "Evet, ama o bir hayvan canavarı. Ben onun çeyreği kadar bile değilim. Her an kontrolü ele geçirebilir."

Başını sallıyor, gözleri yumuşuyor. "Kesinlikle, peki bunu kontrol edebilir misin?" Yüzümü buruştururken biraz kafam karıştı. "Hayır."

"Tıpkı hayatta olduğu gibi, bazı şeyler kontrolünüz dışındadır. Ama onları kontrol edebildiğinizde, dizginleri elinize alırsınız ve ortalığı sallarsınız, değil mi?"

Gülümsüyorum ve ona bakarken yaptığı Jedi zihin oyunlarını görmezden gelmeye. "İlk defa bir Kanadalı gibi konuştuğunu duyuyorum."

Yüksek sesle ve içten gülüyor. "Arada bir ortaya çıkıyor." Ona sırtarak karşılık veriyorum, omuz silkiyorum. "Çok seksi."

Başını sallarken yüzü biraz ısınıyor. Neredeyse bana direnmeye çalışıyor gibi, ki bunu inanılmaz seksi buluyorum. "Hazır mısınız?"

Az önce söylediği her şeyi tekrar ettim. Buna ihtiyacım olduğunu nereden biliyordu bilmiyorum. Onun sözlerine ya da bu gezintiye nasıl ihtiyacım oldu bilmiyorum ama vardı. Parmaklarımı Belle'in yeleğinde gezdirirken kendimi rahat hissediyorum. Son birkaç haftadır yüksek alarmdaydım.

Şu an hariç, Belle'deyken. Ya da Jackson'la olduğum zamanlar.

Endişem devam etse de okuldaki kurdele kesme olayı beni endişelendirmiyor. Çünkü hayatımın kontrolü bende. Güvenliğimi sağladım ve sadece bu bile beni rahatlatacaktır. *Onu* göreceğimden bile şüpheliyim. Kimse görmedi. Ki bu harika.

"Evet. Hadi gidelim!" Haykırarak Belle'e gitmesi için tekme atıyorum ve o da bir şampiyon gibi havalanıyor. Rüzgâr yüzüme vururken, saçlarım örgümden dökülürken, kendimi özgür hissediyorum. Korku orada değil, beni boğuyor. Sevdiğim bu hayvanın üzerinde sallanan bedenimden başka bir şey düşünmüyorum. Jackson'a baktığımda, MaddyLoo'yu sürerken ayakta duruyor ve western kovboylarından biri gibi görünüyor. Yüzünde daha fazla kıl var ve tıraş bıçağını mı kaybetti diye merak ediyorum. Ama beni nefes nefese bırakan bu değil. Hayır, onun sırtışı. Benim hissettiğim kadar özgür görünüyor. Seksi olmanın ötesinde ve bunu nasıl yaptığından ya da yaptığıının farkında olup olmadığından yüzde yüz emin değilim ama bana yardım ediyor.

Yardım edebilecek şey olmadığını düşündüğümde.

Lisenin dışında arabada otururken dizim deli gibi zıplıyor.

Kalbim boğazımda.

Ve cildim karıncalanıyor gibi
hissediyorum. Ama iyi anlamda
değil.

Parmak eklemimi ısırarak, bir okulun olabileceği kadar güvenli görünen okula bakıyorum. Ailem bu okulu sıfırdan inşa ettirdi. Bir şeyler eklemeye devam ediyorlar, çünkü Amberlyn bunun için bastırıyor. Mayo'lu çocukların ihtiyaç duydukları her şeye sahip olmalarını istiyor ve onun yardımı ve ısrarı sayesinde bu gerçekleşiyor. Bu çok güzel bir şey ve keşke çıldırmasaydım ama çıldırıyorum.

"Bayan Lena, hazır
mısınız?" "Hayır,
üzgünüm."

"Sorun yok, hanımefendi." Şoförüm Phil'in telefonunu eline almasını ve ben okula bakarken telefonuyla oynamasını izliyorum. Güvenlik ekibim arabanın dışında, kollarını vücutlarının üzerinde kavuşturmuş Jackson gibi dimdik durmuş bekliyorlar. İnsanlar okulun ve arabamın etrafında toplanmış. Uzun zamandır kimsenin beni görmediğini biliyorum ve fahişe prensese bakmak istiyorlar.

Görünüşe göre bu benim yeni
adım. Ne saçmalık.

Sertçe yutkunarak, önden aşağı doğru inen ama dizlerime kadar gelen krem rengi elbiseme bakıyorum. Belimi sımsıkı sarıyor, kalçalarım oturuyor, üst kısmı ise kabarıyor. sırtımda dümdüz duruyor ve baştan aşağı makyajlıyım. Üzerimde gereğinden fazla mücevher var ama annem hep "bunlar değerimizi gösterir" der. Bence saçmalık ama ne isterse yapıyorum.

O okula gitmeye hiç niyetim yok. Gün berbat geçmedi. Jackson'la harika bir yolculuktan sonra, Fadmish hanımlarla çay içtim, bu da temelde bana sağlıklı sorular yöneltmelerinden ibaretti. Çayımı yudumlarken onları çoğunlukla görmezden gelerek iyi bir şekilde savuşturdum. Ama anneme bir şeyler getirmişlerdi ve bu annemin çok hoşuna gitmişti. Yüzünün aydınlandığını görmek güzeldi ama ameliyatının ne zaman olduğunu bugün öğreneceğimizi bilmek beni biraz .

Ellerimi birbirine srtyorum, sonra okula dönüp bakarken parmaklarımı birleştiriyorum. Ah, atımın üzerinde olmayı ne kadar isterdim. Jackson'la birlikte. Gözlerimi kapatırsam kendimi Belle'in üzerinde hissedebiliyorum. Havayı. Gökyüzünü. Jackson'ı izlerken mkemmelden başka bir şey hissetmiyorum.

Dizginleri al ve salla şu boku, ha?

Nefes alırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Gözlerimi açıp bir kez etrafıma bakıyorum. Gvenliğim hemen şurada, okul sadece yirmi adımlık yürüme mesafesinde.

Ben iyiyim.

Bana dokunamaz.

"Ben hazırım,

Phil."

Ben konuşur konuşmaz telefonunu bırakıp dışarı fırlıyor ve benim için kapıyı açıyor. Elimi tutarak dışarı çıkmama yardım ediyor, topuklu ayakkabılarım her zamanki gibi çok yüksek olduğu için buna minnettarım. Ayağa kalktığımda flaşlar patlamaya başlıyor ve insanlar o kadar yüksek sesle konuşuyor ki göğsümde deliye dönen kalbimden başka bir şey duyamıyorum.

Prenses, söylentiler doğru mu?

Bebek ne zaman doğacak?

Micah ne zaman dniyor?

Gerçekten kaç erkekle birlikte oldun?

Yine de hepsini görmezden geliyorum, kendimden emin bir şekilde okula doğru yürürken yüzümde bir gülümseme ve çenem yüksek. Çocuklara el sallıyorum; hatta bana elini uzatanların elini sıkıyorum. Çünkü ben Viski Prensesi'yim.

Ve kimse bunu benden alamaz. Kendim bile.

SIXTEEN

Jackson

En iyi kararına rağmen, Lena'yı aklımdan çıkaramıyorum.

Onu hâlâ Belle'in arkasında, dünyayı umursamadan ata binerken görebiliyorum. Ne güzel bir manzaraydı. Muhteşemdi, öyleydi ve hala midem düğüm düğüm. atından indirip bir kez daha çimlere yatırmayı o kadar çok istedim ki. Tatlı yüzünü ellerimin arasına alıp daha fazla yapamayana kadar, içinde olma ihtiyacı onu ele geçirene kadar öpmek ve diğer her şeyin önemi yokmuş gibi görünmek.

Tanrım, onu istiyordum.

Ama geri adım atmak zorunda kaldım.

Ona olan ihtiyacım büyük olsa da, onu düşünmek zorundayım. O acı çekiyor. Ne için, hiçbir fikrim yok ve kasabadaki herhangi birinin ağzından çıkan herhangi bir şeye inanmayı reddediyorum. Neyin yanlış olduğunu, hatta ne olduğunu ondan duymak istiyorum. Bu konuyu açmaya cesaret edemiyorum; bana anlatmasını istiyorum. Burnumu sokmak istemiyorum, ona itiraf etmesi gerektiğini hissettirmek istemiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, bu ona ne kadar yardımcı olsa da, buna mecbur değil. Ne istiyorsa o olmalı çünkü bu onun hayatı.

Tabakların gelmesini beklerken ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Ne yaparsam yapayım, aklım onun etrafında dönüyor ve bu kötü bir şey. Ona , bana gülümsediğinde ya da çenesinin o küçük ucunu gösterdiğinde, ona çok fena aşık olabileceğimi hissediyorum. Sanırım bunu ben de biliyordum. Londra'da onunla birlikte otele gittiğimde, kalbimde mutlak ve mutlak bir sorun olacağını biliyordum. Aramızdaki çekimin tehlikeli olduğunu biliyordum ama karşı koyamadım. Ona sahip olmalıydım. Çoğunlukla onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm için, ama yanılmışım.

Ama Lena O'Callaghan'a aşık olmam mümkün değil. İki aydan biraz fazla bir süre içinde ayrılıyorum.

Yapacak işlerim, görecektik yerlerim var ve o ne kadar harika, güzel ve akıllı olursa olsun, onun için burada kalamayacağımı biliyorum. Ondan beklentiler varken . Ayrıca, ben ne düşünüyorum? Bir barmenle, at seyisiyle ya da yapmaya karar verdiğim başka bir şeyle birlikte olmak ister mi? Tanrı aşkına, o lanet olası bir prenses ve biz sadece eğleniyoruz. Bu ne kadar acıtıyor olursa olsun, gerçek bu ve bunu hatırlamak zorundayım, gerçekten istediğim gibi onun içinde kaybolmak değil.

"Hey, Jackson, şu tabakları alıp hayal kurmayı keser misin?"

Fiona'nın bana ters ters baktığı yere bakıyorum. Kamyonetin camına tekrar baktığımda, tüm plakaların orada olduğunu fark ediyorum. Beni öldürecek. "Benim hatam."

Onlara uzanarak bağılıyor, "Ve şimdi seni neden yalnız bırakmadığımı merak ediyorsun! Kafan bulutlarda. ADD'n var mı?"

Alay ediyorum. "Hayır, Fiona. Gerçi bir öğretmenim gençken yaptığımı söylemişti."

Ellerini havaya kaldırır. "Katılıyorum. Her zaman kafanın içinde, pencereden dışarı . Seni kovacağım!"

Bu hafta bunu üçüncü kez söylüyor ve doğruyu söylemek gerekirse, kimse bana bunu söylememişti. Ama buraya geldim, Lena'nın büyüüne kapıldım ve işimi kaybedebilirim.

"Onu dinleme, Jackson. Dinlemeyecek," diye sesleniyor Bayan Maclaster barın ucundan bana. "O bir yalancı. Kafanın içinde olsan bile sana ihtiyacı var."

Tabakları iki masaya dağıtırken ona gülümsüyorum. "Çok endişelenmedim."

Fiona ters ters bakar. "Öyle olmalı."

Müşterilerden biri bileğimi tutunca kıkırdıyorum. "Çok iyisin evlat, yapmayacak."

"Ben de yapacağım!" Fiona bağıırır ve Kane Novelly'yi kalçasında zıplatırken herkes sadece güler.

"Ah, sus be kadın. Susmayacaksın. Onu çok seviyorsun."

"Kafası bulutlarda olmadığı zaman!"

İşe dönerken herkesle birlikte ben de gülüyorum. O haklı. Kafamın içindeyim ve bu kendimden başka kimsenin suçu değil. Lena'dan kurtulamıyorum. Nerede olduğunu merak ediyorum. Ne yaptığını. Keşke ona numaramı verseydim, belki o zaman bana mesaj atardı. Bugün bir kurdele kesme işi olduğunu biliyorum ve iyi gidip gitmediğini merak ediyorum. Ama kurdele kesmek ne kadar zor olabilir ki? Yine de merak ediyorum. Bu beni aptal yapsa bile.

Ya da bir aptal.

Kendi kendime gülümsüyorum. Konuşmasını seviyorum.

Gülüşünü seviyorum. Gerçekten uzak durmalıyım.

Sikeyim.

Başımı sallayarak bara gittim ve eski dostlarım otururken barı sildim.

"Mickey nerede?"

"Ah, hanımı ona gelemeyeceğini söylemiş," diye bilgi veriyor Trip, önüne bira dolu bir kupa koyarken.

Ribby kupasına uzanmadan önce sırtarak, "Evet, o yüzden geç kalacak," diye ekliyor. "Uykuya dalması gerekiyor, sonra bize katılacak."

"Sizler baş belasısınız," diye takılıyorum ve onlar da başlarını sallıyorlar.

Ribby, "Adil oyun, Jackson," diye gülüyor ve ben de siparişlerini girip hesabı başlatmak için POS'a giderken gülümsüyorum. Neredeyse her gece geliyorlar, barın sonunu tutuyorlar ve her zaman gecemi güzelleştiriyorlar. Onlar sadece harika vakit geçiren üç yaşlı adam. Umarım bir gün ben de öyle olurum. Bana her zaman söyledikleri gibi, her gece birlikte içki içip kafa çekecek birinin olması en iyisi.

Lena'nın yaşlandığımda benimle birlikte olmasını çok istediğim gerçeğini görmezden geliyorum ve işime geri dönüyorum. Uzun bir gece oldu ve ayaklarım yere basmıyor. Bu sabah işe gitmemem gerekiyordu ama Lena'yla gezintiye çıkmam gerekti, bu da planladığım gibi uyuyamadığım anlamına geliyordu. Bu yüzden kesinlikle yorgundum.

"Yeterince uyumadın mı?" Ribby bana sesleniyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Dün gece iyi uyuyamadım."

"Sıcaklık donma noktasının altına düştüğünde olmaz derim!"

Gözlerimi deviriyorum. Bir süredir dışarıda uyuduğum için bana bok atıyorlardı. "O kadar soğuk bile değildi."

"Biliyorsun hava daha da soğuyacak," diye sesleniyor Kane bana ve ona baktığımda Novelly boynuna sarılmış, pipetlerle saçlarıyla oynuyor. O da

çok iyi bir baba. Fiona kendisiyle evlenmediği için ona ne kadar kızsda da, bebeğe bakmadığını asla söyleyemez. O buradayken, Novelty de yanında. "Muhtemelen lojmanda kalmaya başlamalısın. Güzel bir yer. Eskiden orada kalırdım."

Başımı salladım. "Yapacağım, belki hafta sonuna kadar."

Sadece başını sallıyor ve yemin ederim biri bana "hayalet" diyor ama umurumda değil. Dışarıyı seviyorum. Soğuk mu? Oh, evet, evet, öyle, ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Bir gece Lena'yı da yanımda götürmek istiyorum. Sadece o ve ben. Çok romantik olurdu.

Ve gerçekten sıcak.

"Hasta olacaksın Jackson," diyor Bayan Macclaster elinde iki tabakla vızır vızır geçerken.

"Ben iyiyim. Onları ben alırım."

Başını iki yana sallıyor. "Bu benim, Kane ve Novelty bebek için."

"Oh," diyorum Kane'in durduğu yere doğru giderken. "Gerçekten iyiyim millet. O kadar da kötü değil."

"Fiona barın arkasından bana sesleniyor ve çok herkes kıkırdamaya başlıyor. "Hastalanmadığın ve gelmeye devam ettiğin sürece istediğin yerde uyuyabilirsin."

"Benim planım da bu," diye sesleniyorum ona ve masaları temizlerken gözlerini deviriyor. Elimde bir bezle ona doğru gidiyorum. "Bunu ben yapacağım. Sen git ailenle ye."

Önümde durup göğsümü okşuyor. "Haklılar. Seni kovmazdım."

Gözleri şefkatli ve ben gülümsüyorum. "Biliyorum."

Uzaklaşırken biraz kıkırdıyor. "Ama sen hala büyük bir phanny'sin."

Tabii ki, phanny yorumu bardaki herkesi güldürüyor ve ben temizlemeye devam ediyorum. Onların şakalarına maruz kalmayı umursamıyorum. Bunu kastetmediklerini biliyorum ve buradaki herkes bana değer vermeye başladı, benim onlara gibi. Bu güzel bir şey. Sahip olduğumu ya da istediğimi hiç bilmediğim küçük bir aile gibi. Ya da ihtiyacım olduğunu.

Masayı temizlerken bol bol kahkaha atılıyor, espriler havada uçuşuyor, ama bara doğru yöneldiğimde oda sessizliğe gömülüyor. Ürkütücü bir sessizlik. Etrafıma bakındığımda, ön taraftan kapının kapandığını duyana kadar kafam karıştı. Ona doğru bakıyorum ve Lena'nın tüm zarif güzelliğiyle orada durduğunu görüyorum.

Dik durduğuma şaşıyorum.

İnce, krem rengi bir elbise giyiyor, önden aşağıya doğru sarktığı için göğüslerini sarıyor ama diğer her yeri bol. Elbise kalçalarını ve uyluklarını sarıyor, çıplak topuklu ayakkabıları onu olduğundan çok daha uzun gösterirken dizlerinin üstüne dokunuyor. Saçları düz ve ipeksi, omuzlarına ve sırtına kadar iniyor. Boynuna ve kulaklarına taktığı elmaslar o kadar büyük ki, daha önce hiç bu kadar büyüğünü görmediğime eminim. Tüm o makyaj ve elmaslara rağmen, gözlerinin mavi derinliklerindeki ışıltı içimdeki havayı dağıtıyor.

Sersemlemiş bir halde, sadece bana bakarken bara doğru eğildim, dudaklarında küçük bir sırıtış vardı. O arkasına bakıp başını sallayarak birazdan çıkacağını söyleyene kadar arkasındaki adamı görmemiştim bile. Dudağını ısırarak bana doğru yürümeye başladı, herkes onu izlerken topukları parkede tıkırdıyordu, gözleri kocaman açılmış ve bazılarının ağızları ayrılmıştı.

Bazılarına göre Lena O'Callaghan bu bara giremezdi, ama işte o herkesin yanıldığını kanıtıyor.

Ne yaptığından emin olamadığım için barın arkasına geçerek, bakışlarını üzerimde tutarken bez parçasını başparmağıma doluyorum. "Sana bir şey getireyim mi?"

Bar taburesinde otururken dudakları biraz kıpırdıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Buzlu Cathmor?"

"Hemen," diyorum ve Cathmor şişesine uzanırken herkesin hâlâ beni izlediğini fark ediyorum. Yardım için Fiona'ya bakıyorum ama o da aval aval bakıyor.

Bu ne böyle?

Önce bir bardak, sonra da şeyi ona götürdükten sonra, buzu doldurmadan önce highball'u bir peçetenin üzerine koyuyorum. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim," dedi, küçük bir yudum aldı, parlatılmış dudakları bana işkence ediyordu. Ağzının büyüüne o kadar kapılmışım ki Fiona'nın ona doğru geldiğini fark etmiyorum bile. Kalçasını bara yaslayan Fiona, Lena'ya gülümsüyor.

"Nasılsın, Lena."

"Nasılsınız?" diyor Lena basitçe, bardağı yere bırakarak. "Meşgul."

"Öyle," diyor Fiona, gözleri hâlâ kocaman. "Ve sen buradasın?"

"Öyleyim."

"Saat altıyı geçti." Fiona bunun bir anlamı varmış gibi ona bakıyor ama Lena sadece omuz silkiyor.

"Ben de bir içki istedim." Uzun uzun bakışır ve Lena bardağını eline alıp içkisinden yavaşça bir yudum almak için başını çevirdiğinde, Fiona tamamen şaşkın görünür.

Fiona dik durarak fısıldar, "Bu bana geri dönmese iyi olur."

"Dönmeyecek." Lena Fiona'ya bakmıyor bile; doğrudan bana bakıyor.

Fiona bir süre daha Lena'nın yüzünün yan tarafına bakar ve sonra ellerini havaya kaldırır. "Yeter, hepiniz! Ne yapıyorsunuz ona geri dönün."

Kısa süre sonra bar, neredeyse bir filmdeki gibi konuşmalarla yeniden doluyor. Az önce ne olduğundan emin değilim ama tamamen büyülenmiş durumdayım. İşime geri dönmek için dönüyorum ama Lena parmağını kaldırıp bana işaret ediyor.

Çünkü ben bir aptalım, ona gidiyorum. "Bir şey sipariş etmek ister misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, az önce ailem ve Declan'la berbat bir akşam yemeği yedim." İç çekiyor. "Burada bir kadeh ve biraz arkadaşla oturmak güzel."

"Oh. Ben mi?"

"Sen," diyor sırtarak. "Günün nasıl geçiyor?"

"Meşgulüm," diyorum etrafıma bakarken ve tabii ki herkes bana bakıyor. Bakmıyorlarmış gibi davranmaya çalışıyorlar ama bakıyorlar. "Ayakta duracak halim yok."

"Evet, ben de." Saçlarını yana örmeye başlıyor ama ben bana bakmayı kesmeleri için insanlara ters ters bakmakla meşgulüm. "Onları görmezden gelersen, gerçekte burada değillerdir." Bakışlarım tekrar onunkilere döndüğünde gülümsüyordu. "İşe yarıyor."

değil, ona sırtarak karşılık veriyorum. "Gerçekten garip."

"Kesinlikle saçmalık," diye onaylıyor dirseğine yaslanarak.

"Altıdan sonra olmasıyla ilgili tüm o şeyler de ne?"

"Ah, bir O'Callaghan hanımefendi saat altıdan sonra bir barda ölü bulunmaz. Sadece kötü ahlaklı hanımlar bunu yapar."

Sesindeki kahkahayı duyuyorum ve dudaklarım titriyor. "Bu doğru mu?"

Gözlerini devirerek başını sallıyor. "Sanırım neredeyse tüm kuralları çiğnedim. Bu harika."

Gülüyorum. "Sen bir asisin, ha?"

"Bana Kanadalı gibi davranıyorsun."

Bu ikimizi de güldürdü. "Senin etrafında ortaya çıkıyor gibi görünüyor." "Bayılıyorum, lütfen durma."

"Pekala," diye cevap veriyorum, ben de bara yaslanıyorum, gözleri beni tamamen ele geçiriyor. "Yemek pek iyi geçmedi."

Omuzları düşerken sırtışı kayboldu. Bana bakarken parmakları bardağının kenarında geziniyor. "Neler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Annen kanser mi?" Sesim biraz kısık bir şekilde soruyorum.

"Şey, evet. Beyninde tümör var."
Kalbim onun için acıyor. "Gerçekten çok üzgünüm."
"Evet, ameliyat gelecek hafta Çarşamba günü yapılacak. Ne bekleyeceklerini bilmiyorlar."

"Siktir, bu berbat."

Üzüntüyle başını sallıyor. "Gerçekten berbat."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Ben soruyorum, o gülümsüyor. "Hayır, ne yapacağımı bile bilmiyorum."

"Tarlaya gidip çığlık atmak ister misin?" "Bu işe yarar mı?"

"Pek sayılmaz, ama bahse girerim akustik harika olurdu." Sırıttıyor. "O zaman denememiz gerekecek."
Yapacağız. Tamam. Bunu görmezden gel ve devam et.

"Evet, bu hoşuma gider."

Bu görmezden gelmek ve etmek değildi, Jackson.

Daha fazlasını söylemek istiyorum, onu daha iyi hissettirmek istiyorum ama bunu yapamadan Trip bana sesleniyor, "Heya, Jackson. Mickey geldi."

Arkadaşlarıma bakıyorum ve Mickey'nin gerçekten de geldiğini görüyorum. Sırtarak Lena'ya dönüyorum ve o da gülümsüyor. "Devam et o zaman."

Dudağımı ısırarak yanlarına gidiyorum, Mickey'ye takılırken bardaklarını dolduruyorum. "Hanımın uyuyor mu?"

Mickey'nin sırtışı o kadar büyük ki gülüyorum. "Evet, dünya için ölü, sana söylüyorum."

Ona her zamankinden veriyorum ama kaçamadan Ribby bileğimden tutup beni durduruyor.

"Prenses, değil mi?" Kaşlarını sallıyor ve ben de Lena'ya bakıyorum. her şeyi görmezden gelerek içkisini içiyor.

Tanrım, çok güzel.

"Bekle, o bir prenses mi?"

Üç adam da bağırıyor ve ben uzaklaşırken sadece gülüyorum. Düşündüğümde daha yüksek sesle konuşmuş , çünkü Lena'nın gözleri benimkilerle kesişti, yüzünde her türden eğlenceli bir ifade vardı. Bara yaslanıp sırtımı onlara dönerek gözlerinin içine bakıyorum. Kirpikleri çok uzun ve ona aval aval bakmaktan kendimi alamıyorum. O, kendisinden bir metre bile uzakta olmayan resimdeki kız.

"Gerçekten muhteşem görünüyorsun. Regal."

Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama onun yanındayken ne düşündüğümü ne zaman kontrol edebilirim ki?

Sanırım bir milyar için sıfırım.

Omuz silkiyor. "Plan bu sanırım."

"Hoşuna gitmedi mi?"

Bana gülümsüyor. "Eskiden çok severdim. Hem de çok. Ama uyandığımda bunları giymek zorunda olmamak, saçlarımı savurmak ve hiçbir şeyi umursamamak çok daha iyi."

Gülüştürüyor. "Ben senin tüm görünüşünü seviyorum. Lena'nın birçok yüzü." Kıkırdarken boynunda bir kızarıklık beliriyor. "O gözlere sahip olduğun sürece, diğer her şey sadece bir bonus."

İçkisine bakarak dudaklarını büzüyor. "Nerede durduğumuzdan emin değildim."

Tekrar bana bakıyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Oh?"

"Evet, bazen benimle ilgileniyorsun, bazen de ilgilenmiyorsun gibi görünüyor."

Hiçbir şey söyleme, sadece onunla aynı fikirde ol.

"Oh, her zaman seninle ilgileniyorum." Dudakları kıvrıldı ve evet, akli başında her düşünce gitti. "Ben de senin içinde olmak istiyorum," diyorum fısıltıyla ve kıpkırmızı kızarıyor.

Sen. Öylesin. Bir. Aptal.

"İmkansız."

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye karar veriyorum, başımı sallayarak. "Ayrıca, hoşuna gidiyor."

", " diye cevap veriyor, kirpikleri yanaklarını öpüyor. "Yarın sabah çalışıyor musun?"

"Evet."

"Tekrar binebilir miyiz?"

Hayır de.

"Kesinlikle."

Bana gülümsüyor, omuzlarını biraz oynatıyor ve ben onun için gidiyorum. Taşındığını bile fark etmediğim cüzdanına uzanarak küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Barın öbür ucundan bana doğru uzatırken ben de aldım. "Bu benim numaram."

Sanki ezberlemeye çalışıyormuşum gibi numaraları tekrar tekrar okuyorum. Pantolonumun içine sokup ona bakıyorum, dudaklarının parlaklığı büyüleyici. "Seni dışarı çıkarabilir miyim?"

Ne halt sen?

"Beni dışarı mı çıkaracaksın?" diye soruyor, yüzü aydınlanıyor. "Nereye? Şık bir akşam yemeği ve dans mı?"

Başımı salladım. "Hayır, bunu birçok kez yaptın."

Gülümsemeyi bırakmıyor. "Yaptım."

"Bu yüzden farklı bir şey yapmak istiyorum."

"Tamam," diyor yavaşça. "Ne beklemeliyim?"

"Harika bir zaman," diye cevap veriyorum. "Ne istersen giy ama sıcak tuttuğundan emin ol."

Bu onu memnun etmişe benziyor. "Bunu istemiyor musun Lena?" Başımı sallıyorum. "Ben seni istiyorum. Seni bana ver."

Neredeyse kalbinin küt küt attığını, nefesi kesilirken elini göğsüne bastırıldığını görebiliyorum. Baktıkça, başını sallarken sırtıtışının büyüdüğünü görüyorum. "Ne zaman?"

"Yarın gece izinliyim."

"Yarın o zaman?"

"Yarın."

Dudaklarını yalayarak çantasına uzanırken alttakini ısıyor ama ben elini kapatıyorum. "Benden."

Parmaklarını elimin arkasında gezdirerek yavaşça tabureden iniyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Oda dolu olduğu için şanslısın."

"Öyle ?"

"Evet."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bir hanımefendi asla bir erkeği kalabalığın önünde öpmez."

Bununla alay ettim. "O zaman, sanırım bu beni şanssız yapıyor."

"Öyle mi?"

"Evet, çünkü o seksi ağzı üzerimde istiyorum."

Tatlı gözlerinde her duygunun yanıp söndüğüne yemin edebilirim. Bana doğru adım atıyor ve ayak parmaklarının üzerine çıkıp çenemi şefkatle öperken hızlı bir nefes alıyorum. Geri çekildiğimizde gözlerimiz buluşuyor ve fısıldıyor, "Kuralları çiğnemeye devam edebilirsin, değil mi?"

"Neden olmasın?"

"Aynen öyle."

Bileğimi sıkarak, "Mesaj atar mısın?" dedi.

"Ben çıkar çıkmaz."

"Harika."

Topuklarının üzerinde dönerek, aval aval bakan yüzlere bakmıyor bile. Onun yerine, o meydan küçük çenesini kaldırıyor ve odanın sahibiymiş gibi odadan çıkıp gidiyor. Bu sırada ben yüzümde bir sırtıtışla nefes nefese kalıyorum. Kendimi toparlamaya çalışırken, ki bu anlamsız çünkü o kız beni sudan çıkmış balığa , Fiona aniden yüzüme bakıyor, gözleri öfkeden çılgına dönmüş.
"Yapmayacağım

bunun için de suçlanamaz!"

Kafam karıştı, elimi kaldırdım. "Ne için suçlanıyorsun?"

Ellerini benimle kapı arasında hızla hareket ettiriyor. "Sen ve o!

O bir mirasçı, sen bir barmen-"

"Ve bir at seyisi," diye ekliyorum, ters ters bakıyor. "Ben de çadırdaki uyuyorum. Ailesi ne der acaba?"

Kaşlarımı ona doğru sallıyorum ve o da sinirli bir şekilde bağırıyor. "Böyle bir şey olamaz."

Omuz silkiyorum. "Umurumda değil."

"Jackson!" diye yakınıyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

Lena'nın bardağına uzanıp oturduğu yerin önündeki alanı silerek, "Ne var Fiona?" diye soruyorum.

"Anlamıyorsun. Bu olamaz-"

"Aynı fikirde değilim ve o bana aksini söyleyene kadar bunun gerçekleştiğini düşünüyorum." Ben ne diyorum böyle? Lanet olası kaybettim! "Ayrıca, sen ya da bir başkası kim oluyorsunuz da bunu durdurmaya çalışıyorsunuz?"

Lavaboya gitmek için dönmeden önce uzun bir süre bakışlarını tutuyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve nefesimi tutamıyorum.

Ama kesin olan bir şey var. Lena O'Callaghan'dan uzak durmamın imkanı yok.

SEVENTEEN

Lena

Annemin ameliyatı bir sonraki hafta olduğu için Declan ve Amberlyn onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyorlar. Sanırım bu yüzden kahvaltıda bize katılmaya karar verdiler. Eminim güzel bir aile kahvaltısı yapmayı, annemle her konuda konuşmayı ve Ronan'ı kucığına alıp sevmesini dört gözle bekliyorlardı. Ben eve gelmeden önce olduğu gibi.

Bahse girerim bir çılgılık yarışının ortasında kalacaklarını hiç düşünmemişlerdir. "Neden bu kadar üzgünsün anlamıyorum. Önemli bir şey değil!"

Annemin gözleri olabildiğince büyüdü. "Lena, altıdan sonra bardaydın! Delirdin mi sen?"

Gözlerimi deviriyorum. "neden bu kadar olduğunu anlamıyorum. Bir arkadaşım ile içki içmekten başka bir şey yapmıyordum."

"Bir arkadaş mı? Onu öptün! Bir hanımefendi saat altıdan sonra kendini bir barda bulmaz ve sonra da tüm salonun önünde bir adamı öpmez."

Başımı geriye attım, dudaklarımdan bir parça domuz pastırması sarkıyordu. Ne beklediğimi bilmiyorum. Bunun bir şekilde ona geri döneceğini çok iyi biliyordum.

"Declan asla böyle bir şey yapmaz," diye haykırıyor.

Declan'ın ölümcül bakışlarını görmezden gelerek ayağa kalktım ve "Ah, yaptı ama bacaklarının arasında bir sık olduğu için fark etmedi," dedim. "Barda sürekli Amberlyn ile öpüşüyordu. Kimse kılını bile kıpırdatmıyordu, çünkü o Viski Prensi'ydi. Erkekler erkektir!"

Amberlyn bana ters ters bakarken yanakları kızarıyor. "Teşekkürler, Lena."

"Ne zaman istersen," diye göz kırparak cevap veriyorum OJ'ime uzanırken. "Gerçekten önemli bir şey değil."

"Ama öyle." Bu kez benim babam, gözlerini bana , dudaklarını bir çizgi haline getirmiş. "Senden ne beklediğini biliyorsun. Bu kurallara aykırı."

"Tanrı aşkına, 60'larda değiliz. Kuralların canı cehenneme!"

"Lena!"

"Anne, gerçekten. Umurumda değil. İstedğin her şeyi yaparım. Çaylar, törenler ve başka ne istersen. Ama altıdan sonra barda bir adamı öpmek istersem, öperim."

"Bu doğru değil!"

Bunun çok doğru olduğunu düşünüyorum. Jackson'ı düşündüğümde dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Elinin koluma dayanma şekli, çenesinin elimde verdiği his, dudaklarımdaki sakalının gıdıklanması. En güzeli de yakışıklı yüzündeki şaşkın ifadeydi. Her şey o kadar mükemmeldi ki.

"Bu lanet bar da neyin nesi?" Annem hepimize baktı. "Orası sadece bir bar, ama çocuklarımdan ikisi de oraya çekilmiş gibi görünüyor."

Declan omuz silkiyor, Amberlyn' bakıyor ve elini tutarken dudaklarında bir sırıtiş beliriyor. "Orada aşık oldum."

Amberlyn parmaklarını onunkilerle birleştirirken yüzü biraz daha ısınıyor. "İkimiz de yaptık."

"Fiona seksi olduğu için gidiyorum," diyorum ve bunu annemi sakinleştirmek için şaka olarak söylüyorum, ama bu sadece onun sesini daha da yükseltmesine neden oluyor.

"Şimdi de bana halı yediğini söylüyorsun. Şaşırmazdım!"

Amberlyn'in çenesi düşerken Declan buna itiraz ediyor. Declan bana bakarak, "Az önce kızlardan hoşlanıp hoşlanmadığını mı sordu?" diye sordu.

"Sanırım öyle yaptı," diyorum başımı sallayarak. "Ama merak etme anne, henüz o takımda oynamadım."

"Henüz!" diye kükrüyor ve Declan'ın kahkahalarını nasıl tuttuğunu fark etmiyorum. O bile bunun acınası olduğunu görüyor. Yani, anlıyorum. Ben böyle yetiştirildim ama işler değişiyor. İnsanlar değişiyor. Ben değiştim. Tamamen değiştim. Ve bunu fark etmemesi beni rahatsız ediyor.

"Aşkı, barda bir adamla öpüşmüyor muydu?"

Annem ellerini babama doğru kaldırır. "Evet, bu da başka bir şey! Delirdin mi sen? Bir barmen-"

"Onun hakkında konuşmayacağım," diyorum basitçe, bakışlarım onunkileri kesiyor. "Onu bu işin dışında bırak."

Jackson hakkında kötü konuşmasına izin vermeyi reddediyorum. Ona her şeyi söyler ama gerçekte ne olduğunu bilmez, ki o da muhteşemdir. Onun ne kadar şefkatli ve tatlı olduğunu bilmiyor. Bana baktığında içimin nasıl yapış yapış olduğunu. Bunu benden alamaz. Buna izin vermeyeceğim.

"Nasıl yapabilirim? Kendini aptal yerine koyuyorsun! Onunla birlikte olacağını mı sanıyorsun?"

Başımı sallayarak ona cevap vermiyorum. Ne düşündüğümü ya da onun ne düşündüğünü bilmiyorum ama kimsenin bana onunla olamayacağımı söylemesine izin vermeyi reddediyorum. "Değerli biriyle birlikte olmalısın!"

"Öyle olmadığını kim söyledi?" Ben cevap veriyorum, o da ters ters bakıyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Declan'ın yaptığı gibi evlenmene izin vermeyeceğim!" Declan elini masaya vururken yüzümü buruşturuyorum.

"Anne!"

Ellerini havaya kaldırdı. "Bunu saygısızlık olsun diye söylemedim."

"Yine de sözlerin her şeyi özetliyor!" bağılıyor ve Amberlyn'e baktığımda sadece gözlerini deviriyor. "Amberlyn benim için mükemmel."

"Öyle, aşkı. Üzgünüm Amberlyn, ama ne demek istediğimi anladığına eminim. Lena değeriyle evlenmek zorunda."

Amberlyn omuz silkiyor. "Peki bu adamın öyle olmadığını kim söyleyebilir? Hepiniz benden şüphe ettiniz ve bence harika gidiyoruz, değil mi bebeğim?"

Declan ona sırtıyor. "Ve sonra biraz, *mo stór*."

"Bu münferit bir olay ve dürüst olmak gerekirse bunu bir kez daha yapamayız. İnsanlar ne düşünür?"

"Kimin umurunda?" Ben haykırıyorum. "Benim umurumda değil."

"Sen de kimsin be?" Annem bir süre sonra bağıırır. "Anlamıyorum. Burada ne haltlar döndüğünü kimse anlamıyor mu?"

Ben siyah pudingimden yerken masanın etrafına bakıyor ve dramatikliği karşısında yüzünü buruşturuyor. "Belki de olmadığım biri olmak zorunda kalmaktan yoruldum."

Daha ağzını açmadan kükremenin geldiğini görebiliyorum ama Declan onu durduruyor. "Anne, hadi ama." Da'nınki de aynısını yapınca bakışları Declan'a kaydı. "Bırak onu. Görmüyor musun? Sana bağırarak bir yana, kim olduğunu çalışıyor."

"Kurallar dahilinde kaldığı sürece sorun yok."

"Ama yapmayacağım," diyorum, herkesin bana aval aval bakmasına neden olacak şekilde. "Kendi yolumu bulmak istiyorum. Kendim olmak istiyorum-"

"Böyle bir lüksün yok, Lena. Sen bir O'Callaghan'sın."

"Ve bununla gurur duyuyorum anne, ama bir O'Callaghan olarak kendim olmak istiyorum."

"Yapamazsınız! Standımız var-"

"Oh Jaysus!" Bağıriyorum, ayağa kalkıyorum ve sandalyemi . "Umurumda değil. Hiç umurumda değil. Ben işte. Beni sevin ya da . Siktir et."

Ben uzaklaşırken annem adımı söylüyor. Babam da öyle, ama benden bu kadar. Bu kadar çok incelemeye maruz kalmayı reddediyorum. Bunu 22 yıl boyunca yaptım. Benden bu kadar. Kendim olmaya hazırım. Biri bileğimi tuttuğunda neredeyse ön kapıya varmıştım. Annem olduğunu düşündüm, ta ki Declan'ı görmek için dönene kadar.

Ben daha konuşmadan, "Seni seviyorum, Lena." dedi. Bunu söylemesini beklemiyordum. "Ben de seni seviyorum."

"Ve anlıyorum. Hayatın boyunca sana kurallar ve standartlar dayattılar. Neredeyse hiç sevmediğin biriyle evleniyordun. Anlıyorum. Anlıyorum ve ne olursa olsun seni seviyorum. Onlar da öyle, sadece bunu görmekte zorlanıyorlar."

Bileğimi tuttuğu yere bakıp iç geçiriyorum ve başımı sallıyorum. "Biliyorum."

Bileğimi bir kez daha sıkıyor. "Seçme şansım olsaydı seni bu kuralların hiçbirine bağlı tutmazdım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. ". "

"Seni destekliyorum ama biraz yumuşat. Bu kadar bariz olma."

Ona bakıyorum, gözlerim biraz kısılıyor. "Yani, istediğim kişi olayım ama onların kuralları dahilinde mi?"

Bakışlarımı tutuyor, gözleri acı ve endişe dolu. Endişelenecek çok şeyi olduğunu biliyorum ve buna bir yenisini eklemek istemiyorum. "Hayır, demek istediğim bu değil. Demek istediğim, kuralları çiğnemek için kendi yolundan çıkma."

Bileğimi tuttuğu yerden çekerek ters ters bakıyorum. "Öyle olduğumu kim söyledi?"

"Lena, altıdan sonra bara gidemeyeceğini biliyorsun ve sonra da delikanlıyı mı öptün? Kahretsın."

"Bara gitmek istersem . Saatin kaç olduğu umurumda değil ve onu barın üzerine atıp orada sıkmedim. Çenesini öptüm."

Declan başını sallıyor. "Kane odada başka kimse yokmuş gibi olduğunu söyledi. Sadece siz ikiniz."

Ben de öyle hissettim ama önemli değildi. "Ne olmuş yani?"

Başını sallayarak derin bir iç çekti. "Haklısın. Başını dik tut. Tamam mı?"

Benimle tartışmak istemiyor. Bunu yüzünden anlayabiliyorum ve bunun bir anlamı yok. Yaptığım şeyde yanlış bir şey görmüyorum. Kurallara aykırı mı? Elbette. Umurumda mı? Zerre kadar umurumda değil. "Evet."

Bununla birlikte birbirimizden uzaklaşıyoruz ve ben kapıdan çıkıyorum. Kapıyı arkamdan çarpıyorum ve her şeyden rahatsız oluyorum. Dağ gibi merdivenlerden inip ahırlara doğru ilerliyorum. Jackson'ın beni beklediğini biliyorum ve bu kadar uzun sürdüğü için benimle gelemeyeceğinden endişeleniyorum. Yine de bu gezintiye ihtiyacım var. Bana ağırlık yapan her şeyden .

Ve Jackson'ı görmem gerek.

Ahıra vardığımda onu Belle'in eyerini düzeltirken buluyorum. Bir süre onu izledim. Üniformasının içinde bile, yaptığı her hareketle kaslarının esnediğini görebiliyorum. Her şeyin doğru olduğundan emin olurken gözleri çok yoğun. Alt dudağını ısırıp parmaklarıyla Belle'in yelesini okşadığında içim daralıyor.

Beni çeviriyor.

Orada olduğumu hissetmiş olmalı. Bana doğru bakarak dudaklarını büktü. "Geç kaldın."

"Biliyorum, annem bu sabah bana bağıırıyordu." Ona doğru yürürken gülümsüyorum. "Her zamanki gibi."

Kıkırdıyor. "Dün gece gittiğinde herkes aklını kaçırdığına göre, sanırım bunun benimle ilgili olduğunu varsaymak güvenli olur?"

Omuz silkiyorum. "Evet, bir de uyararak büyüdüğüm kuralların hiçbirini umursamadığım gerçeği var."

Kapıya doğru eğilirken başını sallıyor. "Nedenmiş o?"

Belle'in ağzını ellerimin arasına alıp cevap vermeden önce burnunu öpüyorum. "Çünkü artık o kız olmak istemiyorum."

Beni izlediğini hissedebiliyorum. "Ama bir zamanlar olmak istiyordun, değil mi?" Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "İstedim."

"Ne değişti?"

Casey.

Casey beni değiştirdi.

Omuz silkiyorum. "Kim bilir?"

belimden tutup kendine çekmeden önce, "Öyle," diyor. Çok sıcak, çok büyük ve kollarını bana doladığında, onun kucağında dönüyorum ve çenesinin altını öpüyorum. Kolları etrafımda sıkılaşıyor

Alnıma öpücükler konduruyor. "Bana anlatabilirsin," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi kapatıp kollarımı ona olabildiğince doluyorum.

"Anlamı yok," diye karar veriyorum ve o da omuz silkiyor. "Belki kendini daha iyi hissedersin."

Bundan şüpheliyim ama bunu ona söyleyemem. "Beni ne daha iyi hissettirir biliyor musun?"

Bana doğru baktı. "Ne?" "Bir öpücük."

Dudakları yukarı kıvrılıyor.

"Bir öpücük mü?"

"Dudaklarından."

"Dudaklarım, hmm," diye düşünüyor ağzını benimkinden birkaç santim uzağa bırakmadan önce. "Sanırım bunu başarabilirim."

Daha fazla dayanamıyorum; dudaklarına ihtiyacım var-şimdi. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını dudaklarıma alıyorum ve her şey yok oluyor. Sadece o ve ben. O bana sıkıca sarılırken dudaklarımızın birlikte hareket etmesinden başka bir şey yok. Annemi ya da Declan'ın söylediklerini bile düşünmüyorum. Sadece Jackson'ı. Bu çok özgürleştirici.

Elini enseme gezdirip hafifçe sıkarken alt dudağımı öpüyor. "Pip beni görseydi prensesi öptüğüm için kovulacağıma eminim."

"Ah, siktir et onu," diyorum ve dudaklarıma karşı sırtıyor. "İnsanların ne düşündüğünü umursamaya başladığını söyleme bana?"

Buna gülüyor. "Hayır, ama herkesin 'Bir barmenle öpüştüğüne inanamıyorum' beni çok etkiledi." Gülümsüyor. "Onlara çadırda uyuduğumu ve at seyisliği yaptığımı da söyledim."

Buna gülüyorum ve ben "Sadece senin ne düşündüğün umurumda" diye fısıldarken burnunu benimkine değdiriyor.

"Benim için de öyle." Parmaklarını yanağımda gezdirip burnumu öpüyor. "Ama bütün gece bizim."

Karnım zil çalıyor. "Var."

Geriye doğru adım atarken diğer eliyle belimi sıkıyor. "Evet, ama bu kız bir gezintiye hazır."

Belle'e bakıp gülümsüyorum. "İhtiyacım olduğunu biliyorum." "Güzel. Harika bir gün.

Git kafanı boşalt." Yüzümü buruşturdum.

"Gelmiyor musun?"

Bana hüznle bakıyor. "Ne kadar istesem de Pip hasta olduğu için onun atlarına ve benimkilere ben bakıyorum."

"Bu berbat bir şey."

"Evet, ama o zaman bu gece seni tamamen yalnız yakalamak beni daha da heyecanlandırıyor."

Ona doğru eğilip çenesini bir kez daha öperken yüzümü kaplayan kocaman sırtışa engel olamıyorum. "Sabırsızlanıyorum."

"Güzel," diyor ve dudaklarımı usulca öpmeden önce kıcıma şaplak atıyor. "Bir şey sorabilir miyim?"

Bana bir bakış attı. "Bana her şeyi sorabilirsin."

Ona sırtıyorum. "Pikniğe gidebilir miyiz? Bunu hep yapmak istemişimdir ve dün öğleden sonra Declan'ı Amberlyn ve Ronan'la dışarıda gördüm. Neredeyse onlara katılacaktım ama seninle gitmek istiyorum."

Bana sırtıyor, parmakları kalçamda gezinirken ata doğru eğiliyor. "Benimle, ha? Barmen."

Ona doğru bir adım atıp çenesini parmaklarımla kavırıyorum. "Seninle, Jackson."

Başını salladığında bunun onu memnun ettiğini söyleyebilirim. "Bana yeri ve zamanı söyle." Dudağımı ısırırken küçük bir kıpırdama yapıyorum. "Elbette söylerim."

"Güzel." Beni ata götürmeye yardım etti. "Şimdi, tek başına gideceğine göre, tek başına çığlık atmak için harika bir fırsat. Etrafta insanlar varken çığlık atmayı sevmiyorum."

"Doğru."

"Evet," diyor çenemi öpmeden önce sırtarak. "Öyleyse git rüzgârı kovala."

Git rüzgârı kovala.

Bana hiç böyle bir şey söylenmedi.

Ne diyeceğimi bilemediğimden, Belle'e binmeme yardım ederken konuşmuyorum. Yardıma ihtiyacım olmasa da bunu memnuniyetle karşılıyorum. Bana dokunması için her şeyi yaparım. Ona son bir kez bakıyorum ve Belle'in arka ayaklarına vurup onu hızlı bir tırısla ahırdan dışarı göndermeden önce bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Dizginleri tutarak yanlarına tekme atıyorum ve o da havalanıyor. Jackson haklıydı. Gün mükemmel, çok parlak ve berrak. Evin etrafında dolaşırken, tarlaya ulaştığımızda onu daha da zorluyorum.

Ve .

Rüzgâr yüzümü öpüp saçlarımı savururken, kendimi bulutların gibi hissediyorum. Çok hızlı gidiyoruz ve ben hayata tutunmaya çalışırken mutluluktan ağlamaktan kendimi alamıyorum. Manzara bulanık, görmüyorum bile

Her şeyi, sadece hissediyorum. Rüzgarı, güneşi ve Belle'in dörtnala koşuşunun titreşimlerini. Neredeyse uçuyormuşum gibi hissediyorum. Kesinlikle büyülü bir şey.

Jackson'ın birkaç gün önce beni götürdüğü yere vardığımızda Belle'i yavaşlatıyorum. "Tatlı kız. Sen bir canavarsın."

Onu durma noktasına çekerek kolaylıkla iniyorum, otlayabilmesi için dizginlerini sıkıştırıyorum. Sanırım ikimizin de bir molaya ihtiyacı var. Ben de onun kadar ağır nefes alıyorum, ayrıca sadece oturmak istiyorum. Tahta bankın yanına gidip oturuyorum, bal kokusunu derin bir nefesle içime çekerken küçük göle bakıyorum. Gözlerimi kapatarak, ailemle yaptığım konuşma tekrar tekrar çalarken başımı arkaya yaslıyorum.

Bu sabah bunların hiçbirinin olmasını istememiştim ve düşündükçe Declan'ın sözleri daha da doğru geliyor. Kuralları hiçe saydığım konusunda pervasızca davranıyor muydum? Yani, onlardan nefret ediyorum. O kız olmak istemiyorum. Kendim olmak istiyorum ve annemin bunu görememesi beni rahatsız ediyor. Artık o olmak istemiyorum. Kendimin en iyi versiyonu olmak istiyorum ve onun gibi mükemmel olmak beni korumadı.

Eğer bir şey varsa, bu beni saflaştırdı.

Onun karbon kopyası olarak büyümek bana dokunulmaz olduğumu, kimsenin beni incitemeyeceğini hissettirdi. Belli ki yanılmışım. Annem insanların bize daha fazla değer verdiğini, bizi el üstünde tuttuğunu söylerken, Casey bunu yapmadı. Bu olduğunda, içime kapanmaktan başka bir şey yapmak istemedim ama o buna izin vermedi. İnsanlar ne düşünür, dedi bana. Ben de annemin istediğini yaptım. Hayatımı o yönetti. Kendimi asla koymak zorunda kalmadım; temelde onun arkasına saklandım. Ama bunu yaparken bile, her şey yerle bir oldu. Artık bunu yapamıyorum.

Kendim olmak zorundayım.

Kendimi korumak zorundayım.

Ama anneme zarar vermeden bunu nasıl yapabilirim?

Gözlerimden yaşlar süzülürken dudaklarımın başladığını hissettim. Onu incitmek istemiyorum ama onun gibi de olmak istemiyorum. Dokunulmaz olduğumu düşündüğümde olduğum kişiyi sevmiyorum. Benden başka herkesi memnun etmek için var olan kurallara uymayı sevmiyorum.

"Kendim olmak istiyorum."

Bu sözler benim için çok şey ifade ediyor.

"Kendim olmak istiyorum ve kimse bana zarar veremez," diye bağıriyorum gözlerimi açarken.

Ayağa kalkarak ellerimi başımın üzerine koydum ve kelimeleri bir kez daha haykırdım.

Ve sonra tekrar.

Ve tekrar.

Belki yeterince bağırsam kendime inanmaya başlayacağım.

EIGHTEEN

Jackson

Lena onu köprüde beklememi söyledi.

Onunla evde buluşmak, birlikte yürümek istedim ama ahıra geri döndüğünde, yüzü gözyaşlarıyla doluydu, onunla tartışacak cesareti kendimde bulamadım. Yine de bir beyefendi gibi davranıp onunla çadırıma kadar yürümek istedim. Gezintinin işe yaradığı belliydi ama ailesinin ondan beklentileriyle mücadele ettiğini de biliyordum. Kuralları çiğnediği barmenin onu bir randevuya götürmesi muhtemelen pek hoş karşılanmayacaktı.

Herkesin söylediği gibi, *sıradan* biri olduğum için Lena için yeterince iyi olmadığımı ima eden sözlerden rahatsız söylemek istiyorum, ama oluyorum. Sanırım bunun en büyük nedeni onun gibi biri için yeterince iyi olmadığımı bilmem. Yani, o harika biri, öyle olmadığını düşündüğü zamanlarda bile. Benim gördüğüm kişiyi görebilseydi, iyi olurdu. Çok güzel, zeki ve esprili olduğunu fark ederdi. Davranışlarının ve kötü kararlarının ardında kim olduğunu saklamaya çalışmadığında, mükemmele yakın olduğunu. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum.

Gerçi ne düşündüğümün, hatta ne hissettiğimin bir önemi yok. Bunu kendime sürekli hatırlatmak . Onu her gördüğümde ya da her dokunduğumuzda içimde kabaran bu duyguları görmezden gelmem gerekiyor. Yoksa ona çok fena aşık olurum. Onu incitmek istemesem de, kötü bir şekilde incindiği belli olduğundan, incinen tarafın ben olacağımdan korkuyorum. Çünkü onun gibi biri neden benim gibi birini istesin ki?

Ama onu gördüğüm anda tüm bu düşünceler yok oluyor.

O ortaya çıktığı anda tüm berrak düşüncelerimi kaybediyorum. Sanki beni büyüğü altına alıyor, önemli olan tek şey o ve onu gülümsetmek.

"Beni beklemene gerek yoktu. Çadırın nerede olduğunu biliyorum." "Biliyor musun?"

"Evet, penceremden görebiliyorum."

"Yani beni takip mi ediyorsun?"

"Her zaman," diye alay ediyor ve ben de gülümsüyorum. "Ama gerçekten, ben sana gelirdim." Elini kendi elime aldım. "Seni almak istedim."

Beni başından savdı. "Annemi tecrübe etmek istemezsin, söz veriyorum."

Parmaklarımızı birleştirip gülümsüyorum. "Seninle fazladan yirmi dakika yürümek anlamına gelseydi yapardım."

Bana doğru eğilirken gözleri parlıyor. "Ah, kapa çeneni ve hadi. Bir randevumuz var, değil mi?"

"Var," diye kabul ediyorum ve o bana geri döndüğünde kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyorum.

"Güzel, bana Jackson randevusunun ne olduğunu göster, çünkü bu benim çıktığım diğer randevulardan çok farklı."

"Anlaştık."

Kısa süre sonra yaktığım küçük ateşin etrafında oturmuş, s'more yiyorduk. İki sosisli sandviç ve biraz cips yaptıktan sonra onun için hazırladığım s'more'u tutarken yanıma sokuluyor. Yüzündeki gülümseme durdurulamaz ve onu şaşırtma konusunda başarılı olduğumu biliyorum.

Sanırım s'mores benim için kazandı.

"Hayatım boyunca bunlardan hiç yemedim ve bunun için üzgünüm."

Gülüyorum. "Nasıl hiç s'more yemedin?"

Gözlerini deviriyor. "Ben bir hanımefendiyim!" Gülmeden söyleyemiyor. "Yapış yapış ve çok pis! Yüzüme, hatta saçıma bulaşabilecek bir şeyle asla ölüme yakalanmam."

"Ne kadar sıkıcı."

"Aynen öyle! Yirmi iki yılımı bir kadın olmadan geçirmiş olmam büyük haksızlık!" Gülümsüyorum. "Yani bana hiç kampa gitmediğini mi söylüyorsun?"

Gözleri açılıyor. "Daha önce kampa gitmiş bir kıza mı benziyorum?" Omuz silkiyorum. "Ama buradasın."

"Senin yüzünden!" diye kıkırdıyor ve bir ısırık daha alıyor. "Hayır, ben küçükken sadece Declan ve ben giderdik. Ben de gitmek istedim, eğlenceli olacağını düşündüm ama annem izin vermedi. Sonra da umursamadım. Saçımı bozmak istemedim."

Ona bir s'more daha uzatıyorum, o da diğer eliyle alıyor ve lokumun bir kısmını yalıyor. "İşlerin nasıl değiştiği komik."

O da bilerek başını sallıyor. "gerçek bu."

Çok güzel görünüyor, ki bu onun için yeni bir şey değil. Saçları küçük örgü şapkanın altında ve tamamen sarınmış ama burnu hala biraz kırmızı. "Sanırım o zamanlar biraz safmışım."

"Oh?"

"Evet," diyor nefes alırken. "Daha önce ata binmeye gittiğimde buna karar verdim."

"Nedenmiş o?"

Omuz silkiyor ve bir ısırık daha alıyor. "Ailemin bana bağırdığı şeylerin üzerinden geçmeye devam ettim. Declan beni kuralları çiğnemek için yolumdan çıkmakla suçladı."

"Öyle ?"

"Hayır," diyor ve sonra bana bakıyor. "Seni görmek istedim. Zor bir gün geçirdim ve beni anlayan birini istedim. Ben de gittim."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bunu yaptığa sevindim."

Başka tarafa bakıyor. "Ve seni öpmek gibi bir niyetim hiç olmadı, ama sonra duramadım."

"Seni durdurmayacağıma adım gibi emindim."

Buna gülüyor, bana doğru eğiliyor, s'more'unu yerken başı omzumda. "Hayır, değildin."

Yüzümde bir gülümsemeyle kendiminkini yiyorum. Onun hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Onu uyarmak istiyorum ama eminim o bunu yeterince yapıyordur.

Herkes gibi olmak istemiyorum.

"Bunun adil olduğunu düşünmüyorum."

Isırığın ortasında durup, "Ne değil?" diye soruyorum.

"Declan ve benim için durum ne kadar farklı," diyor oturduğu yerden ateşe bakarken. "Gitmesine ve istediğini yapmasına izin veriliyordu. Evet, azar işitiyordu ama hiçbir zaman benim olduğum ya da olduğum gibi standartlara tabi tutulmadı. Bugün olduğu gibi, annem yaptığım şey yüzünden bana kızdı ama Declan bunu her zaman yaptı. Amberlyn'le bu şekilde tanıştı ve evlendi. Bu doğru değil. Kimin umurunda, biliyor musun?"

"Sanırım burası farklı. Ya da en azından için farklı."

"Ki bu çok aptalca. Kuralları koyan biziz. Neden istediğimizi yapamıyoruz?"

"Seni mutlu eden şeyi yapman gerektiğine inananlardanım," diye ekliyorum ve o da başını sallıyor.

"Kesinlikle! Ben de öyle hissediyorum, özellikle de benden istedikleri her şeyi yaptığım ve olduğum yıllardan sonra. Sadece mutlu olmak istiyorum."

"O zaman ."

"Öyleyim ama annem çok kızgın ve biten her şey için onu üzmem istemiyorum. Ama olmadığım kişi olup nasıl mutlu olabilirim? Hayat çok kısa."

"Öyle."

"Ve ben sadece-" Durdu, başını salladı. "Özür dilerim. Zamanımızı mahvediyorum," diyor hızla, ama ben başımı sallıyorum, elini tutup sıkıyorum.

"Hayır, konuş. Bütün gece bizim."

Gözleri benimkileri yakıyor. "Bütün gece mi?" "Eğer istersen."

""

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, içimiz yanıyor ama bu bekleyebilir. Ona duyduğum özlem , onu daha fazla tanımak istiyorum. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Onu neyin incittiğini bilmek istiyorum. "Güzel. O zaman konuş benimle, Lena."

Bununla mücadele ediyor gibi görünüyor, nefes alırken gözlerini kaçırıyor. "Keşke anlasa."

Çenemi kapalı tutmalıyım ama elimde değil. "Londra'dan önce iki yıllığına gitmiştin, değil mi?"

Bana bakmıyor. "Evet, Dublin'de." "Neden gittin?"

Dudağını ısırmasını izliyorum. "Yapmak zorundaydım. Burada daha fazla duramazdım." "Neden?"

Dizleri zıplamaya başladığında, ondan dalga dalga yayılan endişeyi hissedebiliyorum. Bu konu hakkında konuşmak istemiyor ve ben de neredeyse konuyu değiştireceğim. Ama konuşursam ona nasıl yardım edebilirim ki? Çaresizce yardım etmek istiyorum. Bunu yapma ihtiyacını anlamıyorum, ama orada ve bunu görmezden gelemem.

"Bana güvenebilirsin, Lena."

"Ondan değil. Güveniyorum," diyor basitçe, ama yine de bana bakmıyor. "Sana güveniyorum."

Bu beni son derece memnun ediyor. "O zaman

konuş benimle." "Bunun bir önemi yok."

"Öyle."

Başını sallar. "Geçmişi değiştiremezsin." "Haklısın."

"Sadece unutmak istiyorum."

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum, o da bakışlarımı karşılıyor. "Çünkü ne yaparsam yapayım, babamın bana yaptıklarını unutamıyorum. konuda konuşmak ne kadar zor olsa da, konuştuğumda daha kolay oluyor."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, öyle işte. Belki de bunun hakkında konuşmak, hayatta kaldığımı bilmek bana kazanmışım gibi hissettiriyordur."

Uzaklara bakarken gözlerinde yaşlar birikmeye başlıyor. "Hiçbir zaman kazandığımı hissetme şansım olmadı ve kazandığımda da bu çok uzun sürmedi."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok ama daha fazlasını söylemeye cesaret edemiyorum. Söylemek istedikleriyle boğuşmasını izlerken, sadece bunu yapmaya çalışan iki berbat insan olduğumuzu düşünmeden edemiyorum. Benim uyum sağlamak, kendimi bulmak için zamanım oldu, ama Lena'nın hala bununla mücadele ettiğini hissediyorum. Ben de onun bunu yapmasını izlemeye dayanamıyorum. Her şeyi onun için düzeltmek istiyorum. Her şeyi unutturmak için. Ama her ne kadar her şeyi bilmek istesem de, o bana anlatmaya hazır değil.

Ve bu değil.

Telefonumda çalan müzik Ed Sheeran'ın "Perfect Symphony" şarkısına geçtiğinde gözlerimi kapatıyorum. "Dostum, bu şarkıya bayılıyorum."

"Oh, ben de. Çok klasik."

"Öyle," diye kabul ediyorum. Ayağa kalkıyorum, onun tüm huzursuzluğunu gidermek istiyorum. Ben hareket ederken gözleri yaşlarla dolu bir şekilde beni izliyor. Onu kaldırıp kollarıma aldığımda, isteyerek geliyor, burnunu göğsüme bastırırken kollarını ortama doluyor. Onu kollarımın arasına alıyorum.

Ellerimden biriyle ensesini okşuyorum ve şakağından kulağına doğru öpücükler gönderirken müzik eşliğinde yavaşça sallanıyoruz.

"Yalınayak olmalıyız," diyor usulca.

"Hava çok soğuk," diye gülüyorum ve biz sallanırken o da yanağıma sırtlıyor.

"Sonunda pes mi ediyorsun?"

"Başka seçeneğim yok." Ona doğru eğilerek kulağını bir kez daha öpüyorum, kalbim bu kız için çarpıyor. "Bana her şeyi anlatabilirsin, Lena. Seni asla yargılamayacağım. Senin mükemmel olduğunu asla düşünmeyeceğim. Bunun farkındasın, değil mi?"

Acı dolu olsa da hafifçe kıkırdıyor. "Ah, Jacks, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Onu sıkıca tutarak kulağından öpüyorum. "Tanımama izin verdiğin kişiyi gerçekten sevdiğimi biliyorum ve çok daha fazlasını bilmek istiyorum. Aslında her şeyi." Başını göğsümden geriye çekip çenesini oraya yerleştiriyor, nefes alış veriş hızlanırken gözleri benimkilere dikiliyor. "Biliyorum ki seninleyken kalbim deli gibi çarpıyor ve sana sarılmaktan, seni öpmekten ve seninle olmaktan başka bir şey düşünemiyorum."

Parmakları gömleğimin arkasında gezinirken dudakları hafifçe aralanıyor. "Hepsi bu mu?"

"Ve daha fazlası," diyorum dudaklarımı yanağında gezdirerek. "Seni asla incitmem." "Oh, bunu biliyorum. Tüm bunlar için fazla iyisin."

"Peki, seni geride tutan ne?"

Sonra göz kırptırıyor ve neredeyse benden uzaklaşacağını düşünüyorum. Ama beni şaşırtarak, öyle yapmadı. Aslında tam tersi oldu. Kollarını boynuma doluyor ve uzun, şehvetli bir öpücük için beni aşağı çekiyor. Onu kendime yakın tuttuğumda ayak parmaklarım botlarımda içinde kıvrılıyor. Her biri bir öncekinden daha uzun ve şehvetli öpüşürken, neden tuttuğunu merak ediyorum. Sadece eğlendiğimizi düşünmekte haklı mıydım? Beni bir daha fazla önemsemek gibi bir niyeti yok muydu? Bunda yanlış olan ne? Ben gidiyorum, o buranın prensesi ve bu asla yürümeyeceğini biliyorum. Minnettar olmalıyım. Sevinmeli ve rahatlamalıyım.

Benim istediğim de buydu.

Ama neden öyle değilmiş gibi hissediyorum?

Ben bunun üzerinde durmadan, gözlerim onunkilerle buluşurken parmakları çenemi yakalıyor. "Jacks."

"Öyle mi?"

"O çadırdaki yatağınız var mı?"

Gülümsüyorum. "Uyku tulumlarım var."

Parmaklarını çenemde gezdirerek, "Beni onların üzerinde becerebilir misin?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum. Onu öylece becermek istemiyorum. Ama o zaman ne istiyorum? Neden bu kadar kafa karıştırıcı? Neden gözleri beni bu kadar aptallaştırıyor?

Bilmiyorum, ama neden sorguluyorum ki?

Boğazımı tıkayan duygularla ona cevap veremediğim için, dudaklarımız buluştuğunda onu kaldırıyorum. Ama dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce, "Bu bir evet mi?" diye fısıldıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum ve sonra bir kez daha öpüşüyoruz. Müzik küçük alanımızı doldururken dudaklarımızın hareket etmesi ve birbirimizinkilerle oynaması çok doğru hissettiriyor. Onu taşıırken, nereye gittiğimi görebilmek için biraz geri çekiliyorum, ama bu onun çenemi, boynumu öpmesini ve kulağımı yalamasını engellemiyor. Beni kesinlikle delirtiyor.

Çadıra doğru giderken dizlerimin üzerine çöküyorum, çadırı açarken hâlâ onu tutuyorum. Üstüne yatmadan önce onu içeri taşıyorum. Burada çok fazla battaniye var ve onunla köprüde buluşmadan önce ısıtma pedlerini etkinleştirdiğimden emin oldum, bu yüzden her şey oldukça rahat.

"Bu harika," diyor ben otururken, sıcak havanın dışarı çıkmaması için çadırın kapağını kapatırken.

"Sorun değil, ama sen harikasın" diyorum, vücudunu bir kez daha kendi vücudumla kaplayarak. Ağzını yakaladığımda, bacaklarını belime doluyor ve ben ona doğru bastırıyorum, onu o kadar çok istiyorum ki başka bir şey düşünemiyorum. Onu istiyorum; neden tuttuğunu bilmek istiyorum. Ama bacaklarının arasındayken tek umursadığım şey o.

Ve adımı sayısız kez sağlamak.

Doğrulup eşofman üstümü ve tişörtümü çıkarıyorum, o da aynısını yaparken pantolonumu çözüyorum. Kısa süre sonra botlarımızla birlikte kıyafetlerimizi çıkarmaya çalışırken birbirimizin üzerinde debelenmeye başladık. Yoldan çekmek için botunu tekmelemeye çalıştığında, bot yüzüme çarpıyor. Gözleri irileşiyor ama kısa süre sonra ikimiz de o kadar çok gülüyoruz ki nefes alamıyoruz.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim!"

Üstüne düşüyorum, çıplak bedenlerimiz bir oluyor ve kahkahası kesiliyor. "Böyle gülmene bayılıyorum."

Dudakları ayrılırken gözleri kapanıyor. Bacaklarının arası çok sıcak ve göğüs uçları göğsüme doğru sertleşerek her türlü tutarlı düşüncenin buharlaşmasına neden oluyor. "Cehennem," diye mırıldanıyorum çıplak göğsüne doğru dilimi gezdirirken.

sertleşmiş tepe. ". "

Tırnaklarını nazıkçe sırtımda gezdirerek içime doğru yükseliyor. "Hayır, sen öylesin."

Karnını öperken dudaklarımda bir sırtış beliriyor, çığlık atarken amını yalıyorum ve sikim daha da sertleşiyor. Onu yalarken ihtiyaçtan titriyorum. Onun içine girmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ona olan ihtiyacımla günlerce savaştım, onu deli gibi istedim ama iyi olduğundan emin olmak istediğim için bunu gizli tuttum. Hala iyi olup olmadığını bilmiyorum. Ama bir şekilde, benimleyken iyi olduğunu düşünüyorum. Onu açıp klitorisini dudaklarımda arasına aldığım, iniltileri çadırımı doldurup beni içe sarsarken onu sertçe emiyorum. Tadı tatlı ve arzuladığım her şey gibi. Boşaldığında sertleşiyor, narin kalçalarıyla başımı sıkıştırırken tüm vücudu titriyor.

Gülerek başımı kaldırıp ona bakıyorum. Vücudu sarsılıyor, gözleri kapanırken dudaklarında küçük bir sırtış beliriyor, elleri tatlı göğüslerini tutuyor.

Olağanüstü biri.

"Sert istiyorum, Jackson."

Dudaklarımda bir sırtış beliriyor. "Zor mu diyorsun?" "Çok zor."

Gözleri o kadar şehvetli, vücudu o kadar güzel ki onu inciteceğimden endişeleniyorum. Ama sonra dudakları bana doğru kıvrılıyor ve tüm kontrolümü kaybediyorum. Bacaklarını geriye iterek, tek hamlede içine giriyorum. Sertçe. Ve ihtiyaçla. Doğruluyor, haykırıyor, ben tekrar tekrar içine girerken adım dudaklarından dökülüyor. Sıkı merkeziyle beni kavrarken parmaklarım kalçalarını ısıyor. Her hamlem bir öncekinden daha sert oluyor ve vücudu sarsılıyor, bileklerimi kavrarken göğüsleri hareketle birlikte zıplıyor, yüzünde öyle mutlu bir ifade var ki.

Sanırım beni bu hale getiren de bu çünkü çok geçmeden o kadar sert boşalıyorum ki sarsılıyorum.

Gözlerimi kapatarak, orgazmımı yaşarken parmaklarımı tenine gömüyorum, yüksek sesle inerken onun içinde titriyorum. Tüm vücudum titriyor gibi görünüyor ve kalbim de aynı şeyi hissediyor. Yanına düşüp onu kollarımın arasına alıyorum, ağızlarımız birleşiyor ve bacağı kalçamın üzerine geliyor. Parmakları çenemde gezinirken, burnunu burnuma bastırırken, ağızlarımız küçük ama güçlü öpücüklerle birleşirken gözlerimi kapatıp nefes veriyorum.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca orada yatıyoruz, ama "Gitmek istemiyorum" diye fısıldamasının sadece saniyeler sürdüğünü biliyorum.

"Yapma o zaman."

Burnunu burnuma bastırırken dudaklarının kıvrıldığını hissediyorum. "Bir hanımefendi evlenmeyeceği bir adamla asla gece içkisi içmez."

Bundan bir şey çıkarma, diye kendimi uyarıyorum. "O zaman bu bir sorun, değil mi?"

Parmaklarını göğsümdeki saçlarda gezdirirken dudaklarıma gülümsediğini hissedebiliyorum. Başımı çevirdiğimde, elim yüzünü tutmak için kalkmadan önce bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Gitmeni istemiyorum ama istersen anlarım."

"Ben de istemiyorum," diyor hızla ve ben gülümsüyorum. "Siktir et, zaten seninle tüm kuralları çiğniyorum. Birkaç tane daha olsa ne olur?"

Bakışlarını tutuyorum ve bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum ama ediyor. "Ne?"

Sadece çeneni kapalı tut. Büyütülecek bir değil.

"Ben bu kadar mıyım?" Tanrım,
ben bir aptalım.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Nasıl yani?"

Diğer elimi yüzüne götürüp, başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum. "Kızma ama ben bu kadar mıyım? Sadece kuralları çiğneyebileceğin biri miyim?"

Ne yapıyorum ben? İstediğim şey bu! Sadece eğlenmek istiyorum.

Dudakları ayrılıyor. "Seni hiç böyle hissettirdim mi?"

Yutkunuyorum. "Bilmiyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum ama sadece kullandığın biri olmak istemiyorum."

Anlayışla başını sallıyor. "Öyle hissetmeni istemiyorum çünkü öyle değil."
"değil mi?"

"Hayır, sana değer veriyorum,
Jacks. Değer veriyorum." "Öyle mi?"

"İstiyorum," diye cevap veriyor, gözleri parlıyor. "Kulağa öyle geldiyse özür dilerim. Seni sadece sevmek için istemiyorum. İkimizden, sohbetlerimizden ve takılmaktan zevk alıyorum."

"Ben de istiyorum."

"Öyle anlaşıldıysa özür dilerim."

"Hayır, sorun değil."

"Emin misin?"

Değilim ama başımı sallıyorum. "Evet."

Dudakları kıvrılıyor. "Yani, kalabilir miyim?"

"Zaten gitmene izin vermeyecektim."

Gözlerimiz kilitlenirken burnu benimkine değiyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Başımın çok büyük belada olduğunu biliyorum ama şu anda bunu umursayacak durumda değilim. Bu da uzun vadede bana zarar verecek. Ama umurumda değil.

NINETEEN

Lena

"Beni geri götürmene gerek yoktu."

Jackson bana bakarken gözleri kararıyor ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla sıkıyor. "Ben istedim."

Ahırların yanından geçerken kalbim biraz yükseliyor. Soğuk bir sabah ama çadırdaki geçirdiğimiz gecenin sıcaklığı hâlâ üzerimde. Jackson benimle benzeri olmayan bir şekilde sevişti. Dikkatliydi, tatlıydı ama istediğimde de sertti. Bana kendimi çok iyi hissettirdi ve ondan ayrılmak istemiyorum. "Bugün için planın ne?"

Omuz silkiyor. "Barda çalışmam gerekiyor ama onun dışında biraz daha keşfe çıkacağım. Sen ne yapıyorsun?"

"Bugün Dublin'de bir işim var." "Oh, eğlenceli."

"Hayır, aslında inanılmaz sıkıcı olacak. Orada oturup bir grup yaşlı insan burslar ve diğer şeyler hakkında konuşurken gülümseyeceğim."

Alay ediyor. "Eminim çok güzel olduğun için odayı aydınlatıyorsundur."

"Ah, neredeyse yumuşak bir konuşmacı."

O da buna gülüyor. "Yakınında bile değilim ama senin yanında denemeyi seviyorum." Gülümsüyoruz. "Muhtemelen bu gece uğrarım."

"Öyle mi?"

"Evet, sakıncası var mı?"

Bana bir bakış attı. "Asla. Seni görmek hoşuma gidiyor."

Eve vardığımızda "Ben de," diye kabul ediyorum. "İşte "

"İşte buradayız," diye tekrarlıyor, kaleye bakarak. Ben de aynısını yapmaya başlıyorum, ama sonra beni kollarına alıyor, sertçe ve büyük bir ihtiyaçla öpüyor. Parmakları sırtımı , beni o kadar yakın tutuyor ki kollarında boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Buna bayılıyorum.

Benim var.

Geri çekildiğinde, "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum" diye fısıldamadan önce sadece bir nefes alıyor.

Nefesim kesildi. "Yakında

mı?" "Ne zaman istersen."

"Ki bu her zaman oluyor," diyorum ve o da bana

sırıttıyor. "Bana mesaj atar mısın?"

Dudaklarımı onunkilere bastırırken başımı

sallıyorum. "Yapacağım." Beni bir kez

daha öpüyor. "Hoşça kal."

"Görüşürüz."

Uzaklaşmasını izliyorum ve bana dönüp baktığında el sallıyorum. Yüzü aydınlanıyor ve kalbim onun için çıldırıyor. Neler olduğunu bilmiyorum ama bundan çok hoşlandığım kesin. Nefes vererek merdivenlerden yukarı çıkıyorum, kapıyı iterek açarken yüzümde bir sırıtış var.

Ama daha ön kapıya varmadan sesi beni durdurdu. "Sadece iğreniyorum, Lena."

Vay canına.

"Şimdi olmaz anne," diyorum. Gerçekten söyleyemiyorum. Ona bakmak canımı acıtıyor. Dünkünden daha kötü görünüyor, yorgun ve zayıf. Onunla kavga etmek istemiyorum çünkü kavga ettiğimde bu bana onun beni terk edebileceğini hatırlatıyor ve bunu yapamam.

Bunu kabul edemem.

Evden uzaktayken, atımın üzerindeyken ya da Jackson'la birlikteyken bu çok kolay. Burada neler olduğunu düşünmüyorum. Sadece bana ne kadar zorluk çıkardığından şikayet ediyorum. Benim için zor olduğunu kabul etmiyorum çünkü ölüyor olabilir. Onun yerine ben geçeceğim ve şu anda bunu yapamam. Aslında büyük bir

ve şu anda değiştiremeyeceğim şeyleri düşünmek istemiyorum.

"Dün gece eve gelmedin."

Omuzlarımın düşmesine izin verdim. "Sen nereden biliyorsun?"

Eminim bloglarda çoktan yer almamıştır."

"Hayır, biliyorum çünkü kontrol ettim ve seni orada *onunla* gördüm!"

Tabii ki o yaptı. "Anne, ben yetişkin biriyim-"

"Bana bu yetişkin kadın saçmalığını anlatma. Sen bir O'Callaghan'sın ve yıllardır süregelen kurallara uymak zorundasın."

"Ma-"

"Çok ileri gittin. Biri seni görseydi ya da öğrenseydi ne olurdu?"

"Hiçbir şey, çünkü umurumda değil."

"zorundasın! Bu bizim adımız."

Ellerimi havaya kaldırarak ona ters ters bakıyorum. "Bana sürekli aynı şeyleri söylemekten bıkmadın mı? 'Lena, bunu yanlış yapıyorsun. Lena, bunu yanlış yapıyorsun. Lena, nasıl davranman gerektiğini biliyorsun.' Dinlemiyorum. Kapat şunu anne!"

"Yapamam, çünkü seni seviyorum ve olman için yetiştirildiğim kadın olmanı istiyorum."

"Ama ben ."

"Öylesin!"

Beni dinlemiyor, en ufak bir şekilde bile, ama onu suçlayabilir miyim? Onu dinlemiyorum; bu muhtemelen ödeşme. Her iki durumda da, aynı şey hakkında tartışmaktan bıktım.

"Peki anne, daha çok çalışacağım."

Uzaklaşmak için döndüğümde beni yakaladı ve kolumu sıkıca kavradı. "Yapmayacağını çok iyi biliyorsun! Nasıl davranman gerektiğini, senden ne beklediğini biliyorsun. Neden şimdi bu konuda benimle kavga ediyorsun? Bunu daha önce hiç yapmadın."

Gözlerinin içine bakarak ağlamak istiyorum. Bu kadın benim annem değil, aynı şekilde ben de onun yetiştirdiği Lena değilim. "Çünkü ben öyle biri olmak istemiyorum anne. İstemiyorum."

"Ama Lena, bu işler böyledir. Bunu biliyorsun. Kendimizi en yüksek şekilde taşımamız ki insanlar seni örnek alsın, insanlar senin gibi olmak istesin. Bunu nasıl unutursun?"

"Unutuyorum çünkü umurumda değil!" Bağıríyorum, gözlerim yaşlarla doluyor ve çok geçmeden her şey çok fazla geliyor. "Ve eğer hoşuna gitmiyorsa, ölme!" Gözleri açılıyor,

Sanki ona vurmuşum gibi. "Sen olmak istemiyorum. Ben sen olamam. Bunu nasıl göremiyorsun anlamıyorum. Ben artık senin yetiştirdiğin kız değilim anne. Dublin'e geldiğim an o gitmişti. Özgürlüğü tattığım ve kimsenin hakkımda ne düşündüğünü umursamadığım an. Bunu yapamam. Yani ölemezsin, bu kadar basit."

"Ah, sanki bunun üzerinde herhangi bir kontrolüm varmış gibi."

"Evet! Sakın ölmeye kalkma! Bunu yapmak zorundasın çünkü ben yapamam. Beni duyuyor musun? Beni bu dünyada sensiz bırakmaya cüret etme. Sana ihtiyacım var."

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor ve aynı anda midemi tutarak ağzımı kapatıyorum. Bunu söylemek istememiştim, bunun onun kontrolü dışında olduğunu biliyorum ama yapamam. Yapmak istemiyorum. Bunu kabul etmek istemiyorum. Bunu kabul edemem. Kimse onun gibi olamazken ben nasıl onun gibi olabilirim? Yeterince onurlu değilim. Doğduğumdan beri bana aşıl原因 kurallara bile uyamıyorum. Jackson'ı ve üzerimdeki etkisini suçlamak istiyorum ama hepsi benim yüzümden.

Bu hayatı
istemiyorum. Ama
annemi istiyorum.

Kolları beni sardığında, ona sarılıyorum, şakaklarımı öperken ona yapışıyorum. "Ah, aşkım. Benim tatlı, güzel Lena'm. Lassie, ben de seni terk etmek istemiyorum, istemiyorum ve elimden geldiğince terk etmeyeceğim. Beni duyuyor musun?"

"Beni terk etmeni istemiyorum," diye hıçkırarak ona sarılıyorum. "Bunu kabul etmek istemiyorum."

"Yapma. Yapmadım."

Dudaklarım titriyor. "Yapamam."

"Büyük aşkım, ama unutma, ne olursa olsun, ben senin içinde olacağım. Sen bensin aşkım, öylesin."

"Değilim. Ben senin kırık dökük bir versiyonunum."

"Bütün olmaya hazır biri," diye fısıldıyor yüzümü ellerinin arasına alarak. "Sen Lena O'Callaghan'sın, Mayo prensesi. Sen konuşursun, onlar dinler. Beni duyuyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır anne, bana gülüyorlar."

"İşte bu noktada umursamazlığın devreye giriyor, aşkım." Gözleri benimkileri yakıyor. "Sana karşı sert davranıyorum, biliyorum ama bunun nedeni senin neler yapabileceğini bilmem."

Sadece başımı sallayabiliyorum. Hiçbir şey düşünmek istemiyorum ama düşünüyorum. Onun söylediği kişi olduğuma inanmak istiyorum. Jackson'ın

beni inanmaya zorluyor, ama *o* bunu benden aldı. İçim parçalanarak fısıldadım, "Korkuyorum anne."

"Hayır, olamazsın çünkü hiçbir şey sana dokunamaz." Ama dokunabileceğini biliyorum. Ya da daha iyisi, o dokunabilir.

"Sen güçlüsün, Lena. Cesursun ve güzelsin-" "Değilim anne. Artık sahteyim."

"Hayır, aşkım, öylesin."

Titrek bir nefes alıp ona sıkıca sarılıyorum. "Olmak istiyorum." "O zaman ol."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, şakağımı öperken ona sarılıyorum. "O kadar kolay değil anne. İçimde beni tutan bir sürü saçmalık var."

"Ah, Lena, biliyorsun."

Geri çekilip ona bakıyorum. "Biliyor musun?"

"İkiyle ikiyi bir araya getirdim. O serbest bırakıldı ve sen çılgına döndün, Lena." Başka tarafa bakıyorum, dudağımı öyle sert ısııyorum ki, nasıl anladığını çalışırken kan tadı alıyorum. Ama işte annem böyle biri. Her şeyi herkesten önce bilir. "Sana dokunamaz, aşkım. Bu olmadan önce ölecek. Bunu bilmiyor musun?"

Dudaklarım daha da titriyor. "Korkuyorum."

"Neden? O hiçbir şey. Sen her şeysin."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanmaya başladı. "Hepsini aldı." "O hiçbir şey almadı."

"Ma-"

"Hayır, Lena. Ona daha fazla güç veremezsin. O bunu hak etmiyor. Bu senin gücün."

Bu benim .

Benim gücüm.

Onun değil.

Ama bu o kadar kolay mı?

Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum. "Onu nasıl uzaklaştırabilirim? Ona sahip olduğu gücü vermeyi nasıl durdurabilirim?"

"Kendini severek." Bana doğru uzanıp avuçlarımı öperken sadece göz kırpabiliyorum. "Kendini benim seni sevdiğim gibi sevmelisin. Babamın seni sevdiği gibi ve Declan'ın sevdiği gibi. Amberlyn ve Ronan da öyle. Kendine inanmalısın çünkü sen harikasın Lena. Zekisin, güzelsin ve istediğin her şeyi yapabilirsin."

Ellerimi çekip yüzümü silerken sözlerini tekrarlıyor ve anlamlandırmaya çalışıyorum. En son kontrol ettiğimde kendimi seviyordum. Ama sevseydim, bu kadar yıkıcı olur muydum?

"Mücadele ediyorsun aşkım ve bunu şimdi anlıyorum. Anlıyorum." Anneme , bakışlarımı elinden geldiğince tutarken nefes alıyorum. "Biraz gevşemeye çalışacağım ama nasıl olacağını bildiğini bildiğim halde bu çok zor."

Başımı salladım. "İstiyorum ama anne, istemiyorum. Kendim olmak istiyorum."

Yavaşça başını sallayarak omuz silkiyor. "Bunu nasıl kabul edeceğimi bilmiyorum, Lena. Bu doğru yol değil."

"Ama belki de bu benim yolumdur. Bu benim yolum ve yolda ilerlemeyi öğrenmek zorundayım."

Değişim zamanının geldiğini göremiyor musun?" "Değişim mi?"

"Evet, Declan Amberlyn'le evlendi ve ben küfür ediyorum, barlara gidiyorum ve istediğim zaman erkeklerle öpüşüyorum. Bunda yanlış olan ne?"

"Çok, aslında-"

"Sana göre. Ama benim için, bu beni mutlu ediyor." Başka tarafa bakıyor. "Mutlu olmamı istemiyor musun anne?"

"Lena, tek istediğim bu ama doğru yol bu olmalı," diyor elime uzanıp onu sıkmadan önce. "Lütfen söylediklerimi dikkate al."

Sanki beni dinlemiyormuş gibi. "Ama, Ma-"

"Ve biraz daha hoşgörülü olmayı düşüneceğim." Gözlerimiz buluştuğunda keskin bir nefes alıyorum, ağzının bir tarafı yukarı kıvrılmadan önce. "Senin gibi olabilmeyi ne kadar istediğimin farkında olduğunu sanmıyorum. Umursamamak, sadece kendim olmak, ama . Umursuyorum ve senin için en iyisini istiyorum, aşkım."

"Biliyorum anne."

"Harika, o zaman ikimiz de diğerinin ne söylediğini düşünelim ve bu konuyu kapatalım, olur mu?"

Başımı salladım. "Evet."

Elimi bir kez daha sıkarak gülümsüyor. "Ve eğer gelecek hafta ölmek ya da ölmemek gibi bir seçeneğim olursa, merak etme, ölmemeyi seçeceğim."

Hıçkırıklarımı tutarken gülümsüyorum. "Bu harika olurdu."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Elimini öpmeden önce okşuyor ve uzaklaştığında onu izliyorum. Söylediklerimi düşüneceğine inanmak istiyorum ama düşünmeyeceğini biliyorum. Dün gece Jackson'la birlikte olduğumu itiraf etseydim çılgına döneceğini biliyorum. Sanırım o da biliyor ve zaten onun gözünde sağa sola sıçtığım için bunu kavgamıza eklemek istemiyor. Elinde

Ona koşup yardım etmek istiyorum ama gururu buna izin vermiyor. Ben de kimsenin bana yardım etmesini istemezdim. Bu anlamda ben de onun gibiyim.

Beni deli etse de onsuz nasıl yaşarım bilmiyorum.

Ve yakın zamanda bilmek istemediğimden eminim.

TWENTY

Jackson

Lena her şeyin ötesine geçti.

Kumda bir battaniyenin üzerinde oturuyorum ve atlar çimenlik alanda otlarken ben de onun hazırlığını izliyorum. Çok güzel bir gün. Okyanus mavi ve kıyıya çarparken gürültülü. Her şeyi içime çektiğimi söylemek istiyorum ama aslında sadece Lena'yı içime çekiyorum. "Her şeyi yapmak çünkü bunun için yaptığımı söyleseydim milyarlarca soru alırdım. Bu yüzden her şey tam olmayabilir."

Yanıma yaslanarak battaniyenin üzerine birkaç tabak koymasını izliyorum. "Par'ın ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden ne olursa olsun etkilendim."

Yüzünü kaplayan sırtış kalbimi yerinden oynatıyor. "Çay sandviçlerinin biraz dağınık olduğunu ve cipslerin de marketten alındığını söyleyebilirim."

"Marketten aldığım cipsleri seviyorum."

Bana bir tabak ve ardından üzerinde çay fincanı olan başka bir fincan uzatırken gülüyor. "Eğer çayın tadı bok gibiyse, bu tamamen benim hatam. Bu benim favorim ama başka kimse sevmiyor."

Bir yudum alıyorum. "Tadı tatlı."

Sandviçinden bir ısırık alırken "Evet, bayıldım," diye övünüyor. "Jöle salatası yaptım ama beğeneceğinden emin değilim."

Uzanıp elini tutuyorum ve sıkıyorum. "Bu mükemmel. Rahatla."

Başını sallarken nefes veriyor. "Tamam."

Gergin olduğunu söyleyebilirim ve bunu çok sevimli buluyorum. "Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu."

Beni başından savdı. "Ben istedim."

"Çok güzel." Göz ucuyla bana bakıyor ve ben onu son derece çarpıcı buluyorum. Onun gerginliğine ve neredeyse utangaçlığına doyamıyorum. Bu inanılmaz ve bana her türlü şeyi hissettiriyor.

"Hoşuna gitmeyeceği için biraz gerginim. Her şeyin benim için yapılmasına çok alışkınım ve Dublin'deyken sadece dışarıda yiyordum, bu yüzden tüm bunları yapmak garipti."

"Tadı harika. Her şey harika. Söz veriyorum." Bana göz

kırıyor. "Bu beni çok mutlu etti."

Uzanıp ayak bileğini okşuyorum, o da elimi tutuyor ve başparmağını elimin arkasında gezdiriyor. Ayaklarının çok küçük görünmesine neden olan küçük düz ayakkabılar ile kırılmış elbise pantolonları giyiyor. Gömleği tenine dar geliyor, ceket i ise açık duruyor. Saçları açık, sadece bir kısmı geriye doğru toplanmış. Biraz makyaj yapmış, dudakları kırmızı ve parlak.

Tabii ki hala onun büyüüne kapılmış durumdayım. "Ee, sabahın nasıldı?"

Bana bakıyor, çiğnerken eliyle ağzını kapatıyor. "Meşguldüm. Aslında Dublin'deki daireme gitmem gerekiyor."

"Oh, gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Taşınmasını istediğim şeyleri seçmek içindi. Geri dönecek olursam diğer her şey kalacak."

Yapma ihtimali olduğunu fark etmemiştim. "Yapacağını düşünüyor musun?"

Dudağını dişlerinin arasına alıp endişelenmesini izliyorum. "Bilmiyorum. Anneme ne olacağına bağlı." "O nasıl?"

"Bana zayıf görünüyor ama bilemiyorum. Babam emin ve geçen gün bana ölmeyeceğini söyledi."

Gülümsüyorum. "Bu da bir artı."

"Doktorların söylediğine göre tansiyonu düşmüş, bu da iyi bir şey."

"Bu harika."

Başını sallarken dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Endişeleniyorum. Onu kaybetmek istemiyorum." "Ben de annemi kaybetmek istemedim. Kimsenin istediğini sanmıyorum."

"Evet, korkutucu."

"Korkutucu."

Üzerimize bir sessizlik çöküyor, okyanusun ve martıların sesi boşluğu dolduruyor. Onun kendi dünyasında olduğunu görebiliyorum ve orada onunla birlikte olmak istiyorum. Her şeyi unutturmak istiyorum ama o bana izin vermek zorunda. "Evinden ne aldın?"

Bana bakıyor. "Ah, sadece birkaç şey. Çömlekçi çarkımı aldım." Yüzüm buruştu. "Çömlek mi yapıyorsun?"

Gülüyor. "Gülüyorum. Beni rahatlatıyor. Şimdi sadece biraz kile ihtiyacım var." "Bu çok seksi."

Kıkırdıyor. "Ah, çenenin. Öyle değil. ortalığı dağıtıyorum."

"Senden çok hoşlanıyorum," diyorum ve o da bana yavru bir kedi sırtışı gönderiyor. "İmkansız."

"Bunu daha önce de söylemiştin." Ağzıma bir cips atarak, "Bana bir pot yapar mısın?" diye soruyorum.

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun!" "Dalga geçmiyorum! Tencere istiyorum."

Bana şakacı bir şekilde tokat atıyor, ama geri çekilmek istediğinde elini tutup onu kendime yaklaştırıyorum. Dudaklarındaki sandviç sosunun bir kısmını silerken gözleri benimkilerle yanıyor ve bir kısmı ağzına bulaşıyor. "Lena O'Callaghan tarafından yapılmış bir tencere istiyorum."

Gözlerini deviriyor. "Sanki bu isim özelmiş gibi davranıyorsun."

"Öyle. Benim için öyle." Sonra ona donuk bir bakış attım. "Buradaki diğer herkesle birlikte."

"Onlar önemli değil."

Ben de ona gülümserken yüzünde bilmiş bir ifade belirliyor. "Yani, ben bir ot alacağım?" Bakışlarımı tutarken dudakları titriyor. "Peki, göreceğiz."

Dudaklarını usulca öperken, o da öpücüğe doğru eğiliyor ve etrafımdaki her şey yok oluyor. Dünyamı paramparça ediyor. Geri çekilirken bana küçük bir sırtış atıyor. "Bugün ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Uyudum ve seni görene kadar bekledim. Bu arada geç kaldın."

Çayını yudumlarken başını sallıyor. "Declan'la görüşmem iyi geçti."

"Bugün öyle bir toplantının olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum, ta ki o hatırlatmak için arayana kadar." İç çekerek gözlerini deviriyor. "Yemin ederim, sürekli bir şeyler yapıyorum. Annem bunu nasıl yapıyor bilmiyorum."

Lena'nın bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. "Evet, meşgulsün."

"Öyleyim ve yapmak istedikleri bu yeni projenin yüzü ben olacağım."

Ona abartılı bir kırıyorum. "Gerçekten de muhteşem bir yüzün var."

Başını umursamazca sallıyor. "Çok saçma ve abartılı olacak."

"Nasıl yani?" Sandviçten bir ısırık daha alarak sordum. Sadece salatalıklı jambon vardı ama sosunu çok sevmiştim. Lena'nın benim için yapmış olmasını daha çok sevdim.

"Kısacası, arazi boyunca elmaslarla süsleneceğim. Farklı viski şişeleriyle falan fotoğraf çektireceğim. Declan fiçı odasında bir resmimi istiyor ve bunun için seçtikleri elbise gece kadar karanlık. Kesinlikle kötü olacak." Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Heyecanlı görünüyorsun."

Omuz silkiyor. "Sanırım

öyleyim." "Bu iyi bir şey."

Beni başından savıyor. " göre ne kadar elbiseleri ve kuralları seven kız olmak istemesem de, onun bir parçası hala yaşıyor."

"Bunun nesi yanlış?"

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Sanırım hiçbir şey." "O zaman stres yapmayı bırak."

Sandviçini karıştırarak ağzına bir parça atıyor. "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Seni anlıyorum, ama bence o kız olmamak için o kadar çok çabalıyorsun ki, onun bir parçası olmayı özlüyorsun."

"Belki." Omuz silkiyor, kaşlarını içeri çekiyor. "Kurallar aptalca. Bunu anneme de söyledim."

"Nasıl gitti?"

"Aslında dinledi." "Bu iyi bir şey."

"Evet, biraz ara vereceğini söyledi ve verdi de. Sadece bara gittiğimi öğrenince gözlerini deviriyor."

Alay ettim. "Seni barda görmeseydim ne yapardım bilmiyorum." "Seni daha mutlu ediyorum, ha?"

"Öyle. İşimi katlanılabılır kılıyor."

Buna gülüyor. "Gayet iyi yapıyorsun."

"Eh." Parmaklarımı ayak bileğinde gezdiriyorum. "Bardan bahsetmişken, sana bir şey sormam gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Dün gece Micah adında birini duydum." Keskin bir nefes alarak başka tarafa bakıyor. "Sen gittikten sonraydı. Arka masada oturan kadınlardan biri onunla tekrar birlikte olduğunu söylüyordu."

İnanamayarak gülüyor. "Onu üç yıldır falan görmedim ya da konuşmadım." Başını sallıyor. "Hayır. Bu doğru değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama sormak istedim." "Sorduğuna sevindim."

"Peki, kim o?" "Ah, eski nişanlım."

"Nişanlın mı?" Sırıtarak sordum. "Bana nişanlı olduğunu söylememiştin." Elini sallıyor. "Geçmişte kaldı."

Ama bu beni tatmin etmiyor. Her şeyi bilmek istediğimin farkında değil mi? "Yine de duymak isterim."

"Neden? O benim için bir hiç. Nişanlanmamız annem tarafından zorlandı. Onu hiç sevmedim."

Bana bir bakış ama onu izlediğimi fark edince gözlerini kaçırıyor. "Onunla ne zamandır nişanlıydınız?"

"İki yıl."

"Vay be." Başımı sallıyorum. "Ne nişan ama." "Hepsi sahteydi."

"Oh?"

"Evet, ona karşı sevgi dışında bir şey hissetmedim." Dizlerini göğsüne doğru çekerek onlara yaslanıyor. "İyi bir adamdı. Tatlıydı ama para için yapardı bunu. Onun için özel değildim."

"Bundan şüpheliyim. Sen özel birisin." "Eh, sadece bilmiyorsun, Jacks."

"Muhtemelen bana söylemeyeceğin içindir," dedim. Öyle demek istememiştim. Ama her zamanki gibi ağzımdan kaçırıldı. "Kendini çok tutuyorsun."

Yanağının içini ısırarak omuz silkiyor. "Söyleyecek pek bir şey yok."

Bunun yalan olduğunu biliyordum ama dikkat çekmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. "Annenin benden haberi var mı?"

Ağızına bir cips koyarak başka tarafa bakıyor. "Seninle vakit geçirdiğimi biliyor ama bu konuda bir şey söylemesine izin vermeyeceğim."

Benimle vakit geçiriyor...

Tamam... "Ne demek istiyorsun?"

"Ah, kiminle birlikte olmam gerektiğine dair bir fikri var ve ben bunu biliyorum. Ama bunu duymak istemiyorum." Çünkü ben onun için yeterince iyi değilim. Bir nefes veriyorum ve ayak bileği boyunca gezdirdiğim parmaklarıma bakıyorum. "Kimsenin bir şey söylemesini istemiyorum, bu yüzden bu konuda konuşmuyorum. Birlikte olmamı istediği erkeklerle buluşma konusunu açtığında bile."

Bakışlarım ona kaydı. "Başka erkeklerle tanışmak mı?"

Onun ne söylemek istediğiyle boğuşmasını izlerken içimdeki kıskançlık ateş gibi yanıyor.

"Sürekli bana ayar vermeye çalışıyor. Bu sinir bozucu."

"Oh."

"Evet, Micah gibi biriyle birlikte olmamı istiyor."

Çünkü sen değersiz bir barmensin.

Battaniyeye bakarak ağızma birkaç cips atıyorum ve çiğniyorum. Aklımın bu kadar çok dolaşmasından nefret ediyorum. Ona ne yaptığımızı sormam gerektiğini biliyorum ama bilmek istediğimi sanmıyorum. Karanlıkta kalmak, onun tadını çıkarmak istiyorum. Sorun şu ki, bu kıza karşı giderek artan hislerim var.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o kadar sevimli ki. Gözleri emin değil ama bana öyle anlamlı ki. Anlamıyorum, anlamıyorum ama sorgulayamıyorum. Sorgulamak daha fazla duyguya yol açacaktır ve duygulara gerçekten bir son vermem gerekiyor. Beni hiçbir yere götürmezler. "Elbette."

Uzaklara bakıyor, bitirmediği sandviçinin ekmeğini parçalıyor. "Babanın ölümünden sonrasını nasıl idare ettin?"

Sorusu beni biraz şaşırttı. "Ne demek istiyorsun?"

Uzun süre bana bakıyor ve planlamadığı bir şey söyleyecekmiş gibi hissediyorum ama sonra başını sallıyor. "Boş ver."

"Hayır, açıkla kendini," diyorum ayak bileğini elime alarak. "Sorunuzu anlamıyorum."

Dizlerine bakıyor, dudağını çiğniyor. "Üstesinden gelebildin mi?"

Omuz silkiyorum. "Bazen öyle olduğunu düşünüyorum, ama sonra o iğrenç kafasını kaldırıp geliyor ve beni birkaç basamak aşağı indiriyor."

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Bazen yapmıyorum. Bazen kendimi kaybediyorum ama bazen de artık benden bir şey almasına izin vermiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Yavaşça başını sallar. "."

Bir an duraksıyorum, kendimi nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyorum. Bana dikkatle bakıyor, konuşmamı bekliyor ve ben onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. "Sadece bunun benim hayatım olduğunu ve başka kimsenin olmadığını hatırlıyorum. Mutluluğumun yaratıcısının ben olduğumu."

"Mutluluğunuzun yaratıcısı mı?"

"Evet. Çok uzun süre üzgündüm, . Annemi özlüyordum ve orada öylece oturup korkudan aklımı kaçıırıyordum. Eve, annemin yanına döndüğümde bile hala çok kaybolmuştum ve hala çok korkuyordum. Sonunda beni neyin mutlu ettiğini hatırlamak zorunda kaldım ve bunu onun yaptıklarının acısını geride bırakmak için kendime yakıt olarak kullandım."

"Seni mutlu eden şeyi yaptın ve bu işe yaradı mı?"

"Evet." Sırıtarak başımı sallıyorum. "Seyahat etmeyi, ata binmeyi ve güzel kızlarla vakit geçirmeyi seviyorum. Bunlar beni mutlu ediyor. Mutlu olduğumda, yaşadığım boktan şeyleri düşünmüyorum. Ne kadar mutlu olduğumu ve bunun benim hayatım olduğunu düşünüyorum."

Başını sallıyor, gözlerini benimkilere dikmiş. "Bu hayranım."

Bakışlarını tutuyorum, bana açılmasını umutsuzca istiyorum. Geçmişinin ne olduğunu, onu acıya boğan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Yüzeye çıkmasına, derin ve mutlu bir nefes almasına yardım etmek istiyorum. O kadar çok şey istiyorum ki. Yine de bir prensesle yatan bir barmen olduğumu hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Fazla düşünüyor olabileceğimi biliyorum ama bana farklı bir şey söylemedi. Bana açılmaması sadece belirsizliklerimi artırıyor.

Ama Tanrı aşkına, istediğim şey bu. Sonsuzluk istemiyorum çünkü burada sıkışıp kalmış birine verecek bir şeyim yok. Ve kendimi onun için ortaya koymak istemiyorum.

Hayır.

Sadece onunla gitmeliyim.

Her gülüşü ruhumu sarssa bile. "Neyin var?"

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bir şey yok."

"Uzaklara gitmiş gibiydin."

"Bunu yaparım." Sandviçimi bitirirken bana bilmiş bir gülümseme gönderiyor. "Bu gerçekten çok iyiydi."

"Teşekkürler. Gergindim. Hiçbir şeyi berbat etmek istemedim. Seni etkilemek istedim."

"," diyorum ve ciddiylim. "Bana öğle yemeği hazırlamak için kendi yolundan hiç kimsem olmadı."

"Buna hiç inanmıyorum."

Gülüyorum. "Neden?"

"Çünkü eminim kızlar seni şımartmak için ellerinden geleni yapıyordur." Başımı sallıyorum. "Sen ilksin, annemden başka." Dudakları geniş bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Sana hâlâ inanmıyorum."

Kıkırdıyorum. "Gerçekten. O kadar da önemli biri değilim." Bana karanlık bir bakış attı.

"Benim için öylesin."

Şimdi gülümseyen benim. Kalbim onun için çarpıyor. Çayını bırakıyor ve bana doğru sürünmesini izliyorum, dizleri kalçalarımın yanlarına yerleşirken beni sırtıma doğru itiyor. Parmaklarını çenemde gezdirerek fısıldıyor: "Sana tam burada binmek istediğimi söylesem ne hissederdin?"

Gözlerinin içine bakarken kışını ellerimin arasına alıyorum. "İstesem de seni durduramazmışım gibi hissediyorum."

"musun?"

"" diye cevap veriyorum dudakları dudaklarıma yaklaşıırken. "Asla istemiyorum."

Bu da büyük bir sorun ve muhtemelen hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacak.

Çünkü ne olursa olsun, Lena asla benim olmayacak.

Ben sadece çıkış yolunda olan bir barmenim.

O Viski Prensesi.

Bu kasabadaki herkese göre, bu iki şey bir arada olmaz. Ama Lena gibi benim de kalbim kimsenin söylediklerine kulak asmıyor.

TWENTY-ONE

Jackson

Ne halt ben?

Bara yaslanıp telefonumu yüzeye koyuyorum, annemin numarasına bağlanıyor. Doğru şeyi mi yapıyorum bilmiyorum ama biriyle konuşmam gerekiyor. Her gün sadece Lena'yla konuştuğuma ve konu da onunla ilgili olduğuna göre, geriye sadece annemle konuşmak kalıyor. Özellikle de bunu Fiona ile tartışmak bir milyar legoya basmak gibi olacağı için. Kendimi başarısızlığa hazırladığıma ikna olmuş durumda. Lena asla benimle gerçekten birlikte olamayacak. Bunu bilsem de kabul etmek istemiyorum. Benimle geleceğini, dünyayı benimle keşfedeceğini düşünmek istiyorum. Ama gerçeği biliyorum.

İşte bu yüzden gerçeklik kontrolüne ihtiyacım var. "Hey, tatlım!"

"Tamam anne, işte böyle olacak." "Ne nasıl olacak?"

"Anne, şşş, dinle," diyorum burnumun kenarını sıkarak. Bu iş şimdiden bir karmaşaya dönüşmeye başladı. "Hiçbir şey sormaya iznin yok ve sen

eve gelmemi isteyemezsin. İşim bitene kadar beklemeli ve sonra bana ne yapmam gerektiğini söylemelisin. Eksi 'eve gel'."

"Bu haksızlık."

"Tom'u arayabilirim."

", dinliyorum."

Tereddüt ediyorum. "Söz veriyor musun?" "Evet."

Fiona'nın bir şekilde orada olmadığından emin olmak için arkaya bakarken derin bir nefes alıyorum. Bayan Maclaster ve Novelly ile birlikte şehirde. Doktorda işleri vardı ve sonra bazı şeyler almaları gerekti. Burada, barda her şeyi yapmak bana kaldı, ki bugün ahırda çalışmadığım için bu çok da önemli değil. Bu sabah Lena ile bir gezintiye çıktım, sanırım düşüncelerimde bu kadar öne çıkmasının nedeni de bu. Tamam, o her zaman düşüncelerimde ön planda ama yine de biriyle konuşmam gerekiyor.

Çünkü ona çok fena aşık oluyorum.

"Tamam, yani..." Tekrar duraksıyorum, burnumun kenarını daha sert çimdikliyorum. "Biriyle tanıştım."

Ciyaklamaya başladığında, "Anne!" diye bağırdım. "Ne? Ben bir şey demedim ki!"

"Şu kız çılgılığı şeyini yaptın." "Oh.

Yani, sessiz mi olmalıyım?"

"Evet," diye karar verdim. "Sessizlik harika."

"Her neyse," diye kestirip atıyor ve ben bir pislik gibi davrandığımı biliyorum, ama hissettiklerimle ne yapacağımı bilmiyorum.

"Lena diye bir kızla tanıştım. Ve anne, o muhteşem biri." Dudaklarımda bir sırıtiş beliriyor. "Her zaman onunla birlikte olmak istiyorum. Onunla konuşmaya bayılıyorum ve daha önce yaşadığımız vurdulu kırdılı şeylerden sonra son bir haftadır her şey çok iyi gidiyor. Ama ona aşık oluyormuşum gibi hissediyorum ve bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Konuşabilir miyim?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, anne."

"Neden

hissediyorsun?"

"Çünkü yaklaşık bir buçuk ay sonra buradan ayrılıyorum. Daha sonra İskoçya'ya gideceğim ve onun benimle gelemeyeceğini ya da gelmeyeceğini biliyorum."

"Neden?"

"Burada aile işini yürütmek zorunda. Annesi gerçekten çok hasta - aslında yarın ameliyat olacak ve ameliyattan iyi çıkma şansından emin değiller."

"Oh, bu korkunç."

"Öyle." Lena'nın bu sabahki yolculuğumuz sırasında yüzünü hatırlarken parmaklarımı bar boyunca gezdiriyorum, yüzeydeki çukurlara ve çatlaklara vuruyorum. Çok üzgündü, gergindi ve onun için endişeleniyordum.

"Yani, belki beklesek?"

"Yapamam. Biletimi çoktan aldım. Gitmek zorundayım, yoksa gitmem." "Gitmemenin nesi yanlış?"

Buna şaşırdım. "Vay canına, bunu söylemeni beklemiyordum."

"Jackson, hayatım boyunca bir kız hakkında tek bir şey söylediğini duymadım. Uzun süre eşcinsel olduğunu düşündüm. Ya da babanın seni mahvettiğini. Bu yüzden bu kızın senin için bir şey ifade etmesi çok önemli."

"Ya da sana kimseden bahsetmedim çünkü bunu çok büyüttüydün."

Duraksıyor. "Bu doğru mu?"

"Hayır."

"Aynen öyle."

"Anne, onun ne istediğini bile bilmiyorum."

"Sordun mu?"

"Hayır, çünkü uğraşması gereken çok fazla şey var. Çok içine kapanık ama beni önemseydiğini biliyorum. Ben de ona değer veriyorum ama sadece eğleniyor gerektiğini hissediyorum ve işte duygularımla buradayım. Bir aptal gibi."

"Jackson, hissettiklerini durduramazsın."

"Biliyorum ama sahip olamayacağım şeyleri istemek akıllıca mı?" "Neden onlara sahip olamıyorsun?"

Kafam karıştı. "Anne, anlamıyorsun."

"O zaman bana yardım et. Beni sen çağırdın ve ben de sana yardım etmek istiyorum tatlım."

Gözlerimi kapatıp ellerimle yüzümü örtüyorum. Bunu ona gerçekten söyleyecek miydim? "O prenses, anne." Sessizlik. Hiçbir şey duymuyorum.

"Anne?"

"Kapa çeneni! Prensesele bir ilişkin mi var?" "Anne, şu çılgılık atma şeyini yapıyorsun."

"Bu senin prens, benim de kraliçe olacağım anlamına mı geliyor?"

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum o neşeli bir mutluluk içinde çılgılık atmaya devam ederken. "Sarışın olan o, değil mi? Google'da arattığımı biliyorsun. Çok güzel bir kız,

Jackson!"

"Biliyorum anne." Ağır ağır nefes veriyorum. "İşte bu yüzden endişeliyim." Çılgılık atmayı kesti ve sonra "Kim olduğu yüzünden." dedi.

"Buradaki herkes sürekli ondan bahsediyor. Tüm ailesi de. Kasabanın dilindeler. Gerçekten. Herkesin bana aptalmışım gibi baktığını hissediyorum çünkü o benimle yatak dışında asla birlikte olmaz. İstese bile yapabileceğini sanmıyorum."

"Yatak kısmını atlayabilirdin." "Yine de doğru."

"Yani, siz ikiniz sadece musunuz?"

"Hayır, hiç de değil. Birlikte çok zaman geçiriyoruz. Atlara biniyor, barda gülüyor ve sadece onun topraklarını keşfediyoruz. Çok eğleneliydi. Ama onunla tanıştığım anda başımın belada olduğunu biliyordum. Sahip olduğum her tutarlı düşünceyi tamamen ele geçirme gücüne sahip. Beni deli ediyor," diye ekliyorum gülerek. "Ve onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyorum. Yani, bana değer veriyor ama bu sadece seks ve arkadaşlıktan öte bir şey mi? Çünkü sanırım ona aşık oluyorum."

Keskin bir nefes alıyor. "Bu bir sorun." "Evet, o zaman kesip atmalıyım, değil mi?"

"misin?"

"Sen söyleseydin, ."

"Lütfen, bir yılı aşkın süredir sana eve gelmeni söylüyorum ama . Sen de benim kadar dik kafalısın. İstedğini yapıyorsun ve bence ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Ne?"

"Ona karşı dürüst ol."

"Hayır, beni dinlemiyorsun." "Nasıl yani?"

"Burada kalmıyorum, gidiyorum. Ve evet, onun da benimle gelmesini istiyorum ama gelemeyeceğini biliyorum. Bunun bir nedeni annesinin dediklerini yapmak zorunda olması, ikincisi ise bence sadece eğleniyor olmamız gerekiyor."

Annem duraklar. "Evet, hepsini duydum ve hâlâ dürüst olman gerektiğini düşünüyorum. Ona nasıl hissettiğini söyle."

"Ama istediğimizi elde edemediğimiz zaman benim için bir şeyler hissetmesi için ona bir neden vermek istemiyorum."

"Kafam çok karışık, Jackson."

"Benim de öyle! Bana ne yapacağımı söyle."

"Ne yapmak istiyorsun, tatlım?"

"Onunla birlikte olmak istiyorum."

"O zaman onunla birlikte ol."

"Yapamam."

", o zaman neden bu konuyla ilgileniyorsun?"

"Çünkü onu istiyorum," diye fısıldıyorum. "Her şeyi istiyorum ama düşmeme izin veririm çok sert düşeceğimden korkuyorum. Ve sonra benimle birlikte olamayacağını söylediğinde, bu beni mahvedecek. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Şu anda bir şey yapman gerektiğini kim söyledi tatlım?" "Ne?"

"Tüm bunları hemen düzeltmek istiyorsun, oysa düzeltmek zorunda değilsin. Neden her şeyi bir düzeltmeye bu kadar takıntılı olduğunu hiç anlamadım. Bebeğim, yapamazsın. Tıpkı o piçin evinden çıkmanın hızlı bir yolunu bulamadığın gibi, her şeyi daha iyi hale getiremezsin. Bazen sadece akışına bırakmalı ve her şeyi olduğu gibi çözmelisin."

"Bunu biliyorum anne ve hiçbir şeyi aceleye getirmiyorum."

"Evet, öylesin Jackson. Seni üzmem istemem ama sesini duyuyorum. Kızgınsın ama tatlım, bunu sen yapıyorsun. Kardeşlerin işleri berbat ettiğinde onları düzeltmek istedin. Kanser olduğumda beni düzeltmek istedin. Herkesin mutlu olmasını istiyorsun çünkü sen çok uzun süre mutsuzdun. Sen memnun edicisin ve tatlım, bu yönünü seviyorum. Ama bunu düzeltemeyeceğini biliyorsun, o yüzden işine geliyor. Ya olur ya da olmaz."

Dirseklerimi bara dayayarak söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Hoşuma gitmiyor ama doğru. Babamla yaşadığım bokun etkileri ayrılmamın ana sebeplerinden biriydi. Böylece yaşayabilir ve istediğimi yapabilirdim. Kendimden başka kimse için endişelenmeyecektim. Her saniyesini sevdim. Hayatımın o kısmını geride bıraktığımı düşünmüştüm ama sonra Londra'da bir kızla tanıştım ve tüm varsayımlarım yerle bir oldu.

"Bir buçuk aydan biraz daha fazla zamanınız var. Olayların gelişmesine izin ver ama dürüst ol. Ona ayrılacağını söyle ve nasıl karşılayacağını gör."

"Bu işin nereye varacağını görmek istediğimi söylemiştim. Ama şimdi..."

"Şimdi ne oldu? Ne değişti?"

"Kalbim daha önce hiç deneyimlemediğim şeyler yapıyor."

Yumuşakça gülüyor. "Bu görmezden gelinecek bir şey değil."

"Onu ya da hissettiklerimi görmezden gelemem. Anne, o harika biri ve çok hasarlı, ama geçmişine takılmadığı zamanlarda muhteşem biri." Annem bir süre hiçbir şey söylemeyince midem bulanıyor.

"Hasarlı mı dediniz?"

Gözlerimi kapatıyorum. " bir şey değil."

"Emin misin, tatlım? Sadece onu düzeltmeye çalışmadığından emin misin? Hissettiklerinle kafanın karışmadığından?"

"Hayır," diyorum çabucak. "Aramızda bir çekim var. Bu delice, akıllara durgunluk veren çekim. Ne zaman yakınımda olsa, ona dokunmak zorundayım. Ve dokunduğumuzda, ateş gibi oluyor. Bu o, anne, onun sorunları değil."

Yavaş yavaş nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Jackson, bilmiyorum."

"Ne?"

"Endişeleniyorum, hepsi bu. Ama ne olursa olsun, tatlım, dürüst olmalısın."

"Dürüst ol."

"Evet ve dikkatli ol."

"Dikkatli mi?"

"Evet, çünkü onun düzeldiğini hissettiğin anda, bu aramayı yapmana neden olan duyguları kaybedeceğinden endişeleniyorum. Bu da onu mahvedebilir."

Hayır. Bu asla olmaz. Olur mu?

Harika, beni delirtecek daha çok şey var.

Tabii ki telefonu kapattığımdan beri annemin söylediği her şeyi düşünüyorum. Zihnim bambaşka bir yerde olduğu için nasıl çalıştığımdan bile emin değilim. Neyse ki barda kimse yoktu. Akşam yemeği için sadece birkaç kişi geldi, şimdi de içki içmek için birkaç kişi var. O kadar ölü ki Fiona bile eve gitti ve her şeyi bana kaldı. Gerçi yaşlı dostlarım eşlerini de getirmişler ve hepsi bir masada oturmuş içip eğleniyorlar. Biraz temizlik yapmam gerektiğinden, servis arasında bunu yapıyorum. Ama çoğunlukla yapacak bir şeyim yok.

Lena içeri girene kadar.

Bara girdiğinde neden nefesim kesiliyor bilmiyorum ama kesiliyor. Sanırım bara yaklaşırken ne kadar çarpıcı ve yersiz görüldüğünden olabilir. Son bir hafta içinde Cuma ve Cumartesi hariç neredeyse her gece bara geldi, çünkü bar için büyük bir gecede böyle bir gösteri yapmak istemiyordu. Onu anladığımı ve sorun etmediğimi söylemek istiyorum ama o geceleri özlüyorum. Onu çok özlüyorum, bu yüzden annemin söylediklerinin doğru olduğunu düşünmüyorum.

"Nasılsın?"

Lena'nın mavi derinliklerinde kaybolurken annemle ilgili düşüncelerim de yok oluyor. "Hey, bugün gelmeni beklemiyordum. Ameliyat yarın sabah değil mi?"

Otururken sallıyor ve ben de önüne bir bardak Cathmor koyuyorum. "Evet, Dublin'de sabah sekiz, yani erken ayrılmamız gerekiyor ama evde sinirden titriyordum ve seni görmek istedim."

İçkiye uzanıp bir yudum aldığımda gülümsüyorum. Bardağı yere bırakıp bana doğru uzanıyor ve elimi tutuyor. "Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

"Pek bir şey yok. Hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Başını salladı. "nasıl? Çadırını özledin mi?"

Omuz silkiyorum, itiraf etmek istemiyorum, evet, çadırımı özlüyorum. Gerçi çok soğuktuk. Bir gece sevişmeye çalışmıştık ama ikimiz de soyunmak istememiştik. Acınası bir durumdu ve bunun bir daha asla olmasını istemediğime karar verdim. "Artık lojmanda olduğum için seni göremiyorum. Sanırım kimsenin bizi birlikte görmesine izin veremezsin."

Beni başından savdı. "Lütfen. Ben de gelebilirim."

"Ama yapmadın," diye karşılık veriyorum ve o da dudaklarını büzerek bana bakıyor. "Peki, bu gece yapacağım."

"Yapacak mısın?"

"Yapacağım," diyor, dudaklarında küçük bir sırıtış beliriyor. "Benim için hazır olsan iyi olur." "Ben senin için her zaman hazırım."

Parmağını bardağının tepesinde gezdirirken gözleri şehvetle dönüyor. "Annemin doktor randevusu vardı. Ameliyat öncesi yani."

"Öyle mi? Nasıl geçti?"

"Kan basıncı daha iyi ve beyninin son taramasına göre, artık oraya girip çok az sorunla onu çıkarabilecekler gibi görünüyor. Hayatta kalma oranı yüzde altmış civarındaydı. Şimdi seksen."

Kalbim neredeyse göğsümde duracak. "Lena, bu harika."

"Öyle," diyor sırtarak ama sonra nefes veriyor. "Yine de yüzünün normale döneceğini düşünmüyorlar."

"Ama hayatta olacak."

Lena başını sallar. "Evet, önemli olan da bu."

"Evet," diye kabul ediyorum ve parmaklarının benimkilerle birleştiğini görene kadar el ele tutuştuğumuzu fark etmiyorum bile. Bakışlarıyla buluşurken elini sıkıyorum. "Yarın için gergin misin?"

Gülüyor. "Dehşete"

düştüm." "Herkes"

gidiyor mu?"

"Evet," diyor nefes verirken. "Uzun bir ameliyat olacak."

"Umarım sorunsuz geçer ve her şey harika olur." "Ben de öyle umuyorum," diye fısıldıyor. "Bugün çok şey yaptın mı?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece çalıştım ve burada takıldım." "Yolculuğumuzu kaçırdım."

"Ben de."

Bana tatlı bir sırıtış gönderdi. "Bu gece sana binebilirim." Şok olmuş gibi yapıyorum. "Pis kız."

Bana doğru eğilirken kıkırdıyor, gözleri dudaklarımda. "Düşünüyordum da... Annem iyileştiğinde birlikte Dublin'e gitmeliyiz."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Buna izin var mı?"

Gözlerini deviriyor. "Olup olmaması umurumda değil."

Böyle şeyler söylediğinde neredeyse benimle birlikte olmak istediğini düşünüyorum ama bunu hiçbir zaman açıkça söylemedi. Bunun doğrulanmasına ne kadar ihtiyacım olduğundan nefret ediyorum ama Tanrı'nın ve herkesin Lena O'Callaghan'ın yattığı birçok erkek hakkında konuştuğunu duyduğunuzda, bu sizin güveninizi sarsıyor. Hepsinin saçmalık olduğunu biliyorum ama yine de. Sadece bana bakmasını ve bunun benim için olduğu gibi onun için de bir anlamı olduğunu söylemesini istiyorum. Bana açılmasını istiyorum. Benimle ayrılmak istemesini istiyorum.

Ama yapamayacağını biliyorum.

"Hey, Jackson, çıkış yolundayız. Para masada, delikanlı." Mickey'ye bakıp el sallıyorum. "İyi geceler. Geldiğiniz için teşekkürler."

Hepsi gülümsüyor ve sallıyor, ama ayrılırken Lena'ya bakışlarını özlemiyorum. Sanki o bir bilim deneyiymiş gibi. Ya da belki ikimize de öyle bakıyorlardır.

"Geri döneceğim" diyorum, dağınıklığı toplamak ve paramı almak için barın arkasından çıkıyorum. Geri dönmek için arkamı döndüğümde taburesinde dönmüş beni izliyordu.

"Bu gece çok ölü."

Bardaklarla birlikte lavaboya giderken başımı sallıyorum. "Evet, geriye bir tek dostum Mason kaldı."

Mason bardağını kaldırıyor, taburesinde biraz sallanıyor. Rüzgâra karşı yedi yaprak, ama dilediğini yapmak için üç saati daha var. Genelde haftada sadece bir kez gelir. Ama görünüşe göre kız arkadaşı ondan ayrılmış, bu yüzden bu hafta dört geceye çıktık. Lena'ya baktığında dişlek bir sırıtışla beni kıkırdatıyor. "Normal insanlarla çıktığını bilmiyordum prenses."

"Ah, bugünlerde kim normal ki?" diye şaka yapıyor ve ben de ona gülümsüyorum. Gülüyorum. "Ayrıca, çıktığımızı kim söyledi Mason? Her duyduğuna inanma."

Benimle birlikte gülsün diye ona bakıyorum ama beni pek komik bulduğunu sanmıyorum. Çenesini yukarı kaldırarak, "Beni randevulara götürüyorsun, değil mi?" diyor.

Aramızda geçenleri örtbas etmeye çalışıyordum ama kaşları birbirine değiyor ve yorumumdan dolayı incinmiş görünüyor. Kafam karışmıştı, ona doğru ilerledim ve "Evet, ama ben-" dedim.

"Ne düşündün?"

Ona kuru bir bakış attım. "Sen sözümü kesmeden önce bunu söylemeye çalışıyordum." "Peki, lütfen beni mazur görün. Devam edin o zaman."

Başımı hafifçe eğerek bakışlarını tutuyorum. "İnsanların bizi bilmesini istemezsin diye düşünmüştüm. Seni korumaya çalışıyordum."

"Neden? İnsanların ne düşündüğü umurumda değil.

Senin umurunda mı?" "Hayır, umurumda değil."

"Tamam, çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz?"

Biraz şaşırdım ama bunu bilmek istiyordum. "Öyle miyiz?" "Önce sana sordum."

Bakışlarımı tutuyor ve ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kendimi ortaya koyup onun da aynı şeyi hissetmemesini istemiyorum ama kendimi de tutamıyorum. "Öyle olduğumuzu sanıyordum."

"O zaman bunu söylemenin nesi yanlış?"

Sadece ona bakıyorum. "Kim olduğun yüzünden."

"Ben kimim? Yani ismimden utandın mı?" "Hayır, ama benden utanacağını düşünmüştüm." "Delirdin mi sen?"

"Hayır."

"Senden asla utanmam. Asla."

"Özür dilerim. Gerçekten de işimizin kalmasını istemeyeceğinizi düşünmüştüm, özellikle de herkesin söylediklerinden sonra."

Omuz silkiyor. "Tekrar söylüyorum, ne dedikleri umurumda değil. Ben sadece senin ne düşündüğünü önemsiyorum."

Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden sadece ona bakabiliyorum. "Burada işim bittiğinde kullanmak üzere İskoçya'ya bir bilet aldım."

Annemin dürüst söylerken, böyle söylememi kastetmediğinden eminim.

Lena yüzünü buruşturur. "Tamam mı? Bu ne anlama geliyor?"

"Bir buçuk aydan biraz fazla bir süre sonra gideceğim."

Bana sadece göz kırpabiliyor, gözleri büyük bir panikle dolu. "Tamam, benden ayrılıyor musun?"

"Birlikte olduğumuzu fark etmemiştim bile." Bunu neden söyledim ki?

Gözleri açılıyor, yüzü kızarıyor ve ben ellerimi kaldırıyorum. "Bana hiçbir şey söylemiyorsun, Lena. Ben sadece onunla gidiyorum ve ne yaptığımızı bilmiyorum."

"Ne yaptığımızın gayet açık olduğunu sanıyordum," diyor kasıtlı olarak ve sonra ayağa kalkıyor. "O zaman benimle değilsen başka biriyle yatıyor olmalısın."

"Ne oluyor be? Hayır, Lena, öyle olmadığımı biliyorsun." "Ben de değilim."

"Öyle olduğunu düşünmüyordum ama olan biten her şey sadece eğleniyormuşuz gibi görünüyor."

Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde alev alev yanan bir maviye dönüşüyor.

"Tek istediğin bu mu?" "Hayır, daha fazlasını istiyorum ama sen bana açılmıyorsun. İçeri girmeme izin vermiyorsun."

Ne hissettiğini nasıl bilebilirim ki?"

"Hissettiğin için bilmen gerekiyor," diyor basitçe ve başını sallıyor.

"Beni içeri almayacaksın."

"Kimseyi içeri almam!" diye bağırıyor sonunda, ama sonra gözlerini kaçırıyor. "Ben gidiyorum."

"Hayır, yapma-"

"Hayır, buna ihtiyacım var çünkü bu iş boka saracak ve ben annem için endişeleniyorum ve gerginim. Ne yapacağımıza henüz karar vermemişken bunun acısını senden çıkarmak istemiyorum. Hatta konuşmadık bile çünkü *eğlenmekle* çok meşgulüz sanırım."

"Lena-"

"Görüşürüz," diyor ve kalkmadan önce barın üzerine biraz para atıyor. "Seni üzmemiştik." Yanına gittim. "Sadece nerede durduğumdan emin değilim." "Yanımda durduğunu sanıyordum."

"Ya da ."

Gözleri öfkeden çılgına dönüyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, ne olursa olsun benimle birlikte olamayacağın anlamına geliyor. Ben gidiyorum ve ikimiz de senin gidemeyeceğini biliyoruz."

"Bir bok bildiğin yok, Jacks," diye cevap veriyor, ateşli gözleri benimkileri tutarken. "Ve her şeyi varsaymak yerine, neden sadece sormuyorsun?"

"Peki. Benimle gelebilir misin?"

Ellerini havaya kaldırır. "Bilmiyorum çünkü ne zaman ve nereye gideceğini bilmiyorum!"

Başımı salladım. "Yeterince adil, ama bana neden bu kadar kapalı olduğunu söyle. Bana Londra'dan önce neler olduğunu anlat."

Gözleri Mason'ın bizi görmezden gelmeye çalıştığı yere kayıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Sonra görüşürüz."

"Lena."

"Hayır." Topuklarının üzerinde dönerken gözleri yaşlarla doludur.

Bu şekilde gitmesine izin veremeyerek, "Bana geri dönecek misin?" diye sordum. Bana dönüp bakmıyor bile. "Hayır, uyumam lazım."

Ve bununla birlikte, gidiyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Her şeyi berbat ettim.

Kelime oyunu yapmak istemedim.

"Vay canına, sen bir ahmaksın, bunu biliyor muydun?" Mason'a bakarak başımı salladım.

"Bunu biliyorum."

TWENTY-TWO

Lena

Geceyi ağlayarak geçirdim.

Annem için ağladığımı söylemek istiyorum, bir kısmı onun içindi ama daha çok Jackson içindi. Sadece anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. Nasıl oldu da ona hissettirdiğimi fark etmedim? Gerçekten bu kadar kapalı mıyım? Çok iyi anlaştığımı sanıyordum. Kelebekleri hissettim. Onun yanındayken daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissediyordum. Peki ben neyi yanlış yapmıştım?

Ve neden sürekli her şeyi berbat ediyordum?

"Endişelenecek bir şey yok."

Anneme bakıyorum. Biz onu geri götürmelerini beklerken o hastane yatağında yatıyor. Babam ve Declan kahve almaya gittiler ve Amberlyn de az önce çıktı. Ronan'ı burada istemedikleri için ona bakmak üzere eve gitti ve Fiona'yı rahatlatmıştı. Ve bu beni konuşulmadıkça konuşmayan iki adamla yalnız bırakacak.

Bu bir patlama olacak.

"Ah, ama yine de endişeleneceğim."

Uzanıp elimi tuttu. "Sana , ölmüyorum."

Parmaklarımı elinin arkasında gezdiriyor, parmak eklemlerini öpüyorum. Onun sarkık olan tarafındayım ve neredeyse diğer tarafa geçip annemle birlikte olmak istiyorum. Ama doktorların söyledikleri doğruysa, onun bu haline alışmam gerekecek.

Ne kadar acıtırsa acıtsın. "Seni seviyorum, Lena."

Gülümsüyorum. "Seni seviyorum."

"Geldiğin ve yardım ettiğin için sana teşekkür etmek istiyorum."

"Beni zorladın," diye gülüyorum.

"Elbette, ama sen kaldın."

"Sen benim annemsin. Tabii ki kaldım."

Benimle küçük bir gülümseme paylaşıyor. "Konuştuğumuzdan beri çok iyi davranıyorsun."

Alay ediyorum. "Ya da yanağını çeviriyorsun."

Omuz silkiyor. "Her iki durumda da seninle gurur duyduğumu biliyorsun. Her etkinliğe katılıyorsun, yüzünde bir gülümseme ve güzel önerilerde bulunuyorsun. Burs programından Bayan Patten'in beni arayıp senden ne kadar etkilendiğini söylediğini biliyor muydun? Okuduğu her şeyin ne kadar saçma olduğunu söyledi."

Gurur göğsüme yayılıyor. "Bunu bilmiyordum." "O biliyordu. Sana söyledim, sen bunun için yaratılmışsın."

Başımı üzüntüyle sallıyorum. "Gerçekten değilim."

geldiğince bakışlarımı tutuyor. "Bu iş nasıl giderse gitsin, her şeyi tek başıma yapamayacağımı biliyorsun." Ellerine bakıyorum, dudağımı çiğnerken parmaklarını benimkilerle okşuyorum. "Normale döneceğimi söylemek istiyorum ama ayağa kalkmamın bile aylar alabileceğini söylüyorlar."

"Ondan sonra her şeyi yeniden gözden geçireceğiz."

"Ya da evde kalabilirsin. Ait olduğun yerde."

Ona ait olmadığımı söylemek istiyorum ama düşündükçe belki de ait olduğumu anlıyorum. Katıldığım görüşmelerden keyif aldım, yine de çaydan nefret ediyorum. Ama belki o bunları halledebilir ve ben de diğer şeyleri yapabilirim. Bilemiyorum. Ama sonra kafamda Jackson'ı duyuyorum.

O gidiyor ve ben gidemem.

Elini sıktım. "Bunu daha sonra konuşuruz. Bunu atlatalım." "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor."

Bunu beklemiyordum ama geçen hafta her gece bara gittiğim için beni azarlamamasını da beklemiyordum. Beni piknik yaparken gördüğünü biliyorum.

ve o hiçbir şey söylemedi. Şu ana kadar onunla yaptığım bu konuşmanın ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim, ameliyata götürülmesini beklerken hastane odasında onunla oturuyordum. Aramızda bir anlayış var ve bunu çok takdir ediyorum.

Kapı açıldığında Declan ve babam içeri girer. Tam zamanında geldiler, çünkü on dakika sonra hemşireler annemi geri götürmek için geldiler. Yanağını öpmeden önce elinin arkasını, sonra da avucunu öpüyorum. Bunun onu son görüşüm olmasından endişeleniyorum. Ama bunun doğru olmadığını biliyorum. O ölmüyor; başaracak. Gözyaşlarımı yüzümden silerek ona gülümsüyorum. "Seni seviyorum anne."

Küçükluğümden beri ona böyle ama yüzünü kaplayan sırtış bunu daha sık söyleme isteği uyandırıyor bende. "Seni seviyorum."

Onu odadan çıkarırlarken Declan elimi tutuyor, annem de diğer elini havaya kaldırıyor. "Bekleme odasında ağlama. İnsanların nalları dikiğini düşünmesini istemiyorum."

Başımı salladım. "Tanrım, çok vahşi."

Declan başını sallarken Da gülüyor. "O ."

Odadan çıkarak bizim için hazırlanmış olan bekleme salonuna gidiyoruz. Odanın etrafında güvenlik var, özellikle de basını uzak tutmak için. Annemin ameliyatı bir sır değildi ve ne zaman olacağını herkes biliyordu. Bu sabah geldiğimizde dışarıda ona iyi dileklerde bulunan insanlar vardı. Bu güzeldi ama annem çok utandı ve biz içeri girerken yüzünü kapattı. O çok gururlu bir kadın ve onu böyle görmek beni çok üzdü.

O beni terk etmemek için bu kadar mücadele ederken ben onu nasıl terk edebilirim?

Ama bana her fırsatta onu hatırlatan bir yerde nasıl kalabilirim ki? Onu yanımda bulma korkusu çok ağır basıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, son birkaç haftadır onu pek düşünmedim. Uzun zamandır ilk kez böyle bir şey yaşıyorum ve şu anda bile gücümün onun eline geçmesine izin vermeyi reddediyorum. Mutlu olmak istiyorum. Hayatımı sevmek istiyorum.

Çünkü bu benim hayatım.

Ama aynı zamanda istediğini yapmak istiyorum ve annemin çıldırmadan önce ne kadarına izin vereceğinden emin değilim. Son zamanlarda çok iyi olsa da, o benim annem değil. Kurallara sıkı sıkıya bağlıdır ve eminim ki her konuda yanağını çeviremeyecektir.

Özellikle Jackson.

Telefonum bir mesaj sinyali verdiğinde aşağıya bakıyorum ve ondan gelen bir olduğunu görüyorum. Şeytanın sözü.

Jackson: Bekleme odasının dışındaki kafeye gelebilir misin? Arka tarafa, insanların sana hayvanat bahçesi sergisi gibi baktığı tarafa değil.

Etrafıma bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Yine de onu göremiyorum.

Ben: Burada mısın?

Öyleyim.

Ayağa kalktım.

"Affedersiniz." "Lena, nereye gidiyorsun?"

Da'ma bakıyorum ve dışarıyı gösteriyorum. "Biraz hava almam lazım."

"Gelmemi ister misin?" Declan soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"İş konuşuyorsun. Ben arka taraftan gidiyorum, Tony'yi de yanıma alacağım."

Tony, baş korumamız, ben daha cümlemi bitirmeden yanımdaydı.

Yan kapıdan çıkarken ona gülümseyerek teşekkür ediyorum. Ben kafeye doğru ilerlerken o da birkaç adım arkamdan yürüyor. İçeri girdiğimde Jackson'ı ilk başta bulamıyorum. Televizyonun arkasından ayağa kalkana kadar onu göremiyorum bile. Onu görünce nefesim kesildi. Yıpranmış bir kot pantolon ve dar bir tişört içinde muhteşem görünüyor ama gözleri beni hayrete düşürüyor.

Çok üzgünler.

"Onunla birlikte oraya geri döneceğim."

Tony Jackson'a bakıyor, dükkânın etrafına göz gezdirmeden önce onu ölçüp biçiyor. "Buradan başka çıkış yok. Ben şuraya oturacağım."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, Jackson'ın durduğu yere gitmeden önce, kendinden çok emin bir şekilde. Önünde durup ona bakarken ellerimi eteğimin aşağı kaydırıyorum. "Geleceğini bilmiyordum."

Elini çıkarıp bana tek bir gül uzatıyor. "Seninle birlikte olmak istedim. Tüm bunların ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Kalbim onun için acıyor. "Bunu yapmak zorunda değildin. Çalışmak zorunda değil miydin?"

"Seslendim çünkü nerede olmam gerektiğini biliyordum." "Dün gecedен sonra bile mi?"

"Özellikle de dün gecedен sonra."

Gülü ondan alırken kalbim göğsümde çarpıyor. Burnuma götürüyorum ve derin derin içime çekiyorum. "Ah, bu harika. Teşekkür ederim."

Başımı kaldırıp ona baktığımda, beni öpmeden hemen önce her zamanki gözleriyle bana bakıyor. Kollarımın arkasından tutup beni kendine çekiyor ve dudaklarımdan sertçe öpüyor. Ona karşı anında eridim. Neredeyse

bunun bir daha asla olmayacağını düşündü. Dudaklarını hissetmek, vücudunu hissetmek. Tanrım, bu cennet.

Dudaklarımdan sadece bir nefes çekerek, "Geri döndü mü?" fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, burnum çenesinde geziniyor.

"Öyle yaptı." "Sen iyi misin?"

"Endişeleniyorum."

Alnımdan öpüyor. "Özür dilerim." Beni tekrar öpüyor. "Lena, kavga etmek istemiyorum. Senin için burada olmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum. Bu yüzden lütfen konuşmak istemediğin hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda olduğumuzu düşünme."

Ellerimi göğsüne bastırıp gözlerinin içine bakarken dudaklarım titriyor. "Bunu takdir ediyorum ama bence zaman geçirmek için harika bir yol. Ve Tanrı biliyor ki dün gece konuştuklarımız hakkında konuşmalıyız."

Gözleri endişeyle dolu ama başını sallıyor. "Sadece sen istersen."

"Seviyorum, çünkü sadece geçtiğimizi düşünmenizden hoşlanmıyorum. Size daha önce de söylediğim gibi, ben hoor değilim."

Dudaklarına bir sırtış getirmek için söylüyorum ve bir sırtışla ödüllendirildiğimde karnım dönüyor. Ellerini kollarımın arkasında gezdirdikten sonra parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Sanırım bunu birkaç kez söyledin."

"Dinle, tamam mı?"

"Evet," diye cevap verdikten sonra geriye doğru yürümeye başlıyor ve ben de onu takip ediyorum. Küçük bir köşe seçti ve bizi bekleyen iki kahvesi var. Benim için bir sandalye çekiyor ve başımın üstünü öperken ben de oturuyorum. Karşımda otururken, yüzünde bir sırtışla kahvesine uzanıyor. "Neredeyse gelmeyeceğini düşünüyordum."

Kupama uzanırken alay ediyorum. "Tabii ki isterim."

"Kızacağınızı düşünmüştüm."

"Üzülmedim. Sana böyle hissettirdiğim için üzgünüm." Gülü masanın üzerine koydum. "Sanırım o gece çadırdaki bana sorduğunda bir şeyler olduğunu anlamalıydım."

Başını sallıyor. "Evet. Yemin ederim ben o muhtaç adamlardan değilim." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Kendimi sürekli ortaya koyuyormuşum gibi ve karşılığında bana sadece ufak tefek şeyler veriyorsun. Senin hakkında her şeyi bilmek istediğimde bu çok zor oluyor."

Bakışlarını tutarak başımı sallıyorum. "Benim için zor."

"Biliyorum ve gideceğimi de biliyorum, o zaman neden bana söyleyesin ki-"

Onu durdurdum, elini kendi elimle kapattım. Gittiğini duymak istemiyorum. Aklımda, gitmeyeceği var. "Henüz gitmedin."

"Ama olacağım. Sadece içimde bir sürü duygu var ve onları dizginlemeye çalışıyorum. Kendime bunun büyük olasılıkla yürümeyeceğini hatırlatmaya çalışıyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ben gideceğim ve sen burada olacaksın." "Neden seninle gelemiyorum?"

"Annen."

Üzüntüyle başımı sallıyorum. "Yani gittikten sonra işimizin biteceğine karar verdin mi?" "Başka ne seçeneğimiz var ki?"

"Bir yolunu bulabiliriz."

"Bu adil mi? Ve bunu yapmak istiyor musun?"

"Seviyorum," diye cevap veriyorum. "Beni mutlu ediyorsun Jacks, gerçekten. Ne olacağını bilemeyebiliriz ama işimizin bittiğine karar vermeden önce bunu öğrenmek isterdim."

Gözleri benimkileri yakıyor. "İşimin bitmesini istemiyorum."

"Ben de öyle," diye katılıyorum elimi tutarken. "Söylemeyebilirim ama ben de tüm hislere sahibim. Jaysus, Jacks, beni deli ediyorsun. Vücudum senin için şarkı söylüyor. Hiç kimseyi seni görmek istediğim kadar görmek istememiştim."

Başparmağını parmak eklemlerimde gezdirirken bana bakıyor. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorLena, gerçekten. Bunun tek taraflı olduğunu sanıyordum."

"Sanırım bunun nedeni en son birine değer veriyormuşum gibi davranmama izin verdiğimde beni incitmiş olması." Başımı sallıyorum ve çıkan kelimelere inanamıyorum. Ben derin bir nefes alırken Jackson'ın gözleri benimkilere kilitleniyor. "Sadece on yedi yaşındaydım ve onu çok naif bir şiddetle seviyordum. Ona her gün onu sevdiğimi söyledim. Beni sevmesi için yalvardım ama o hiç sevmeydi. Para için yapardı bunu."

"Sen ve erkekler arasında bir eğilim var gibi görünüyor."

Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak kıkırdıyorum. "Hiçbir fikrin yok. Hiç benimle, benim için birlikte olmak isteyen biri olmamıştı."

Bana bakıyor, gözleri çok yumuşak ve dolu dolu. "Söylememe gerek yok, değil mi?" Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Zorundasın."

Bakışları şefkatli. "Seni sen olduğun için istiyorum."

Bunu söyleyeceğini biliyordum ama elini tutup başparmağımı onunkiyle birlikte hareket ettirirken hâlâ ürperiyorum. "Buna inanmak istesem de, bu çok zor."

"Senin kim olduğunu bile bilmiyordum-"

"Bunu biliyorum ama tekrar kullanılma ve incinme korkum başka birinden kaynaklanıyor. Onun da beni istediğini düşünecek kadar güveniyordum ama hepsi sahteymiş." Boğazımı temizleyerek ellerime bakıyorum. İşaret parmağını elimin arkasında gezdirdiğinde ona bakıyorum.

"Bana söylemek zorunda değilsin."

Ona kuru bir bakış attım. "Kendimi tutmamdan bıkmadın mı?"

"Sıkıldım ama bunun ne kadar acı verdiğini görebiliyorum."

Omuz silkiyorum ve bunu ben de hissediyorum. "Ama bir keresinde bana bunun hakkında konuşmanın yardımcı olabileceğini söylememiş miydin?" Gözleri gözlerimin içine bakıyor, parmakları yatıştırıcı bir şekilde parmaklarımı okşuyor. Bir şey söylemeyince, devam ederken parmaklarını izliyorum. "Bir gece dışarı çıkardı ve çok sarhoş etti, hatta belki de ilaç verdi. Bu detayı hâlâ çok net hatırlamıyorum." Jackson'ın hissedebiliyorum ama ona bakmaya dayanamıyorum. "Kendimi evliliğe saklıyordum, bilirsiniz, hanımefendi olmanın bir parçası ve o bundan nefret etti. Bu yüzden gecenin bir yarısı ön bahçemde donum ayak bileklerimde ve her yerim ağrırken bulunduğumda şaşırırmamalıydım sanırım."

Sessizlikle karşılaştığımda, şans eseri ona bir bakış atıyorum. Bana bakarken gözleri kocaman ve çılgındı. "Sana tecavüz etti."

Midem bulanıyor. "Evet."

Konuşurken sesi asitle doludur. "Lütfen bana o pisliğin hapiste çürüdüğünü söyle."

Yavaşça başımı sallıyorum ve onun acılı bakışlarına karşılık veriyorum. "Hayır, onu mahkum edemedik çünkü annem beni temizlemek için küvete koydu. Ne fark etmemişti. İkimiz de burada bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştik." Boğazım kaşınmaya başlıyor, sertçe yutkunuyorum ama rahatlamıyorum.

"Bu tam bir saçmalık, Lena. Çok özür dilerim."

Gözyaşlarımı zor tutarak, "Çılgınca bir şey, bir şekilde üstesinden . Demek istediğim, annem beni zorladı, çünkü bayanlar üzerinde durmaz. Micah ile çabucak nişanlandım, bu yüzden gerçekten iyi olduğumu hissettim. Şimdi biliyorum ki duyguların arkasına saklanıyormuşum. Kendimi onun için endişelenmekten alıkoydum çünkü duygular her zaman gözümün önündeydi."

"Ve sen duyguları karanlık bir odaya geri dönmeye zorladın. Bunu yapamazsın."

"Artık bunu biliyorum," diyorum endişeli bakışlarını karşılayarak. "Ve Londra'nın başına gelenlerin sebebi de o."

Kafası karışmış görünüyor. "Anlamıyorum."

"Sonunda hapse girdi ama Amberlyn'i vurduğu için-" "Bekle, ne? Aynı adam mı?"

"Evet."

"Ve Declan onu öldürmedi mi?"

"Ah, o istedi ama biz bunu aşarız. Paramızın ya da yasaların işleri halletmesine izin veririz."

"Onu öldürürdüm," diye karar veriyor, gözleri vahşi ve bunun beni neden bu kadar memnun ettiğini bilmiyorum.

"Hepimiz ondan nefret ediyoruz. Babam ve Declan iyi bir sebepten dolayı ona karşı nazik değillerdi, biliyor musun? O gece beni kendisiyle görüştürmek için annesini kullandı. Bugüne kadar beni öldürmeye niyetli olup olmadığından emin olamadık ama bir aptal gibi gittim. Declan bizi birlikte görünce kendini kaybetti. Casey ve o-"

"Casey?"

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet." "Küçük bir korkağa benziyor."

Gülmek istiyorum ama gözleri öfke dolu. "Sanırım öyle çünkü Declan'a silah çekti-"

"Ve Amberlyn kurşunun önüne atladı." "Bunu daha önce duymuş muydun?"

"Bu gerçek aşkın eylemidir. Herkes bu hikayeyi anlatır. Ben sadece o pisliğin kim olduğunu bilmiyordum."

Sertçe yutkunuyorum. "Benden her şeyimi alan oydu. Ona karşı tanıklık etmenin her şeyi daha iyi yapacağını düşündüm ve öyle de oldu. Kendimi güvende hissettim. Parmaklıklar arkasındaydı, bana dokunamazdı. Ama sonra iyi halden dışarı çıktı ve babam ne kadar karşı çıkarsa çıksın serbest bırakıldı."

"Ve seni koruyacak kimse yoktu. Ya da dikkatini dağıtacak." Başımı salladım. "Ben de dikkatini dağıtacak birini bulmaya gittim."

bir damla yaş süzöldüğünde onu silmek için uzanıyorum ama Jackson benden önce davranıp başparmağını yanağımda gezdiriyor. Ayağa kalkarak beni kollarına çekiyor ve ben de bırakıyorum. Göğsüne doğru ağlıyorum ve dudakları kulağıma yatıştırıcı sözler fısıldarken o da beni kendine yakın tutuyor. Bir süredir Casey ya da olanlar için ağlamamıştım. Ama her ağladığımda, Jackson'ın güçlü kollarında hissettiğim hissetmemiştim. Hiçbir şey onun kollarında olmanın nasıl bir şey olduğunun yanına bile yaklaşamaz.

"O bir pislikten başka bir şey değil, Lena. Güçlüsün, güzelsin ve hayatım boyunca tanıdığım en muhteşem insansın. O

senden hiçbir şey hak etmiyor. Ne bir düşünceyi ne de bir damla gözyaşını. Beni duyuyor musun?"

Göğsüne doğru başımı sallıyorum. "Herkes böyle söylüyor."

"Bu da onu doğru yapar." Dudaklarının kulağıma doğru kıvrıldığını hissedebiliyorum. "Çok muhteşemsin, Lena. Seni her gördüğümde nefesimi tutamadığımı biliyor musun?"

Göğsüne karşı gülümsüyorum. "Ben ."

"Evet, bu doğru. Çok asilsin, ayaklarını öpmeliyim."

Buna gülüyorum, gözlerinin içine bakmadan önce göğsünü tokatlamak için geri çekiliyorum. "Ah, kes şu saçmalığı."

Bakışlarımı tutarken dudakları yanlardan kıvrılıyor. "Ne kadar özel olduğunun farkında mısın?"

"Bazen hatırlıyorum."

"Her zaman hatırlamalısın." "Bu çok zor."

Başını sallıyor. "Öyle, özellikle de bu kadar uzun süre dibe vurmuşken. Ama kontrol onda değil."

"Biliyorum."

"O zaman neden onun olmasına izin veriyorsun? Kendini bu kadar kapatıyorsun. Kontrol . Bunun farkındasın, değil mi?"

"Başlıyorum. Son zamanlarda çok iyiydim. Bana yardım et, Jackson, ."

Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarımı usulca öpüyor. "Güzel, ama sana ait hiçbir şeyi almasına izin veremezsin. Ne gözyaşlarına, ne de düşüncelerine. Onlar senin. Onları onun için harcama."

Gözlerinin içine bakarken dudağım titriyor. "Yapmamaya çalışıyorum."

Fısıldarken alnını benimkine değdiriyor: "Ama düşüncelerini boşa harcayacaksan, benim için harca."

Uzanıp çenesini parmaklarımın arasına alıyorum. "Bu bir kayıp değil, Jackson."

Ve daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylememiştim. "Çok güzelsin, Lena."

Onun içinde eriyorum, birbirimizin gözlerine bakarken parmaklarım omuzlarını ısıriyor. Keşke ona söylemenin beni çok daha iyi hissettireceğini bilseydim. Sanki göğsümdeki ağırlık kalkmış gibi. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Casey'nin yaptıkları hakkında konuşmak ona hayat vermiyor mu? Ama bunun yerine Jackson'ın gözlerinin içine bakıp ona her şeyi anlattığımda kendimi çok özgür hissediyorum.

Sanki Belle'i tarlada sürüyormuşum gibi.

"Öp beni, Lena," diyor alçak ve şehvetli bir fısıltıyla. Ona bir bakış attım. "Bana ne yapacağımı söyleme."

Yüzü bir sırıtışa dönüşüyor. "Tam bir asi ve belası."

Ben daha yorum yapamadan, hatta gülemeden dudakları benimkileri sımsıkı kavırıyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onunla Londra'da bir alemde tanışmış olabilirim ama onun benim burcum olduğuna eminim.

Her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret.

Artık buna gerçekten inanmaya başlıyorum.

TWENTY-THREE

Jackson

Lena kafeye girdiğinden beri tam olarak nefes aldığımı sanmıyorum.

Ama şimdi, her zamankinden daha nefessizim.

Barın ortasında, Amberlyn ve Fiona ile el ele tutuşmuş, köşedeki grubun çaldığı müzik eşliğinde çılgınca dans ediyorlar. Lena'nın saçları havada uçuşuyor, yüzü ıslık ıslık, zarafetle dönerken dudakları geniş bir gülümsemeyle yukarı kalkmış.

Beni sersemletiyor. Tamamen.

Dün geceden sonra benimle bir daha konuşmayacağını düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım çünkü sadece beni görmeye gelmekle kalmadı, aynı zamanda bilmek için can attığım şeyi de söyledi. Şimdi her şey çok daha anlamlı. Ne kadar içine kapanık olduğumu. Unutmak için nasıl da çaresizdi. Ama Tanrı'nın lütfuyla rahatlıyor. Saklanmaya çalıştığı tek yer ona yardım ediyor. Arada sırada ben de yardım etmiş olabilirim ama esas olarak o yardım ediyor. Ve bu, onu sadece ona yardım etmek istediğim için istediğime dair daha önceki tüm endişelerimi günün erken saatlerinde yağın yağmur gibi buharlaştırdı.

Onu istiyorum çünkü o, o.

Lena O'Callaghan.

Gözleri benimkilere takıldığında sırtışı büyüyor ve bana doğru koşup ellerimi avuçlarının içine alıyor. "Gel benimle dans et."

Hayır demek istiyorum ama gözleri evet diye mırıldanmama neden oluyor. Bu ışıltının hiçbir yere gitmesini istemiyorum ve eğer bir aptal gibi dans etmek onu orada tutacaksa, o zaman dans edeceğim.

Müzik çılğın bir ritme dönüşüyor ve Lena heyecanlı bir çığlık attığında gözlerim açılıyor. Ama birden topuklarının üzerinde zıplamaya başladı.

"Tamam! !" Declan bağıyor. İçki içiyordu ve biraz sarhoş olduğunda o kadar da kendini beğenmiş olmadığını fark ediyorum. "Kane, Fiona, hadi."

Odadaki herkes heyecanlı bir çığlık atarken onlar da bize katılıyor. Bu arada, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Lena bana baktı. "Sola gidiyoruz, sola, yukarı, sağa, tekme, tekme, dön. Anladın mı?"

Hayır.

"Kesinlikle."

Yalan söylediğimi biliyor ve ellerimi ellerinin arasına almadan önce sadece gülüyor. Müzik yeniden başladığında, nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama beni yerde kolaylıkla hareket ettiriyor. Etrafıma bakıyorum. Declan ve Kane ne yaptıklarını biliyor gibi görünürken, ben dengemi sağlamaya çalışan lanet bir tay gibi görünüyorum. Berbatım! Çok geçmeden kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum. Lena'nın yüzü benimle kollarını kenetlerken aydınlanıyor, mutlu bir şekilde bacağına tokatlarken bizi döndürüyor.

Onu hiç görmemiştim.

Onu atının üzerinde, saçlarında dalgalanan havayla ata binerken görmenin nefes kesici olduğunu düşünmüştüm, ama onun umursamadan dans edişini izlemek sonsuza dek favorim olacak.

Beni ensemden tutarak dansı anlatmaya çalışıyor ama ben başımı sallıyorum. "Pratik yapmam lazım."

"Ah, harika gidiyorsun!"

Neyse ki şarkı herkesin "yaşasın" diye bağırmasıyla bitiyor. Ciddiyim. Hepsi böyle bağıyor ve ben de etrafıma bakıp sırtıyorum. Geç oldu ama Leydi O'Callaghan ameliyattan normal bir yaşam için beklenenden daha iyi bir prognozla çıktığında Declan kutlama yapmak istedi. Lena hastanede kalmak istemişti ama Leydi O'Callaghan onu eve gönderdi.

Bir bayan kanepede uyumaz.

Bir O'Callaghan hanımının çay içmek ve mükemmel görünmekten başka pek bir şey yapmadığını görüyorum.

Ama benim O'Callaghan hanımım
hepsini yapıyor. Ve çok da güzel
yapıyor.

Lena kollarıma düşüyor, bana bakarken sıkıca sarılıyor. Yüzünü kavrayıp ağzımı onunkine götürüyorum ve onu usulca öpüyorum. İçimdeki her şey ateşleniyor. Sadece devam edeceğimizi, neler olacağını göreceğimizi söylediğimizi biliyorum ama ne zaman ayrılacağımı düşünmeden edemiyorum. Her ne kadar istemesem de, her ne kadar onunla kalmak istesem de, yapamayacağımı biliyorum.

Tuzağa düşmem.

Geri çekilip çenemi parmaklarının arasına aldığında göz kırptıyor. "Bu gece benimle eve gel."

"Bu bir talep mi?"

"Evet," diyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Annem ve babam hastanede ve seni yatağında istiyorum."

"Yatağında," diye takılıyorum ve yüzü şakacı bir şekilde buruşuyor.

"Gerçek bir İrlanda jiginde berbat olmanın yanı sıra, şimdiye kadar duyduğum en kötü aksana sahipsin."

İncinmiş gibi yapıyorum. "Nefret eden," diye anons ediyorum ve yüzümü okşarken sırtıyor. "Beni mutlu ediyorsun, Jacks."

"Güzel, ben de bunu istiyorum," diyorum. Gerçek bu. Yine de ne kadar süreceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Gittiğimde onu incitecek miyim? Gelmeyince da beni incitecek mi?

Kendimizi başarısızlığa mı hazırlıyoruz?

Ben bunun üzerinde daha fazla duramadan Declan bara tırmanıyor ve bara sessizlik çökerken bardağını kaldırıyor. "Küçük bir tümörün onu bu dünyadan alıp götürmesine izin vermeyecek kadar inatçı olan annemiz Noreen O'Callaghan'a."

"Leydi O'Callaghan," diye tekrarlıyor herkes ve sonra hemen içkilerini yudumluyorlar. Ama Lena ve ben birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz.

Her şey değışti. Bunu hissediyorum. Ona benim için ne kadar güzel olduğunu tekrar tekrar söylemek istiyorum ama ona bakışından anlaması gerekiyor. Başparmağımı burnunda gezdiriyorum. Ona aşık oldum, tamamen. Ve lanet olsun, bu beni çok korkutuyor.

"Neden bu kadar endişeli görünüyorsun?" diye gülüyor ve kalbim küt küt atıyor. "Bu gece eğlenmek için. Çok fazla düşünme, seni aptal," diyor çenemi öpmeden önce. "Hadi o zaman. Eve geri dönelim. Seni istiyorum."

Kıkırdıyorum. "Beni istiyorsun, ha?"

Gözleri parlıyor. "Ah, evet, biliyorum."

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ama biz hareket edemedi Kane, Declan'ın yanındaki bara. "Fiona nerede?"

"Barmenimiz beri içki dağıtıyor," diye bağıyor ve bana ters ters bakması gözümünden kaçmıyor.

"Kibarca sordum!" Ona sesleniyorum, o da gözlerini deviriyor. "Buraya gel, kadın."

Kalçalarına vuruyor. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Sen! Buraya gel dedim."

"Ben de sana siktir git dedim!" diye bağıyor ve herkes kıkırdıyor, özellikle de hem Kane'in hem de Fiona'nın yüzlerinin kocaman sırıtışlarla kaplı olduğunu gördüklerinde.

", kadın. Sana bir yüzük aldım."

Adam elini cebine atıp parlak bir yüzük çıkarırken bara bir sessizlik çöküyor. Fiona'nın yüzündeki şoku görebiliyorum. Sanırım herkesin yüzünde.

Kocaman bir sırıtışla yüzüğü ona uzatır. "Seni uzun yıllardır seviyorum. Senden daha uzun süredir hoşlanıyorum. Kızıl saçların, tatlı gözlerin ve o kıcın beni büyüledi, duydun mu?" Aşağı iniyor, çizmeleri güm diye yere çarpıyor. "Bana her yönüyle seni yansıtan küçük bir kız verdin. Bana bir tane daha veriyorsun ve ben daha fazlasını istiyorum, Fiona, çünkü onlar sensin. Seni seviyorum. Tanrım, seni seviyorum. Bunu şimdi yapmayacaktım," diyor ve onun önünde duruyor.

Fiona'ya baktığımda gözlerinin kocaman ve yaşlarla dolu olduğunu görüyorum. "Seni dışarı çıkarmak, şarap içirmek, yemek yedirmek istedim. Ama sonra sana yıllar önce sormam gereken bir şeyi sormak için buradan, arkadaşlarımızın önünden daha iyi bir yer düşünemiyorum."

"Öyle diyebilirim. İki çocuk sonra," diyor ama ona bakarken sesi kırılıyor. "Ve cevabı biliyorsun. Sormana gerek yok."

"Ama yapacağım. Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak." Yavaşça tek dizinin üzerine ona bir bakış atıyor. Kızın elini avucunun içine alarak, ona bakarken avucunu öpüyor. "Sen zaten çocuklarımdan annesi ve hayatımın aşkıydın, bu yüzden karım olup beni tamamlar mısın?"

Ağzını kapatıp gözlerini sıkarak kapatıyor. "Seni otuzbirci, beni küçük bir bebek gibi ağlatıyorsun."

Kane buna bayılıyor, "Ne diyorsun?" diye sorarken gözleri hayranlıkla parlıyor.

"Evet diyorum, seni aptal."

Bu sözlerle birlikte, ağızları hızla birleşerek kucaklaştıklarında oda patlıyor. Lena'ya baktığımda onları izliyor, gözleri sulanmaya başlarken eli göğsünde. Neden bilmiyorum ama aniden o anı istiyorum. Onunla birlikte. Ama sonra bakışlarım duvardaki portreye takılıyor, Lena bana bakıyor, ailesinin yanında dururken çok asil.

Herkes tarafından sevilen ve gıpta edilen
bir aile. Beni asla kabul etmeyecek bir
aile.

"Buradan çıkmaya hazır mısınız?"

Portreden ona doğru bakıyorum. "Hazırdım."

Onu kollarıma aldığımda, her zamankinden daha sıkı sarılıyorum.

Çünkü onunla zamanımın tükenmekte olduğunu biliyorum.

"Ne dediğinizi anlıyorum hanımefendi, ama anneniz bana herhangi bir misafirden bahsetmedi."

Lena ona ters ters bakar. "Çünkü bilmiyordu ve bu sorun değil."

"Üzülecek."

"Bırak onunla ben ilgileneyim. İşini kaybetmeyeceksin. Burası benim de evim, tamam mı?"

Güvenlik görevlisi Lena'nın bakışlarını tutuyor. "Evet, madam."

"O zaman neden endişeleniyorsun? Geçmiş araştırıldı, burada çalışıyor ve benim misafirim."

Güvenlik görevlisi bana bakıyor, Lena'ya dönmeden önce beni inceliyor.

"Ama o sizin için davetli listesinde değil."

"Çünkü o eklenmedi. Onu ekle. Jackson Tremblay."

Terredüt ediyor ama sonra konuk listesine Lena'nın adının altına benim adımı yazıyor. Orada kimsenin olmamasını özlemiyorum, sadece ben varım.

"Lütfen anlayın, size karşı çok dikkatli olamayız hanımefendi."

Uzanıp onun elini sıkıyor. "Bunu biliyorum ve minnettarım ama biz büyüğüz."

"Evet, madam."

Ona bir sırtıma gönderiyor ve sonra elimi tutuyor. "Hadi o zaman."

Az önce olanlardan rahatsız da gidiyorum. Mülkte güvenlik olduğunu biliyorum, Tanrı aşkına bir geçmiş kontrolü yaptırmak zorunda kaldım.

-Ama burada hoş karşılanmadığım çok açık.

"Bunun seni rahatsız etmesine izin verme, Jacks. Bunu herkese yapıyorlar."

Bakışlarıyla buluştuğumda alay ediyorum. "Namusunu korumalısın, sanırım."

O da buna gülüyor. "Eminim herkes benim erdemimin pencereden dışarıda olduğunu biliyordur." Başını sallayarak, "Bu sadece beni korumak için, bunu biliyorum ama kesinlikle sinir bozucu" diyor.

Başımı salladım. "Evet, öyle."

Elimi tutarak bana gülümsüyor ve diğer eliyle evinin ihtişamını işaret ediyor. "Bu kadar yeter. Burası O'Callaghan malikanesi."

Kısa süre sonra güvenlik görevlisini unutuyorum ve Lena'nın evine bakıyorum. Nefes kesici. Kalenin dışı büyük ve güzel, ama tonozlu tavanları, güzel altın aksanları ve eski mobilyalarıyla içi beni hayran bırakıyor. "Bu delilik."

"Öyle. Burayı seviyorum," diye onaylıyor beni portrelerle kaplı dar bir koridora çekerken. "Burası aile salonu. Bunlar burada yaşamış ve ölmüş tüm aileler."

O kadar çok portre var ki, sadece birine odaklanmak benim için çok zor. Resimler eski ve çarpıcı. "Bu benim büyük-büyük-büyük-büyükannem Élodie. Adımı ondan almışım." Mavi gözleri parlayan ve çenesinin ucu Lena'nınkiyle aynı olan genç bir kadının portresine bakıyorum. Diğer fotoğrafların aksine, bir erkekle birlikte resmedilmemiş.

"Evli değil miydi?"

"Ah, evet, ama onu Amerika'da bıraktı."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum ama o sırtıyor. "Ne?"

"Annesinin isteğine karşı gelerek babasıyla birlikte Amerika'daki viski vergisine yardım etmek için evden ayrıldı. 1794'te çiftçilerin ürettiği viskiyi vergilendirmeye çalıştıkları bir isyan vardı. Babası bunu kabul etmedi çünkü bu cebinden para götürüyordu. Bu yüzden yardım etmek için Amerika'ya gitti, herkesin mutlu olabilmesi için vergiyle mücadele etmeye çalıştı. Élodie'nin başı biraz derde girmiş, çünkü yardım etmesi gereken insanlardan viski ve para kaçırmış. İnanılmazdı, korkusuzdu ve tamamen alışılmışın dışındaydı." Bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Amerika'da evlendiği bir adamdan hamile kaldı ama babası onu eve getirmesine izin vermedi çünkü o sadece fakir bir şairdi. O da kalbi kırık ve hamile olarak eve dönmüş. Ama hikaye şu ki, oğlunu bir O'Callaghan zarafetiyle yetiştirmekle kalmadı, aynı zamanda Amerika'da öğrendiği her şeye dayanarak viski üretimine de yardımcı oldu. Genellikle kadınların içki fabrikalarına girmesine izin verilmezdi ama o

ilk kalkan ve en son ayrılan. Kıçını yırtarak çalıştı ve annem bana bu kadar başarılı olmamızın sebebinin o olduğunu söylüyor."

"Vay canına."

Başını sallıyor. "Onun adını taşıdığım için gurur duyuyorum."

"Ben de öyle olurdum," diye mırıldanıyorum, zorlukla yutkunarak. "Onunla çok şey paylaşıyorsun."

Omuz silkti. "Sanırım öyle. Her şeyin kendi istediği gibi olmasını isterdi ve başkalarının ne dediğini umursamazdı." Fotoğrafın içinde kaybolmuş gibiydi, gözleri parlıyordu. "Ama yine de bir O'Callaghan'dı."

"Oldukça harika."

"Öyle." Bana bakıyor, elimi tutup beni de yanına çekmeden önce. "Burada iyi görünüyorsun."

Alay ettim. "Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum. Sen buraya aitsin."

Başını iki yana sallar. "Hayır, sonsuza kadar burada yaşamak istemiyorum. Evlendiğimde Declan gibi ben de kendime ait küçük bir yer istiyorum. Erkeğimin beni sertçe becerebileceği bir yer," diyor kaşlarını sallayarak ve güldürmek istediğini biliyorum ama yine de böyle bir şeyin burada asla hoş karşılanmayacağı hissinden kurtulamıyorum.

"Annen buraya girmeme izin vermezdi, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Umurumda değil. Bunu düşünmeyelim. Hadi ama." "Keşke bunu düşünmesem ama düşünmemek çok zor."

Bu onu durduruyor ve gözlerini benimkilere diyor. "Nasıl görüldüğünü biliyorum Jackson ve anlıyorum. Ama gerçekten, umurumda değil. Sadece seni önemsiyorum."

Ama ne zamana kadar? Tanrım, neden umurumda olsun ki? Ne olacağını biliyorum. Ben ve o burada sıkışıp kalacak. Bunu hissediyorum ve doğru olduğunu biliyorum. Hiçbir zaman gerçekten benim olamayacak. Ama onunla bu peri masalını yaşamak istiyorum.

Kahretsin, bu kıza sıırılsıklam aşık oldum.

Aptalca.

Mesele şu ki, Fiona beni bu konuda uyarmıştı.

Parmaklarını benimkilerle birleştirip göğsünü benimkine bastırıyor. "Neden seni odama götürmüyorum?"

Yine de durakladım. "Sana bir şey sormam gerek." "Ne?"

"Bunun nereye gittiğini görüyorsun?"

Gözleri biraz genişliyor. "Odama gittiğimizi görüyorum-" "Hayır, yani bu ilişki gibi."

Gözleri benimkileri yakıyor. "Sonsuza dek beni mi istiyorsun, Jackson?"

"Henüz bir şey istemiyorum. Sadece ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Beni gerçekten mutlu ettiğini düşünüyorum ve seni kaybetmek istemiyorum," diye hemen cevap veriyor. "Bunun neye benzediğini biliyorum. Sanki seni saklamak zorundaymışım gibi. Ama eğer seni tanısalardı, sana benim gibi taparlardı. Bu tür şeyler için endişelenme. Sahip olduklarımız için endişelen."

"Hangisi ne?"

"Özel bir şey," diye cevap veriyor bana bakarken. "Beni sonsuza dek değiştiren bir şey, Jackson. Farkında değil misin?" Gözlerinin içine bakıyorum çünkü bunu hiç fark etmemiştim. "İçeri girdin ve dünyamı alt üst ettin. Beni ihtiyaçtan delirtiyorsun ve istemediğim halde . Ben inanmazken sen bana inanıyorsun ve bu yüzden seni bırakmaya hazır değilim. Daha önce de söylediğim gibi, bunun bitmesini istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum, ama ya-"

"Durun. "Acaba "ları üzerimize yıkma. Sadece ne olacağını görelim." Gözleri benimkilerle yalvarıyor. "Bana mutlu olmamı, mutlu bir hayat yaşamamı söyledin. Ben mutluyum. Seninle."

Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Ve gözleri kapandığında, kalbimdeki tüm bu öfkeyi bırakmam gerektiğini biliyorum.

Yoksa onu kaybedeceğim.

İsteddiğimden daha erken.

TWENTY-FOUR

Jackson

Kapı arkamızdan kapandığında, onu tekrar içeri itiyorum ve ağzını kendi yakalıyorum. Tadı viski gibi ve ben onun sarhoş edici ağzını yutarken beni tamamen kararsız bırakıyor. İkimiz de birbirimizin kıyafetlerini çekiştirmeye başlamadan önce elleri her yerimde, sırtımda, belimde, göğsümde. Bluzunu yere atıyor, pantolonumu çözerken avucumla göğsünü şekillendiriyorum, nefes alış verışı kontrolden çıkıyor. Tıpkı benimki gibi. Omzunu ısırırken teni kızarmış ve çok güzeldi. Pantolonum ayak bileklerime kadar indiğinde, botlarımı tekmliyorum ve o eteğini bacaklarından aşağı iterken pantolondan çıkıyorum.

Bizi çıplak bırakıyor.

Titrek bir nefes alarak onu içime çekiyorum, dudaklarını aralamış beni izlerken elimi kolunun arkasında gezdiriyorum. Yanakları güzel bir pembe renge bürünmüş, derin nefesler alırken göğsü kabarıyor, gözleri tutkudan çılgına dönmüş. Göğüslerini, düz karnını ve sonra kaygan merkezini alıyorum. İlk birlikteliğimizden beri onu bu şekilde içime çekmemiştim.

Ve doymak istiyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda, parmaklarını göğsümde gezdirerek uzanırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Vücudun tehlikeli, Jacks."

Bakışlarını tutarken nefesim kesiliyor. "Seninki de öyle."

Gözleri şehvetle parlıyor ve ilk kimin hareket ettiğinden emin değilim, ama saniyeler içinde birbirimizin kollarındayız, ağızlarımız ateşli bir açlıkla birleşiyor. Onu ayaklarından kaldırdığımda, bacaklarını belime doladı. Yatağına doğru ilerliyorum, ağzı benimkine hükmediyor. Yatak dizlerimin arkasına çarptığında oturuyorum, bacakları kalçalarımın yanlarını sararken sıcak merkezi aletimin üzerine geliyor. Ağzına karşı inliyorum ve elini aramıza sokup beni içine yönlendirirken dudaklarımı ısıyor.

Cennet gibi hissettiriyor ve ağzımdan çıkan gürültülü inleme yeterince kanıt. O tatlı amını bana doğru hareket ettirirken parmaklarım sırtının küçük kısmını ısıyor, aletim yavaş ve işkence edici bir hızla içine girip çıkıyor. Omuzlarıma tutunuyor, gözlerim kapanırken dudakları dudaklarımı sıyrıyor, aletim onun içinde daha da derine kayıyor.

Serbest bırakılacağımı hissediyorum ama buna hazır değilim. Daha fazlasını istiyorum.

Onu üzerimden kaldırarak yanıma fırlatıyorum ve yatağa çarparken gülüyor. "Tanrım!"

"Bayılıyorsun."

Vücudunu benimkiyle kapladığımda bunu inkar etmiyor. Aletim merkezi boyunca sürükleniyor ve düşünmek söz konusu bile değil. Boynunu, köprücük kemiğini öpüyorum, dilimi göğsünden aşağıya ve kıvrımı boyunca gezdirmeden önce omzunu kemiriyorum. Meme ucunu ağzıma alıyorum ve tatlı tomurcuğu dilimin ucuyla fiskelerken bacakları etrafımda sıkılıyor. Başımı yerinde tutarak haykırıyor ve aletime karşı nabzının attığını hissedebiliyorum.

"Siktir, seni ağzımda istiyorum," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı. Dilimi gövdesi boyunca göbeğine doğru kaydırırken ağzından küçük bir ses çıkıyor. Kıçını ellerimle sıkarak, dilimi dudaklarında gezdirmeden önce kasık kemiğini öpüyorum, tatlılığını yalayıp yutuyorum. Çığlıkları yüksek ve tutkulu. Dilimi içine daldırdığımda yataktan fırlıyor, o kadar yüksek sesle ağlıyor ki ayak parmaklarım kıvrılmaya başlıyor. Klitorisini ağzıma alıyorum, istediğimi alırken kalçalarını sıkıyorum.

Ama ben daha
fazlasını
istiyorum. Her
şeyini.

Yüzüme oturması için bizi döndürüyorum ve ben onu emmeye ve yalamaya devam ederken göğüslerini tutarak oturuyor. Bana karşı sallanmaya başladığında, onu kızdırmaya devam ederken tüm vücudum geriliyor. Yüzüme binişini izlerken, onun kadar güzel bir şey görmediğimi biliyorum. Saçları yüzünde, vücudu kızarmış ve ağzı en erotik iniltiyle ayrılmış. Bana daha sert binmeye başladığında, kıcını tutup klitorisini dişlerimin arasına alıyorum. Vücudu titrerken öne doğru düşerek çözülüyor.

Kalçasını öperek altından çıkıyorum, arkasına geçip kalçalarından tutmadan önce kıcını kavıyorum. Arkadan içine girip, içinde kaybolurken inliyorum. boşalıyor, ben orada diz çöküp sarhoş olurken vücudu benimkini sıkıyor. Kendimi kontrol edemiyorum ve ona çarparken parmaklarımın uçları kalçalarını ısıyor. Tekrar ve tekrar. Daha önce hiçbir kızı bu kadar sert becermemiştim ama Lena buna bayıldı. Kıçı kalçalarımın çarpıyor ve çıkardığımız sesler tahrik edici. Başı geriye düşüyor, adımı haykırırken saçları sırtından aşağı dökülüyor. Çok güzel görünüyor. Çok seksi ve yakında gördüklerimle başa çıkamayacağım. Kalçalarını sıkıldığında, ona çarparken çılgılık atan benim, o kadar sert boşalıyorum ki tek gördüğüm ışıklar oluyor.

Lena'nın yaptığı gibi dünyamı tamamen sarsan biriyle hiç birlikte olmamıştım.

Nefes nefese yatağa yığılıyorum ama ona uzanıp onu da yanımda götürmeden önce değil. Göğsüme düşüyor, bacağına karnıma doluyor ve kollarımla onu sıkıca sarıyorum. Şakağını öperken, soluk soluğa kalırken nefes almakta zorlanıyorum. Gözlerimi kapatıp kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama bu çok zor. Lena yanımdayken hep çarpıyor.

Vücudumda yukarı doğru hareket etmeye başladığında gözlerimi açtığımda beni izlediğini görüyorum, parmakları çenemde geziniyor. Gözleri yanan bir maviydi, neredeyse benimkilere bakarken parlıyordu. Parmağını dudaklarımda gezdirirken, "Bu harikaydı" diyor.

Yüzümde bir sırtma beliriyor. "Evet, ."

Gözlerimi bir kez daha kapattığımda dudakları çenemde geziniyor. "Hey, Jacks."

"Evet, bebeğim."

Duraksamayı kaçırmıyorum ve tek gözümü açtığımda bana sırtıyor. "Bana daha önce hiç böyle dememiştin."

Diğer gözümü açıyorum. "Bu iyi mi?"

"Bu harika."

Rahatlayarak nefes veriyorum. "Güzel."

Burnunu benimkine bastırıyor ve yavaşça iç çekiyor. "Aramızda bir çekim olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, burnum onunla birlikte hareket ediyor, gözlerimiz kilitleniyor. "Evet." "Bunu başka biriyle hiç hissettin mi?"

, gözlerim onunkileri yakıyor. "Hayır."

Yanağımı okşarken dudakları biraz titriyor. "Öyle olduğunu sanıyordum ama seninle daha fazla zaman geçirdikçe öyle olmadığına emin oluyorum."

"Bu doğru mu?"

"Evet," diyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Beni doğru tanıyan tek kişi sensin."

"Ben mi?"

"Evet, beni en zayıf ve en kötü halimde gördün ve yine de beni istedin. O kadar paradan yapıldığımı bilmediğin zamanlarda bile."

"Senin paran benim için hiçbir şey."

Bana sırtıttı. "Ben de öyle derdim, de var."

Ama ben başımı sallıyorum. "Hayır, bunun bir önemi yok çünkü günün sonunda param bitebilir, eğer ona dokunduysam bile, ama bana hissettirdiklerin bitemez."

Dudaklarını çeneme bastırırken gözleri parlıyor. "Sen özel birisin, Jackson."

Kalbim buna dayanamıyor. Gözleri, gülümsemesi, sözleri. Her şey bunaltıcı. Bu duygu hayatta bir kez yaşanacak bir şey. Bunu biliyorum ve bu beni çok korkutuyor.

Onu nasıl unutabilirim ki?

O gözlerini kapattığında ben de aynısını yapıyorum, onu kendime yaklaşıtıyorum, dudaklarımı ağzının kenarına bastırıyorum. Nasıl ayrılacağımı bilmiyorum ama bunu düşünmek istemiyorum. Onu düşünmek istiyorum. Onun tatlı, çıplak bedenini ve bu arada bar büyüklüğündeki bu odada birlikte olduğumuzu bilmek.

Sadece biz.

Düpedüz memnun, burnunu benimkine yaklaşıtıp "Jacks" diye fısıldadığında neredeyse uyuyordum.

Gözlerimi açmıyorum; sadece onu kendime daha sıkı sarıyorum.

"Evet." "Sana bir smokin alırsam, Cuma günü benimle galaya gelebilir misin?"

Sonra gözlerimi açıyorum ve onun emin olmayan bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Gala mı?"

"Evet, Dublin'deki kanser hastanesi için. Yılın en büyük etkinliklerinden biri ve benim de gitmem gerekiyor. Benimle gelmeni istiyorum."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Randevun olarak mı?"

Dudaklarında küçük bir sırıtış beliriyor. "Benim gibi adamım."

Sanki beni göğsümden vurmuş gibi. "Adamın mı?"

Gözleri benimkileri yakıyor, gözleri dans ederken dudakları tam bir gülümsemeye dönüşüyor. "Benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğünü biliyorum ama Jackson, öylesin. Aslında benim için fazla iyi olduğunu düşünüyorum."

"Asla, sen bir prensessin-"

"Ben sadece beni çılgına çeviren adamın benimle bir etkinliğe gelmesini isteyen bir kıyım."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. "Annen mi?" "Ne olmuş ona?"

"Çıldırılmayacak mı? Ve bu konuda diğer herkes?"

Gözlerini devirerek yüzümü sıkıyor. "Umurumda değil. Seninle gelmek istiyorum. Benimle gelir misin?"

Ona sorun çıkarmak istemiyorum ama denesem de hayır diyemiyorum.

"Çok isterim."

O ciyaklayarak bana yaklaşırken, aklımın bir köşesinde bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Gitmek istiyorum. Orada onunla olmak istiyorum. Ama benim gideceğim gerçeğini ve onun kim görmezden geliyoruz. Sorun şu ki, bizi yakalamadan önce bunu ne kadar görmezden gelebileceğimizden emin değilim.

Ve nihayetinde bizi kırar.

TWENTY-FIVE

Lena

"Oduncu muydun?"

Jackson'ın göğsüne uzanırken, o utangaç bir şekilde omuz silerken tırnaklarımı göğsünün kıllarında gezdiriyorum. "Değildim. Ben öyleyim. Hâlâ her ağacı kesebilirim."

"Gerçekten mi? Bu delilik. Gerçek hayatta olduğu gibi, ağaca tırmanıp onu kesmek gibi mi?" Bana sırttı. "Evet."

"Ve atları eğitiyorsun?"

"Evet."

"Demek açık hava adamısın."

"Sanırım," diyor parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek. "İçeride olmaktan nefret ediyorum."

"Baban yüzünden mi?" Soruyorum ve gözleri perili bir bakışla doluyor. "Onu gündeme getirmek istememiştim-"

"Hayır, sorun değil." Saçlarımı parmaklarına doluyor. "Bana sahipken gün aşırı sadece bir saat dışarı çıkabiliyordum. Sonra annemin yanına döndüğümde kardeşlerim çılgına döndü, ben de dışarı kaçtım."

"O kadar kötüler miydi?"

"Evimizi yaktılar," diyor kuru bir sesle ve gözlerim açılıyor. "En küçük kardeşim Nick'in üç farklı kadından üç çocuğu var, Ray'in de bir hatunla kötü bir ilişkisi var ve ikisi de çalışmıyor. Ailemden çok borç para alıyorlar."

"Tanrım," diye haykırıyorum ve o da başını sallıyor.

"Onlarla nasıl akraba olduğumu bilmiyorum. Anneme, beni geri alma konusunda çok endişeli olduğu için onları yetiştirmeye odaklanmadığını, bu işi üvey babam Tom'a bıraktığını, onun da o zamanlar ne yaptığından pek emin olmadığını söylüyorum."

"Bu çok saçma."

"Öyle. Bu arada, ayrılmak için para biriktirmek üzere kıcıımı yırttım."

"Tatilin için, değil mi? Ama miras parası mı?"

Parmaklarını omzumda gezdiriyor. "Evet, ama para yatırıldığında istediğimi yapabilecek param zaten vardı. Gittiğim her yerde çalışmak için bir planım vardı, bu yüzden ona dokunmak zorunda kalmadım."

"Bir sent bile mi?"

"Anneme yeni bir araba aldım ve kanser nedeniyle hastane masraflarını ödedim."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Bu çok hoş."

"Evet, çocuklar onlar için hiçbir şey yapmadığım için kızgınlar. Ama eve döndüğümde benimle pek ilgilenmediler."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Geri döndüğümde travma geçirmiştım ve annem dışında kimseyle konuşmadım. Eve döndükten sonra tam üç ay boyunca benim yatağında yattı. Berbat durumdaydım."

Elimi ona doğru tutarken gözlerim açılıyor. "İyi bir sebep için!"

Omuz silkti. "Bu onlarla benim aramın açılmasına neden oldu ama ben ve annem kanser olduğunda Tom'la daha da yakınlaştık. O iyi bir adam."

Nefes veriyor ve ben de onun yanına sokulup çenesini öpüyorum. "Yine de en çok anneni seviyorsun, değil mi?"

Başını sallarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Annem benim her şeyim. Sanırım onu unutacağımdan korkuyordu ama asla . Onu hâlâ her gün arıyorum ya da mesaj atıyorum." Parmağını alnımda gezdirirken bakışları benimkine düşüyor. "Seni biliyor."

"Öyle mi?" Başını salladığında kendimi kötü hissettim. Annemle onun hakkında konuşmuyorum, buna izin vermezdi, ama karşı kendini tutmasına gerek yok. Nasıl

harika bir şey olmalı. "Sence benden hoşlanır mı?"

"Seni severdi. Nasıl sevmesin ki?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben tam bir baş ."

"Çiş değil, bebeğim. Tam bir baş belası," diyerek bana takılıyor ve ben de göğsüne bir şaplak atıyorum.

"Her neyse," diye çıkışıyorum ve kollarını bana sarıp dudaklarımdan sertçe öptüğünde, onlara karşı sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Bir gece önce içine düştüğümüzden beri yataktan çıkmamıştık. Neyse ki ahırda çalışmak zorunda değildi. Öğleden sonra bara gerekiyor ama bugün annemi görmeye , onunla daha sonra buluşacağım. Bu arada, onu da yakından tanımaktan büyük keyif alıyorum. Onunla ilgili her şeyi sevdiğimi fark ediyorum. Küçük hikayeleri, hoşlanmadığı bir şey aklına geldiğinde burnundaki küçük seğirme. Onunla konuşmak eğlenceli ve beni anlıyor.

Ve lanet olsun, vücudumu onun için şarkı söyletiyor.

Bacaklarımı onunkilere dolayarak çenesini öpüyorum. "Annenle tanışmak isterim." Hala altımda olduğunu hissediyorum. "İster miydin?"

"Evet, ondan çok sevgiyle bahsediyorsun. Onunla tanışmak istiyorum."

Ellerini sırtımda gezdiriyor, burnunu saçlarımda gezdirirken kıcıımı kavırıyor. Hâlâ tatlı bir çıplaklık içindeyiz. Vücudu benimkini yutuyor ve tenime karşı çok sıcak. "Belki bunu gerçekleştirebiliriz. Seninle tanışmak istediğini biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, ayrıca birlikte bir fotoğrafımızı da istiyor," diye kıkırdıyor kulağıma karşı. "Şu kraliyet ailesi manyaklarından biri."

Yumuşakça kıkırdıyorum. "Sen buraya gelene kadar beni hiç duymamıştı, ha?" "Ona senden bahsettim, o da Google'da arattı."

"Biz sadece İrlanda'da ünlüyüz. Her yerde ünlü gerçek kraliyet ailesinin aksine."

"Umursadığını sanmıyorum. Kafayı takmış durumda."

Omzunu ısıtırken gülümsüyorum. Nefes nefese beni kollarının arasında sıkıyor. "Birlikte olmamız hakkında ne düşünüyor?"

"Son konuştuğumuzda gerçekten birlikte olduğumuzu bilmiyordum."

"Ona söylemen gerek," diye karar veriyorum ve boynumu ısıırıyor. Gözlerimi kapatarak, o boynumda bir yol yaladıkça boynumu uzatıyorum.

"Bu yataktan kalkar kalkmaz yapacağım ilk şey bu olacak," diye mırıldandıktan sonra üstüme çıkıp sikini merkezime bastırıyor. "Ama önce sana ihtiyacım var."

Ellerimi başımın üzerinde hareket ettirirken gözleri karanlık. "Bana ihtiyacın var, ha?"

"Oh, evet," diyor, sesi çok kısık. "Çok kötü."

Ona doğru eğilerek bacaklarımı açıyorum, siki bana doğru sertleşiyor. "O zaman ne bekliyorsun?"

Ağzında bir sırıtış oluşmaya başlıyor, ama tam beni öpmek için hamle yaptığı sırada kapım çalınıyor. Kapıya bakmadan önce bana bakarken gözleri açılıyor.

"Bayan Lena. Uyanık mısınız?"

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandım. "Evet, Meredith, meşgulüm."

Umurunda değil gibi görünüyor, kapıyı açıyor. Meredith'in girdiği yere bakarken Jackson çöküyor ve örtünmeye çalışıyor. Beni çırılçıplak görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bayan Lena!"

"Odama davetsiz geldin."

"Örtünün lütfen," diyor gözlerini kaçırarak.

Gözlerimi deviriyorum ve ortamı kapatmak için Jackson'ın eline uzanıyorum. Gözleri yuvalarından fırlamak üzere ama bu Meredith'e odamdan durmayı öğretecek. "Tamam."

Bana bakıyor ve ters ters bakıyor. "Öğlen çayınız var, sizi yapmaya gelecekler-"

"İptal etmek için sana bir e-posta gönderdim. Bugün annemi görmeye gideceğim."

Telefonunda birkaç şeye tıklarken bakışları derinleşiyor. Yüzü gevşediğinde "sana söylemiştim" diye bağırarak istiyorum ama bana bakınca kendimi tutuyorum. "Özür dilerim, söyledin."

"Yaptım," diye tekrarlıyorum, bakışlarını tutarak. "Ve bir daha davet edilmeden odama girme."

"Evet, madam," diye mırıldanıyor ve sonra aceleyle odadan çıkıyor.

"Kendi evime ihtiyacım var." Jackson'a baktığımda gözleri hâlâ kocaman. "İyi misin?"

"Öylece içeri girdi. Ailen bunu yapar mı?"

Gülüyorum. "Evet, annem bir keresinde Amberlyn'i dizlerinin üstünde yakalamıştı. Çok kötüydü."

Islık çalıyor. "Gitmelerine şaşmamalı."

"Evet," diye kabul ediyorum, yanıma dönüyorum. "Ama merak etme, bize bunu yapmazlar."

Tavana bakıyor. "Çünkü onlar geldiğinde ben burada olmayacağım."

Kaşlarını birbirine çarpıyor. "Bu hiç hoş değil."

"Lena, onlar burada değilken beni şimdiye kadar evine davet etmedin. Ve bu yatak benim çadırımdan çok daha iyi."

Bakışlarını tutuyorum ve kesinlikle haklı olduğunu biliyorum. "Özür dilerim. Sadece seni buna maruz bırakmak istemiyorum."

Beni başımın arkasından tutup dudaklarımdan sertçe öpüyor. "Sorun yok." Yine de ona inanmıyorum. Gözleri bana her şeyin yolunda olmadığını söylüyor. Ben daha fazla bir şey söyleyemeden, vücudumu kendi vücuduyla kaplıyor ve bana bakarken bacaklarımı geriye doğru bastırıyor. "Zaten bir önemi yok."

Bir an endişelendiğim için mutlu bir şekilde iç çektim. "Onlar değil."

Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda beni rahatsız ediyor. Ailemin önemli olduğunu hissettiğini düşünmeden edemiyorum.

Ve bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

Annemin elini tutarak, babamın ona biraz jöle yedirmesini izliyorum. "Noreen, yemelisin."

"O zaman bana yemek getir! Kıçıma ekleyecek bu şekerli boktan şeyi değil." Babam sertçe nefes verirken ona bir bakış attı. "Kıçın mükemmel."

"Tabii ki öyle çünkü ben şeker yemem! Lütfen aşkım, git bana özlü bir şeyler getir."

"Aşkım, bunu yemeni istiyorlar. Karnına iyi gelir."

"Açlıktan ölüyorum. Yemek istiyorum."

Babamın akli başından gitmiş gibi görünüyor ama kalkıp yardım edecek birini bulmak için odadan çıkıyor. Anneme baktığımda kalbim acıyor. Hâlâ yüzünün kontrolünü geri kazanamadı. Çok sarkık ve kolu da tam olarak çalışmıyor. Ameliyat için kafasını tıraş ettiler ama neyse ki üç kesik çok büyük değil. Ama annem çok kibirli olduğu için peruk siparişi verdi. Bugün burada olurlar.

Yine de bunların hiçbiri önemli değil. O yaşıyor ve kendisi gibi davranıyor. "Nasıl hissediyorsun anne?"

"Başım ağrıyor ve açım."

"Kafatasınızı olabilirler, bu yüzden baş ağrısı meşru görünüyor."

Bana donuk bir bakış fırlattı. "Her neyse. Ben iyiyim. Bu berbat yerden ayrıldığımda daha iyi olacağım."

"Birkaç hafta diyorlar, değil mi?"

"Evet," diyor nefes verirken. "Yatağımı ve yemeğimi istiyorum."

"Özür dilerim," diyorum ve omuz silkiyor. "Dediğim gibi hayattayım."
Elini sıktım. "demiştin."
Ellerimi kendi elleriyle kavrarken bana küçük bir yarım gülümseme gönderiyor. "Çayı iptal mi ettin?"
"Evet, buraya gelmek için."
"Oh," diyor ve benimle kavga edeceğini düşünüyorum ama etmiyor.
"Haklısın, ben daha önemliyim."
"Öylesin."
Bana bir gülümseme gönderdi. "Meredith'le konuştum." Hala yüzünün yan tarafını izliyorum. "Öyle mi?"
"Bana bu sabah yatağında bir adam olduğunu söyledi." Sertçe yutkundum.
"Bardaki barmen mi?"
Aptal Meredith. Benim ne yaptığım hakkında konuşmaktan başka yapacak daha iyi bir işi yok mu? "Evet, adı Jackson."
Dudağını ısırtıyor. "Güvenliğin onu içeri almasına şaşırdım." "Vermemeye çalıştılar."
Öfkeli, bunu görebiliyorum ama bağırıyor. Onun yerine iPad'ine ve onu kucağında tutuyor. "Programla ilgili birkaç şey konuşmamız gerekiyor."
Ona bakıyorum. Bekliyorum. Tüm söyleyeceği bu mu? Dikkatlice soruyorum, "Ne olmuş?"
"Bunu bahara kadar uzatmalıyız."
Gözlerim büyüdü. "İlkbahar mı?"
Bakışlarımla buluşmadan önce başını sallıyor, gözleri hüzünlü. "Vücudumun bu tarafındaki kolumda ve bacağımnda his kaybı var," diyor ve kendi elini tutan elime dokunuyor. "Eskisi gibi hareket edemediğim için terapiye ihtiyacım var."
Kalbim hızlandı. Hemen geri dönmeyeceğini biliyordum, ama bahar? "Sen bunu atlattığında, benim paçayı söylemiştin anne, sen devralacaktın."
Başını sallıyor. "Biliyorum aşkım, ama tekerlekli sandalyede peruk takarak ailemizin yüzü olamam. Yardımına ihtiyacım var."
Ama, ama... Jackson gidiyor. Ben de onunla gitmek istiyorum. "Bahara kadar mı?"
"Evet," diyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Hepimiz hemen geri dönmeyeceğimi biliyorduk."
"Evet, ama bahara neredeyse dört ay ."

"gereken bir yer mi var?"

Ona cevap vermiyorum, dudağımı çiğnerken başka tarafa bakıyorum. Jackson gitmekte kararlı ama beni bekleyebileceğine eminim. Burada sadece fazladan üç ay kalacak. Burayı seviyor. İşini seviyor ve herkes tarafından seviliyor.

Elbette, bekleyebilir.

"Yarınki galayı unutmadın değil mi? Elbisen evde olmalı."

"Öyle ve ben gidiyorum-" Duraklıyorum, onu izliyorum. Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim ama benden başka bir şekilde öğrenmesini de istemiyorum. "Jackson'la."

Gözleri bana kaydı, dudakları birbirine yapıştı. "Özür dilerim, ne dedin?" "Jackson beni götürüyor."

"Barmen mi?"

"Evet," diyorum bakışlarını tutarak. Onun hakkında utangaç olmayı reddediyorum. Onun kim olduğuyla gurur duyuyorum. "Ve o sadece bir barmen değil anne. O aslında tüm işlerin ustası. Tatilde, maceralarının parasını çıkarmak için çalışıyor."

Gözleri kısılmış, benimkilere dik dik bakıyor. "Ne olduğu ya da ne yaptığı umurumda değil. O soylu bir aileden gelmiyor."

Alay ediyorum. "Biz de değiliz! Sadece eski paramız var ve birileri bir şekilde bu kasabayı bizim kraliyet ailesi olduğumuz konusunda kandırdı."

"Lena Élodie!"

Gülüyorum. "Muhtemelen büyük-büyük-büyük-büyükanne Élodie'ydi." "Yine de! Dublin Kanseri'ne bir barmen götürmeyeceksin.

Gala. Herkes orada olacak." "Evet, Jackson ve benimle birlikte."

"Lena!"

"Ne var anne?" Diye sordum ve sonra elimi kaldırdım. "Lütfen sakın , yüzün kızarıyor."

"Çünkü beni öldürüyorsun! Sen daha iyi bilirsin. Sana verdiğim listeden biriyle git. Hepsi iyi, asil adamlar."

Ellerime bakmadan önce ona "Ama onlar Jackson değil," diyorum. "O benim için önemli. O inanılmaz-"

"Ah, Lena, bunu duydum ve sonra çocuk sana tecavüz etti. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Ona bön bön bakıyorum, kalbim içime atıyor. "Jackson asla yapmaz."

"Biz de o salak Casey için aynı şeyi düşünmüştük."

"Anne, hayır. Bu farklı. Jackson iyi bir adam." "Paran için peşinde."

"Hayır, o değil, ama diğer herkes öyle!"

"Ah, Lena, eğer paraları varsa, sana ihtiyaçları yoktur."

"Onun parası var," diye bağıriyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Lena, onu daha iyi göstermek için hakkında yalan söyleme. Bir bok parçasının neye benzediğini biliyorum-"

"İnanılmaz biri," diye alay ediyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. "Ve benden yardım isteyen biri olarak, benim gibi bir insana nasıl davranacağını düşün-"

"! Ne , Lena? Kimseyle birlikte değilsin."

"Ben onunla birlikteyim," diyorum kararlılıkla. "Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Gözleri olabildiğince açılıyor, başını sallarken ağzı aralanıyor. "Bu aileye karşı bir görevin var."

"Ve dediğim gibi buna saygı duyacağım, ama anlaştığımızdan daha fazlasını yapmamı istiyorsan, ondan nasıl bahsettiğine dikkat etmeni öneririm."

"O bir hiç, Lena. O senin için sadece bir oyuncak."

"Hayır, o bundan çok daha fazlası."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Hayır, değilim."

"Sakın beni bırakıp gitme." Ama ben zaten gidiyorum.

Bedenim titriyor, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama sözlerinin beni incittiğini bilmesine izin vermeyi reddediyorum. Bir yerlere varmaya başladığımızı, olmamı istediği şey olamayacağımı kabul etmeye başladığını sanıyordum. Ama gözleri, gözlerinin derinliklerinde dönen yargı ve nefret, kendi yolundan başka bir yol olmadığına inandığını açıkça ortaya koyuyor.

Ve bu benim için işe yaramıyor.

Koridorda fazla ilerleyemeden babam da bana ayak uydurdu. Kolumu tutarak beni durduruyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Lena-"

Gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor. Annem ve ben ilerleme kaydettiğimizi sanmıştım ama hayır, en başta olduğumuz yere geri döndük. Bunun olacağını bildiğimden eminim ama yine de kalbim sızlıyor. Bakışlarına karşılık vermeden, "Gitmem gerek." diyorum.

"Hayır," diyor sertçe, beni kendine yakın tutarak. "Hepsini duydum." Gözyaşlarımı tutamayarak, "O imkansız!" diyorum. "Olabilir, ama hayatım, sana ihtiyacımız var."

Yüzüm . "Sen neden ?"

"Söylediğinden daha kötü durumda," diyor sonra ve gözleri yaşlarla dolmaya başladığında kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Ne?"

"Kolunda ya da bacağında herhangi bir hareketi yeniden kazanacağından emin değiller. Bana yıldızlardan ve aydan medet ummamamı söylediler çünkü beynindeki hasar çok büyük."

"Ama o iyi!"

"Ama öyle olmayacak. Aldıkları tümör yüzünden hafızasını kaybetmeye başlayabilir." Elimi göğsüme bastırıyorum. "Buradan sonrası çetin bir mücadele ve iki çocuğumun da bana yardım etmesine ihtiyacım var."

"Ama Da-" diye söze başlıyorum ama sonra hıçkırmaya başlıyorum.

"Bunu tek başıma yapamam. Sana ihtiyacım var, onun yapamadığını senin yapmana ihtiyacım var, yoksa asla mutlu olamayacak."

Peki ya beni mutlu eden şey ne?

Bana uzanarak beni kendine yakın tutuyor, sıkıca sarılıyor ve ben de kollarımı onun iri bedenine doluyorum. Bir genç kızın babasına sarılmasından farklı olarak, kendimi güvende hissetmiyorum. Yalnız hissediyorum. Babamla bazı genç kızların sahip olduğu gibi bir ilişkim yok. O her zaman çok meşguldü. Hep çalışırdı. Annem ben gitmeden önce en iyi arkadaşımdaydı. Kendimi Dublin'de bulmadan önce.

Ama o benim babam ve onu seviyorum.

Kalbim annem için acıyor. Beni kızdırırsa da o benim annem ve acı çekmesini istemiyorum. Bu şeyi yendiğimizi sanıyordum ama görünüşe göre yenememişiz. Ne olacağını bilmiyorum ama bildiğim bir şey var.

Ailemi bırakamam.

TWENTY-SIX

Jackson

"Bence sen çok yakışıklısın."

Annem bana sırtırken ben de kameraya gülümsüyorum. Lena'yla evinde buluşmak için ahırların etrafında yürürken, annemin beni görebilmesi için telefonumu uzatıyorum. Lena'nın bana sipariş ettiği takım elbise şimdiye kadar giydiğim en pahalı kıyafet. Her şeyin üzerime tam oturduğundan emin olmak için bir adam bile getirtti.

Sanırım onunla birlikte olmak istiyorsam bir milyon dolar gibi görünmeliyim.

"Sağ ol anne. Umarım öyle düşünüyordur," diye mırıldanıyorum ve bu kadar gergin olmaktan nefret ediyorum.

am.

Ama onu utandırmak istemiyorum.

Yüzü hâlâ kocaman bir sırıtışla donmuşken, "Oh, öyle olacak," diye fışkırıyor.

"Ee, her şey yolunda mı?"

Atların otladığı tarlaya bakarken dudaklarım titriyor. Pip dışarıda, muhtemelen onları getirmeye hazırlanıyor, ama bu dikkat dağıtıcı şey bile beni Lena'yı tutkuyla düşünmekten alıkoymuyor. "Evet, öyleler."

"Onunla konuştun mu? Konuştuklarımız hakkında?"

"Evet," diye cevap veriyorum, boştaki elimi cebime sokarak. Hava serin. "Birçoğunu çözdük ama sanırım birçoğunu da görmezden geliyoruz."

"Nasıl yani?"

"Ayrılış tarihimle daha sonra ilgilenmek istiyor. Herkes benim onun topuklarındaki kir olduğumu düşünürken, bir prensesle galaya gitmek üzere olduğum gerçeğini istemiyorum."

Annem yüzünü buruşturdu. "Kim böyle düşünür ki?" Omuz silkiyorum. "Herkes. Annesinin düşündüğünü biliyorum."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Lena'nın annesine galaya birlikte gitmemizden bahsettiğini biliyorum. Bana ne olduğunu anlatmadı ama dün gece bara gittiğinde gerçekten üzgün görünüyordu. Sanırım işler iyi gitmedi ve bu beni . Ya benimle birlikte olmaması gerektiğini anlamaya başladıysa? Ama böyle düşünmek beni rahatsız ediyordu. Ben ayrıldığımda ne hâlâ bilmiyoruz. Ve ben burada önümüzdeki birkaç hafta boyunca birlikte kalıp kalamayacağımız konusunda endişeleniyorum. Bu anlamsız ve beni zavallı yapıyor. Onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmalıyım.

"Bu saçmalık."

Gülüyorum. "Buralarda işler böyle yürür. Ben aptal değilim."

"Yine de, bence siz mutluysanız, sorun nedir?"

"Sorun şu ki, o bir O'Callaghan. Ben Tremblay'im ve inanın bana, buralarda kimse onun kim olduğunu bilmiyor. Ayrıca Amerikalı değil Kanadalı olduğumu da kabul etmiyorlar."

Buna gülüyor. "Boş ver onları. Senden hoşlanıyor mu?"

Kalbim göğsümde çırpınıyor. "Hoşlanıyor."

"Ve sen ondan hoşlanıyorsun, Jackson. Geriye kalan her şey yerli yerine oturacak. Stres yapmayı bırak."

"Sadece onunla olmak istiyorum." "O zaman onunla ol."

Çok basitmiş gibi gösteriyor. "Ya bir hiç içinse?"

"Ah, Jackson," diyor başını sallayarak. "Birini sevmek asla boşuna değildir, tatlım. Yaşadığımız her deneyimden, ilişkiden ve kalp acısından bir şeyler öğreniriz. Babandan nefret ediyorum ama onunla birlikte olduğum için pişman değilim."

Olduğum yerde durduğumu bile fark etmemiştim. "Onu sevdim. Bana seni verdi ve beni daha güçlü yaptı." Yüzünde bir sırıtişla beni izliyor. "Yani, ne olursa olsun, onunla birlikteyken her şeyi onunla yaşadığından emin ol."

Kalbim acıyor. "Onu seviyorum anne."

Titrek bir nefes alırken gözleri yumuşuyor. "Oh, tatlım, o zaman şiddetle sev. Çünkü bu hayat sona erecek ve hiçbir şeyden pişman olmak istemezsin."

Sözleri beni derinden sarstı. "Nasılsın, Jackson."

Declan'ın bana doğru geldiğini görmek için başımı yana çeviriyorum. ", anne, seni sonra ararım."

"Tabii, seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diyorum telefonu kapatmadan önce ve telefonumu cebime sokuyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Gidiyor. Tüm gün çalıştım, gezintiye çıkıyorum."

"Bunun için güzel bir gece."

Başını sallayıp tarlaya bakıyor. "Kız kardeşimle buluşmaya mı gidiyorsun?" "Evet, şu galaya gidiyoruz."

"Evet, duydum." Bu ne anlama geliyor?

Aramıza garip bir sessizlik giriyor ama sonra boğazını temizliyor. "Peki, iyi geceler."

Daha fazlasını söylemek istediğini biliyorum, bunu gözlerinde görebiliyorum ama onu sorgulamak yerine eve doğru ilerlerken başımı sallıyorum. "Sen de dostum."

Birbirimizin yanından geçerken beni durdurdu. "Teşekkür ederim." Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Hiçbirimizin olamayacağı şekilde onun yanında olmasaydın şu anda bulunduğu yerde olamayacağını biliyorum. Sana sonsuza dek borçluyum."

İddiası beni şaşırttı. "Ben hiçbir şey yapmadım-" "Her şeyi yaptın."

Kalbim acıyor. "O benim için çok şey ifade ediyor."

"Biliyorum, sen de ona. O yüzden, lütfen," diye yalvarıyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Onu incitme. Çok boktan şeyler yaşadı ve bir kez olsun gülümsediğinde bunun gerçek olduğunu anlıyorum."

Başını sallamadan önce kolumu usulca sıkıyor ve nutkum tutuluyor. Onu tanıdığım süre boyunca bana toplam üç kelimedenden başka bir şey söylememişti ama az önce bana Lena'nın mutluluğunun sebebinin ben olduğumu söyledi.

Bu mutluluğu mahvetmek istemiyorum... Gerçi mahvedeceğimden endişeleniyorum.

Başka bir şey söylemeden ahıra doğru yöneldi ve beni az önce ne olduğunu anlamaya çalışmakla baş başa bıraktı. Lena ve bana karşı olacağını düşünmemiştim.

ama beni onunla birlikte isteyeceğini de düşünmemiştim. Herkes Lena'yı göklere çıkarıyor.

Ben de öyle.

Annemin sözleriyle birlikte onun söylediklerini de dikkate alarak eve doğru ilerlerken kendimi bir sinir yumağı içinde buluyorum. Lena'yı şiddetle sevmek istiyorum ama bunu nasıl yapacağım ve sonunda onu incitmeyeceğim. Özellikle de hiç bitmesini istemezken.

Bu neden bu kadar zor?

Kalbim boğazımda, eve doğru yürüyorum ve köşeyi döndüğümde onu merdivenlerin başında buluyorum.

Güzelliğinden bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Neredeyse beni ektiğini düşünecektim!" diye sesleniyor bana ama kıpırdayamıyorum.

Beni hayrete düşürüyor.

Siyah elbisesi uzun kolludur ve yere kadar akmadan önce onu beline kadar sarar. Elbisenin ön kısmındaki derin kıvrım, göbeğinin hemen üzerinde sağa doğru eğilerek muhteşem göğsünün ipuçlarını ortaya çıkarıyor. Soluk tenine karşı siyahın kontrastı çarpıcı. Saçları kocaman bukleler halinde aşağıya inerken, makyajı dumanlı ve dramatik, dolgun dudaklarında koyu bir kırmızı var. Sanki içine batırılmış gibi üzerinden elmaslar damlıyor, ama muhteşem vücudunun her dikkat dağıtıcılığına rağmen beni yakalayan ve hapseden gözleri.

"Lanet olsun, Lena, gerçekten mi?"

Merdivenlerden yavaşça inerken dolgun dudakları büzülüyor. "Ne?"

"Çok güzelsin ve ellerimi senden uzak tutmam mı gerekiyor?"

Alay ediyor. "Kim elini kimseden uzak tutmakla ilgili bir şey söyledi?"

Bana doğru gelerek, şehvetli bir öpücük için beni aşağı indirmeden önce çenemi avucunun içine aldı. "Üzerindeki bu kıyafeti yırtıp atmak ve seninle şimdi birlikte olmak istiyorum. Sen çok iyi bir adamsın, Jackson Tremblay."

Ama sadece başımı sallayabiliyorum. "Seninle takılabileceğimi bile sanmıyorum." Gözlerini deviriyor. "Çeneni. Bence birlikte harika görünüyoruz. Heya, Tony."

Bir grup erkeği görmek için seslendiği yere bakıyorum. Lena yaklaşıyor, elini göğsüme koyuyor ve tabii ki ben de kolumu ortasına dolayarak ona hayranlıkla bakıyorum. "Birlikte harika görünmüyor muyuz?"

Tony'nin yüzünde bir sırıtma belirir. "Mükemmellik, madam."

"Sana söylemiştim," diyor sinsi bir sırıtışla. "Bu kıyafeti çıkarmana asla izin vermeyebilirim."

Ona sırıtıyorum. "O elbiseyi çıkarmanı istiyorum."

"Yaramaz, yaramaz." Benden uzaklaşıp Tony'nin yanına gitmeden önce çenemi öperken gülüyor. "Bir fotoğraf çeker misin lütfen?"

"Tabii ki."

Döndüğünde, bana doğru geliyor, müstehcen bir şekilde salınıyor, nefesim kesiliyor. Ona uzanıyorum, gözlerinin içine bakarken onu kendime çekiyorum. Elini tekrar göğsüme bastırıp kameraya bakmadan önce bana bir sırtış gönderiyor. Ama bakamıyorum. Sadece ona bakmak istiyorum.

"Efendim, tam burada."

Bana bakıp gülüyor. "Bana bakmayı kes!" "Bir prenses gibi görünüyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Mesele de bu zaten. Şimdi bak," diyor beni tokatlayarak. Ama kameraya baktığımda, olduğu şeye ne kadar benzediğini görüyorum.

Bir prenses.

Tony telefonu ona geri getirerek, "bakalım," diye sesleniyor.

Lena onu alıyor ve gözleri bizim fotoğrafımıza takılınca mutlulukla ciyaklıyor. "Annene gönderir misin?"

Fotoğrafa bakıyorum ve kalbim sıkışıyor.

Birbirimize aitmişiz gibi görünüyoruz.

Vay canına.

Telefonum bir mesajla çaldığında, bunun Lena'dan gelen fotoğraf olduğunu biliyorum. Annem çıldırarak. Başımı sallarken bu düşünceye kıkırdıyorum.

"Tabii ki. Buna bayılacak."

Elimi sıkarak "Yapacak!" diye haykırıyor. "Hazır mısın?" Lena başını sallarken Tony soruyor.

"Hazır mısın?"

Değilim ama şakağını öpmeden önce başımı sallıyorum. "Eğer öyleysen." "Evet, hadi gidelim. Teşekkürler Tony."

Tony bizim için arabanın kapısını açarken bana bir sırtış gönderiyor. Elimizi uzatıp onun elini tutuyorum ve ben de binmeden önce ona yardım ediyorum. Daha önce hiç şehir arabasına binmemiştim ama Lena'nın etrafta dolaşarak bize viski bardakları doldurmasından bunun onun ilk seferi olmadığını anlıyorum. Bana bir bardak uzatıyor ve araba yola çıkarken arkasına yaslanıyor.

Bardağını uzatarak, "Harika bir geceye" diyor.

Bardağımı onunkine dokunduruyorum ve umarım elimin titrediğini fark etmez. Kahretsin, bu içkiye ihtiyacım var. Uzun bir nefes çekiyorum, nefesimi tıslayarak verirken onun beni izlediğini hissediyorum. "Yemin ederim buradaki viski daha sert."

"İşte bu yüzden bu kadar zenginiz," diyor göz kırparak ama bir yudum daha almadan "Demek annemle aranız o kadar da iyi değil." Hızlıca nefes verirken kaşları içeri giriyor.

"O iyi mi?"

"Yani, bağırp çağırıyor ve tam bir baş , ama bana istediğimiz gibi iyileşemeyebileceğini söyledi."

"Oh," dedim. Sanki gala için zaten gergin değilmişim gibi, şimdi de bir ay sonra gideceğimi bilmek göğsüme bıçak gibi saplandı.

O da burada olacak.

"Biraz daha kalmam gerektiğini söylüyor. Bu yüzden Dublin gezimizin beklemesi gerekecek."

Viskimden bir yudum daha almadan önce sertçe yutkunuyorum ve kadehimi deviriyorum. "Ama iyi olan şey daha iyi olacak olması."

"Evet, doğru," diye onaylıyor ve bakışlarının yüzümün yan tarafını yaktığını hissediyorum. "Yine de onun için endişeleniyorum. Vücudundaki kontrolü çok fazla kaybetti."

"Tümörden mi? Yoksa onlar mı çıkarıyor?"

"Bence ikisi de," diyor uzun bir nefes vererek. "Korkutucu bir şey." "Öyle," diye katılıyorum ama Lena'nın korkusu benimkinden çok farklı.

Onu kaybetmekten korkuyorum.

"Ah, Jacks, sorun ne?"

Ona bakarken iç geçiriyorum. Ona söyleyemem. Gecemizi mahvetmek istemiyorum. "Bir şey yok."

"Sen lanet bir yalancısın. Neyin var? Artık gitmek istemiyor musun?"

Bardağımı bardak tutucusuna yerleştirmeden önce "Hayır, biliyorum," diye ısrar ediyorum. "Sadece biraz gerginim."

"Ne için gergin?"

Elini uzatıyorum, parmaklarımızı birbirine dokuyorum. "Sana nasıl dokunacağım? Sadece elini mi tutacağım? Seninle konuşabilir miyim? Yani, kurallar var mı? Zorunda mıyım?"

"Lanet , derdin ne senin, deli misin?"

Elimde olmadan sııttım. "Bu gece seni utandırmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Tanrım, Jacks," diye gülüyor ve elimi sıkıyor. "Bana istediğin gibi sarıl. İstersen öp beni ve benimle konuşsan iyi edersin çünkü senden başka kimseyle konuşmak istemiyorum. Kurallar, siktir et onları. İyi bir amaca destek olmak ve birbirimizden keyif almak için buradayız." Bakışlarımı tutuyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Zerre kadar gergin değilim. Hatta başım dönüyor."

Heyecan. Birlikte olmak istediğim biriyle hiç böyle bir şeye gitmemiştim."

Derin bir nefes alırken dudağımı ısırıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet," diyor, bana doğru eğiliyor ve burnunu çenemde uzayan kılların sokuyor. Tıraş olmamamı istemişti ve sanırım bunu yapabilmesi içindi. "Ve herkes Kanadalı oduncuyla birlikte olduğum için beni çok kıskanacak."

Dudaklarımdan yüksek sesli bir kahkaha dökülüyor. "Bundan şüpheliyim."

"Ah, alacaklar. Çünkü beni her yere taşıyabilecek ve istediğini alabilecek omuzlara sahipsin."

Bu düşünceyle aletim canlandı. Başımı sallıyorum. "Beni delirtiyorsun."

"Harika," diye . "Hiçbir şey için çok gerginsin. Bu sadece bizim için eğlenceli bir gece."

"Biliyorum, ama ben-"

"Bu kadar yeter," diyerek beni başından savdı. "Bir fikrim var."

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Tony, gizlilik ekranı lütfen."

"Evet, madam," diyor ve ben kadehin kalkmasını izliyorum ama Lena kalkmıyor. Onun yerine bardağını yere bırakıyor ve ekran kapandığında yüzünde sinsi ve şeytani bir sırıtişla bana bakıyor.

"peşindesin?"

"Ah, göreceksin," diye mırıldanıyor eteğini kalçalarına kadar sıyırmadan önce. Onu durdurmaya çalışıyorum ama bacaklarımın arasına tırmanıyor, gözlerimin içine bakmadan önce dizleri yere çarpıyor. "Sanırım gelmen gerekiyor."

Pantolonumun kemerini çözmeye başladığında onu durdurdum. "Lena, hayatta olmaz. Şu anda tüm bunlar için fazla güzelsin."

Kızardı. "Çok tatlısın ama rahatlayacağını hissediyorum."

"Hayır."

Alay ediyor. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Onu engellemeye çalışıyorum ama bir şekilde pantolonumu çözüyor ve sonra aletim onun elinde. "Seni ağzımda istiyorum, Jackson" diye fısıldadığında nefesim kesildi.

Tırnağını aletimin şaftı boyunca gezdiriyor. Tabii ki kaya gibi sertleşmişim. Onun yanındayken de öyle kalacağıma eminim. "Ama makyajın."

"Yerinde kalacak. Sana kendini iyi hissettirmeme izin ver," diyor ve ben itiraz etmeye bile çalışmadan beni ağzına alıyor. Ağzını şaftımda aşağı yukarı hareket ettirmesini izlerken gözlerim yarı kapalı. Gözleri kapalı, dudakları

dolgun ve şişmiş aletimin etrafında çok iyi hissediyorlar. Beni tabandan sıkıyor, hareketi hızlandırıyor, tepeye yüksek bir patlama sesi çıkarıyor. Koltukları kavrarken ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor, kendimi onun ağzında kaybolurken izlerken dudaklarımdan küçük, yumuşak inlemeler çıkıyor.

Orgazmımın arttığını hissediyorum. Kalbim kontrolden çıkıyor ve boynumdan ter boşanıyor. Ama Lena sanki şık giyinmemiş gibi sikimde bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Beni gırtlığının derinliklerine aldığı anda, sert bir inilti çıkarıyorum, içindeki her şey havaya uçuyor. Eğer bu kadar iyi hissettirmeseydi, utanırdım. Başım geriye düşerken beni emerek kurutuyor ve şehir arabasının tavanına bakarken nefes nefese kalıyorum.

"Daha iyi misin?"

Başımı kaldırıp peçeteyle ağzını silmesini izliyorum. Ruju gitmiş, aletimin her tarafına bulaşmış ama ikimizin de umurunda olduğunu sanmıyorum. Ona doğru uzanarak kollarının arkasından tutuyorum ve onu kaldırıp kucağıma getiriyorum. Kollarını boynuma doluyor, gözlerimin içine bakarken burnunu benimkine bastırıyor. "Sen inkar edilemez bir şekilde tanıdığım en gerçek dışı kadınsın."

Dudaklarını dudaklarıma değdirirken gözleri parlıyor. "Senden başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum Jackson. Lütfen gergin olma."

Alay ediyorum. "Lena, şu anda hissettiğim tek şey iyi olmak. Lanet olası iyi."

Dudakları kedi yavrusu gibi bir sırtıyla kıvrılıyor. "Ve düşünsene, eve döndüğümüzde daha fazlası olacak."

Kıçını ellerimle sıkıyorum. "Söz mü?"

Dudaklarımı yalıyor, yavaşça başını sallıyor, gözleri karanlık ve alaycı. "Söz veriyorum."

Gözlerinin içine bakarken, bir insan nasıl onun kadar muhteşem olabilir ama ağzını bana değdirdiği anda beni kesinlikle mahvedebilir bilmiyorum.

Ama onu bu yüzden seviyorum.

Tanrım, onu o kadar çok seviyorum ki.

Gözlerinin içine bakıyorum, başparmağımı dudağında gezdiriyorum ve ondan nasıl uzaklaşacağımı bilmiyorum.

Ama zorundayım.

TWENTY-SEVEN

Lena

"Bu noktada endişelendiğim tek şey, çıkardıklarımızdan geriye ne gibi bir hasar kaldığı. Temiz bir ameliyat olduğunu düşünmüştük ama sol bacağındaki ve sol kolundaki hareketlerin çoğunu kaybettin. Bu yüzden iyileşmenin hızlı olmayacağını farkında olmanı istiyorum."

Declan'ın yanında dururken annemin başını sallayışını izliyorum, eli babamın elinin içinde. Ağlayacakmış gibi bakıyor ve bu midemi bulandırıyor. "Her şeyden önce, hayatta olduğun için şanslısın."

Alay ediyor. "Parçalanmış bir bedende."

Declan, "Anne, bu bir ," diyor ve kadın başını sallayarak Declan'ın bakışlarını karşılıyor.

"Biliyorum, özür dilerim," diye nefes veriyor ve doktoru başından savıyor.

"Peki, eve ne zaman gidebilirim?"

"Yarın, tansiyonun olduğu yerde kaldığı sürece." "Tanrıya şükür.

Burada geçirdiğim iki hafta cehennem gibiydi."

Gülümsüyorum. İmkansız biriydi. Babam yanından ayrılmasa bile hastaneyle ilgili her şeyden nefret ediyor. Declan kışını çalışıyor, ben ise

yapacağımı söylediğim şeyi yapıyordum. O olmak. Etkinlik sezonundayız, bu yüzden meşguldüm ve bundan nefret etmedim.

Çoğunlukla Jackson benimle her şeye gittiği için.

Mükemmeldi. Bir etkinliğe birlikte katılmak için en iyi kişi o, bundan eminim. Beni sürekli güldürüyor ve onunla tanışan herkes ona bayılıyor. Her konuda konuşabiliyor ve onu dinlemekten keyif alıyorum, özellikle de seyahatlerinden bahsettiğinde. Dün gece yatakta uzanırken, annem hastanedeyken evde kalmadığı için, ondan beni gezdiği tüm yerlere götürmesi için söz aldım.

Onları onun gördüğü gibi görmek istiyorum, ama onunla birlikte. "Pekala, Bayan O'Callaghan, sizi özleyeceğim."

Bu odadaki herkesi güldürüyor. Hepimiz bu doktorun annemden nefret ettiğini çok iyi biliyoruz. Başından beri mantıksız davranıyor. "Elbette yapacaksın. Teşekkür ederim, Doktor."

Odadan çıkmadan önce "Benim için zevkti," diyor. Kapı kapandığında, arkasına yaslanıp başını sallarken yatağa bakıyorum. "Eve gitmeye hazırım."

Declan, "Seni evde istiyoruz anne," diyor ve ben annemi evde istesem de istemiyorum. Bunun Jackson'ın muhtemelen lojmana geri dönmek zorunda kalacağı anlamına geldiğini biliyorum. Bu istediğim son şey. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum, onunla uyumayı seviyorum ve onunla uyanmayı çok seviyorum. Her zaman saçları gözlerinin içinde uyanıyor ve bu çok sevimli. Bunun sona ermesine hazır değilim ve aslında Declan'la bana arazide küçük bir kulübe inşa etmesi konusunda konuşmayı düşündüm. Jackson'ın sonsuza kadar benimle kalmak istediğini söylemiyorum ama şimdilik onunla yalnız kalmak istiyorum.

Belki zamanla benim sonsuzluğumu ister. Onunkini istediğimi biliyorum.

Umutsuzca.

Başımı sallayarak yatağa doğru yürüyorum, annemin yanındaki sandalyeye oturuyorum, tam o "Eminim Lena farklı hissediyordur" derken.

Kaşlarımı birleştirerek, "Ha?" diye sordum. "Eve gelmem hakkında."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben de ona bakıyorum. "Elbette seni evde istiyorum anne."

"Demek ki oyuncağın artık burada kalamayacak," diye alay ediyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. Annem Jackson konusunu hiç açmadı ama bunun olacağını biliyordum. Blogları ve gazeteleri gördüm; sadece bu kadar beklemesine şaşırdım. "Benim evimde pisliklerle yatmayacaksın."

Declan, "Anne, o pislik değil," diyor ama kadın onu duymazdan geliyor.

"Sorduğum şeyleri bu kadar içtenlikle görmezden gelmen beni sinirlendiriyor." "Noreen, tansiyonun. Eve gelmek istiyorsun, değil mi?"

"Oh, sus, Ivor! Haftalardır bunun üzerinde oturuyorum." Eşyalarını koyduğu küçük masasına uzanarak kâğıtlardan birini aldı ve boğazını temizledi. "Yakışıklı sevgilisinin kim olduğu sorulduğunda prenses, 'Erkek arkadaşım, Jackson Tremblay' diye cevap verdi. Birkaç saniye içinde herkes cevap almak için bağırmaya başladı ama prenses elimdeydi. "Söyle bana, düğün çanları çalacak mı? Güzel prensesin yüzünde saf bir hayranlık ifadesi belirdi ve biraz kaybolmuş gibi görünen sevgilisine bakarak bana 'belki' dedi." Annem durakladı, gazeteyi yere atmadan önce bana baktı. "Belki!"

Yine de ona cevap vermiyorum. Başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum. Neden Jackson'ın benim için bir şey ifade ettiğini bilmiyormuş gibi davrandığını bilmiyorum. Bunu ona söylediğime eminim.

"Ah, Noreen, hepsi yalan zaten."

"Hayır, ben söyledim."

Herkesin gözü bana çevrildi. Babam elini uzatırken gözleri büyüdü. "Bu da ne böyle?"

Omuz silkiyorum. "Ne?"

"Bunu nasıl kaçırdım? Jackson Tremblay diye birinden bahsetmedin."

"Çünkü konuşsaydım, bana iptal etmemi söyledin. Ben aptal değilim."

"O iptal et," diyor annem. "Böyle bir şey olmayacak, Lena. Sadece kendini aptal yerine koyuyorsun."

"Bunu nasıl yapıyorum?"

"Birlikte olamayacağın biriyle birlikte olarak."

"Oh, onunla birlikte oluyorum," diyorum sert bir şekilde. "Ona çok değer veriyorum ve ondan daha da çok hoşlanıyorum. Harika vakit geçiriyoruz ve bundan vazgeçmeyeceğim."

Annemin krizi geçirmek üzere olduğuna eminim. "Bunun gerekiyordu. Değerli biriyle evlenmelisin!"

"Ve bana göre, o her şeye değer."

"İmkânsız davranıyorsun, Lena!"

"Öyle olduğumu sanmıyorum."

"Kim o? Ailesini tanıyor muyuz?" diye soruyor babam ve annem gülüyor.

"Ivor, hayır, çünkü o lanet bir barmen ve ahırlarda bok atıyor."

"Atlarla ilgileniyor," diye bağıyorum, kendi kan basıncım yükseliyor. "Ve o iyi bir adam. Çalışması gerekmiyor ama seviyor diye çalışıyor. O tatilde!"

"Doğru, çünkü herkes tatilde çalışıyor," diyor Ma alaycı bir şekilde. "O boktan biri ve sen daha iyi biriyle birlikte olacaksın."

Ama ben daha bağıramadan Declan ayağa kalktı. "O tatilde."

Annem de babam da Declan'a bakıyor. Annem zor nefes alıyor ve babamın yüzü kızarıyor ama Declan odaya hükmediyor. "Aslında o da iyi bir eş. Ondan hoşlanıyorum ve ikiniz de anlamalısınız ki o olmasaydı, kızım şu anki kadar iyi olamazdı."

"Oh, lütfen, o iyi-"

Ama Declan başını sallar. "Anne, uyuşturucu kullanıyordu, içiyordu ve her şeyle yatıyordu. Senin için eve geldi ama onunla tanışmasaydı ne yapardı bilinmez."

"Daha iyi biriyle birlikte olacaktı!"

"Sus, Noreen," diyor babam, Declan'a bakarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Amberlyn ve ben onları gözlemledik. Onu ata bindiriyor, dinliyor ve bir battaniyenin üzerinde saatlerce uzanıp sadece konuşmalarını izledim." Sonra bana baktı. "Daha önce Lena'yla konuşmayı denedim ama beni . Hepimizi susturdu ama Jackson'da bağ kurabildiği, konuşabildiği bir şey var. Ne cüretle bunu bozmaya çalışırsın?"

"Çünkü onun için yeterince iyi değil! Sadece onun parasını ve sıkı kışını istiyor."

Ona bir bakış attım çünkü dün kışımın rüküş olduğunu söylemişti. Ben itiraz edemedim Declan bir kez daha konuşuyor. "Hayır anne, sana katılmıyorum. Mesele seks ya da onun parası değil. Onun randevudan çadırının dışında oturmak ya da çimlere uzanmak. Tanrı aşkına, o bir phanny."

"O bir phanny değil!" Başımı sallayarak bağıyorum. "Sadece açık havada olmayı seviyor. Memlekette oduncuydu."

"Ivor, bir oduncu," diyor annem, tamamen iğrenerek. "Kızımız bir oduncuyla birlikte."

"Biliyorsun, buraya geldi," diyor Declan, babama bakarak. "Annem ameliyat olduğunda geldi ve Lena'yla oturdu."

Babam bana bakıyor, yüzü şaşkınlıkla dolu. "mi?"

"Evet, yanımda olmak istedi. Üzgün olduğumu biliyordu."

"Önemli değil," diye bağıyor annem, sağlam kolunu havaya kaldırarak. "Biz onu evlensin diye yetiştirmedik."

Baba buna gülüyor. "Biz bunu da bunun için yetiştirmedik ama sana göre o yetiştirmiş."

Annem başka tarafa bakıyor. "Amberlyn iyi bir kadın ve ona çok değer veriyorum ama Lena böyle bir seçim yapmayacak."

"Onu tanımıyorsun," diyor Declan. "Tıpkı Amberlyn'i tanımadığın gibi. Belki de çocuklarınızın siz ikiniz gibi olmadığını kabul etmenin zamanı gelmiştir. Belki de bir isim yerine sevgi istiyoruzdur."

Odaya sessizlik çöküyor, ben hariç herkes kendi düşüncelerinde kayboluyor. Declan'a bakıyorum, ondan tamamen etkilenmiş durumdayım. Her zaman dikkatleri üzerine çekmiştir ve ben de ona her zaman hayranlık duymuşumdur ama benim için böyle bir şey yapmasını hiç beklemezdim.

"Cehenneme gidip geldi," diyor bakışlarımla buluşarak. "Micah onu ele geçirdiğinde onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum, hepimiz onu hayal kırıklığına uğrattık. Micah'la nişanlandığında yanağımı çevirdim, oysa onu hiç sevmemişti. Hepimiz bunu biliyorduk ama onun için çok iyi olduğunu söylediniz. O kendini savunana kadar kimse ona ne istediğini sormadı. Ama şimdi, Jackson'la birlikte, kız kardeşimin yüzünde bu ifadeyi görüyorum."

Onun kendi gözyaşlarıyla savaşmasını izlerken benim de gözlerim doluyor. "Çoğu zaman gülümsüyor. Atına binmek için acele ediyor, şimdi iyi görünmeyi önemsiyor ve gözlerinde bir ışık var. O olduğu kişi, senin yetiştirdiğin kişi değil anne. Bu farklı bir versiyon, daha iyi bir versiyon ve bunu ondan almanıza izin vermeyi reddediyorum."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken, titrek bir nefes alarak onu hızla siliyorum. "Kız kardeşimin dönüştüğü kişiyi seviyorum. Onu eskisinden daha çok seviyorum çünkü bu kadın pes etmiyor ve kendisine verilenleri alıyor. İsteddiği şey için savaşıyor."

Declan'a bakıyorum, bakışlarıyla karşılaştığımda dudağım titriyor. "Teşekkür ederim." "Gerek yok. Seni sevdiğim için yapıyorum," diyor kollarını kavuşturarak.

Göğüs. "Ve eğer siz ikiniz seviyor ve destek olmak istiyorsanız, istediği kişiyi sevmesine izin vermenizi öneririm çünkü o bunu hak ediyor."

Ailemi izliyorum ve Declan'ın söylediği her şeyi takdir etsem de asla kabul etmeyeceklerini biliyorum. Onlar çok eski kafalılar ve bu sadece-

"Peki," diyor Ma ve derin bir iç çekmeden önce gözlerini kapatıyor. "O haklı."

"Öyle," diyor babam başını sallayarak. "Siz ikiniz ne bize ne de başkalarına benziyorsunuz. İkiniz de kendi insanlarınsınız."

"Öyleyiz." Declan'ın yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Ve bir şeylerin değişme zamanı geldi."

Rüya görüyor olmalıyım. Rüya görüyorum. Ama yine de annemin sıcak eli elime değdiğinde rüya gibi gelmiyor. "Özür dilerim. Sanırım bu olay olduğunda hepimiz seni hayal kırıklığına uğrattık."

Gözleri yaşlarla dolmaya başlıyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. "Ondan başka kimsenin suçu değil."

"Doğru, ama biz ona çok kötü davrandık ve o da hıncını senden çıkardı. Özür dilerim aşkım," diyor Da omzumu okşayarak. "Biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz."

"Var," diyor annem, beni kollarının arasına alıp alnımdan öperek. "Adım attın, bana sağda solda yardım ettin ve bu bana nasıl büyüdüğünü göstermiyorsa, ne gösterebilir bilmiyorum."

"Bunu senin için yapıyorum çünkü seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum aşkım," diyor başımı ona bakmak için arkaya eğdiğimde. "Sen benden farklısın. Ne istediğini biliyorsun. Nasıl elde edeceğini biliyorsun. Bana ihtiyacın yok."

"Sana her zaman ihtiyacım olacak anne."

"Hayır, kimseye ihtiyacın yok. Sen sadece bizi istiyorsun ve onları sevecek kadar şanslı olan herkes kutsanmışın ötesindedir."

"Aynen öyle," diye ekliyor Declan.

"Şimdi, bu çocukla tanışmalıyım."

"Bence hepimiz yapmalıyız," diyor Ma ve bir an için birbirimizin bakışlarını tutuyoruz.

"Gerçekten mi anne?" Diye soruyorum ve o da gülümseyerek sağlam eliyle yüzümü olabildiğince iyi kavırıyor.

"Hoşuma gitti mi? Hayır. İsmi olan biriyle olmanı istiyorum. Ama bir daha incinmene izin verecek miyim? Hayır ve istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağını öğrendim."

Gülümsüyorum ve o da yüzüme dokunuyor, yüzü olabildiğince kıvrılıyor. Anneme hayatım boyunca saygı duydum ama o anda beni şaşırttı.

Beni benim için kabul ediyor.

TWENTY-EIGHT

Jackson

"Gözlüklerim nerede?"

Kumaşımı barın üzerinde gezdirirken gülüyorum, az önce çıkan bir çiftin arkasını temizliyorum. Mickey ve Trip'e bakarak, onlar tartışırken başımı sallıyorum.

"Onları yakaladın!" Mickey bağırır ve Trip karşı çıkar. "Hayır, içmedim! İçiyordum!"

Tabakları lavaboya götürürken gözlerimi deviriyorum. "Boynunun etrafındalar Mickey."

Trip gülmeye başladığında onlara arkamı dönmüştüm. "İkinizi de sikeyim."

Bir tur daha isteyen bir grup adama başımla selam vermeden önce kıkırdıyorum. "Geliyorum."

"Diyor ki," diye başlıyor Mickey, keşke bu lanet kâğıtlar alev alsın. "Jackson Tremblay Kanada'dan, Calgary'nin dışındaki küçük, fakir bir kasabadan geliyor. Bir atı var, ağaç kesiyor... ama hanımlar, onu Viski Prensesi kapmış." Mickey sözlerine biraz hava katıyor ve ben de gülüyorum. "Çok ateşli ve ağırlar! Birbirlerine tamamen kapılmışlar ve

All Children Eat ziyafeti sırasında prensesin şimdiden düğün çanlarını duyduğunu söylediği duyuldu."

"Bok yok mu, Jackson? Aferin sana!"

Gözlerimi deviriyorum. "Bir sürü saçmalık."

"Ah, yani bu doğru değil mi?" Mickey gözlüklerinin üzerinden bana bakarak soruyor. "Kızı sevmiyor musun?"

"Bilseydim bile size söylemezdim," diyorum ve tepsimi doldurup sipariş veren masaya götürüyorum. Yaşlı adamlar, aptal kâğıtlarla birlikte canımı sıkarsa da dudaklarımdaki sırıtış değişmiyor.

Çünkü Lena onu orada bıraktı.

Son birkaç haftanın son derece büyüdüğü geçtiğini söylemek hafif kalır. Çalışmadığım zamanlarda Lena ile birlikteydim. Ata binmediğimiz ya da annesinin onun için planladığı sonu gelmez etkinliklere gitmediğimiz zamanlarda da yataktaydık. O çarşafı yaktık. Onu düşündükçe vücudum geriliyor ama bundan daha fazlası var. Çünkü onu özleyorum. Gülüşünü özleyorum, dokunuşunu özleyorum, gözlerini özleyorum, her şeyi özleyorum.

İnanılmaz biri.

Ama yine de aklımın bir köşesinde, zamanımızın neredeyse bitmek üzere olduğunu unutamıyorum. Beni ne kadar üzse de, bana bahara kadar ayrılamayacağını söyledi. O zamana kadar ben de Norveç'e doğru yola çıkmış olacağım. Bunların hiçbirini konuşmadık ve her an her şey yüzümüze patlayacakmış gibi hissediyorum. Muhtemelen ayrıldığım gün. Onu bu kadar çok gerçeği beni öldürüyor. Ona söylemedim çünkü bunun durumu daha da kötüleştireceğini düşünüyorum.

Ayrıca, bunu bana söylemedi.

Ama ben hissediyorum.

Bilmiyorum... beni deli ediyor.

Yemin ederim öyle.

Ve şu anda sahip olduğumuz şeyi mahvedemem. Mahvedemem.

"Tanrım! Ortalıkta yoksun, sonra da sürekli sesleniyorsun! Birkaç hafta sonra gideceğin için şanslısın," diyor Fiona arkamdan yaklaşarak ve ben Mickey'nin birasını doldururken gülüyorum.

"Beni özleyeceksin."

"Umutsuzca," diyor ve ben dönüp ona bakana kadar şaka yaptığını düşünüyorum. "Gitme."

Gülüyorum. "Mecburum. Gidip çadırımı kuracak başka bir yer bulmalıyım." Gözlerini deviriyor. "Feckin' phanny."

Kasayı açıp para bardaki herkes gülüyor. Yüzüğü ışıktaki parlıyor ve elini tutuyorum. "Tanrım, o şeye ne kadar harcadı!"

"Sen kafanı yorma! O benim!" Alırken bana bir sırtış gönderdi. "Bu mükemmel."

"Tam zamanında, sana söylüyorum," diyor Trip. "Sana evlenme teklif edecektim." "Lütfen! Sen evlisin, seni aptal," diye gülüyor ve o da ona sırtıyor. "Artı,
"Gençliğinde bile benimle başa ."

Kane mutfığa açılan kapıdan başını sallayarak, "Kimse yapamaz," diyor "Şimdi, hadi. Annen bizi bekliyor."

Omzumu okşadı. "İyi misin, Jackson?"

Başımı sallayıp onu savıyorum. "Ben iyiyim, otoriter bayan."

Kane'e doğru ilerlemeden önce bana pis bir bakış atıyor ama ona ulaşmadan telefonu çalıyor. Durdu, cevap verdi ve sonra gözlerini devirdi. "O zaman burayı arayan insanlar var!"

Telefonu bana uzatırken gülüyorum. Gözlerini tekrar devirirken telefonu ondan alıp ona sırtıyorum. Telefonu kulağıma götürüp "Alo?" diyorum.

"Nasılsın?"

Sırtıyorum. "Hey, sen."

"Dün gece bindiğim inanılmaz seksi Jackson Tremblay bu mu?"

"Başka Jackson Tremblay olduğunu sanmıyorum."

Hat üzerinden kıkırdıyor. "Nasılsın? Günün nasıl geçiyor?" "Meşgul," diye cevap veriyorum, birine menü uzatırken. "Annen nasıl?"

"O harika. Yarın eve geliyor. Aslında bu konuşulacak bir şey."

"Oh, gerçekten mi?" Diye sordum ve sonra hoparlörü kapattım. "Dostum, sana dokuz kere söyledim, televizyonu değiştiremiyorum. Bana kumanda vermiyorlar!"

"Saçmalık!"

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum telefonu açmadan önce. "Yani o iyi, değil mi?"

"Evet, o iyi, ama senin hakkında bana takılmaya başladı." "O eve geldiğinde evde olmamam gerektiğini söylemiştim."

O gülüyor ve ben gülümsüyorum. Hiç şaşırmadım. "Evet, ama sonra Declan beni kurtarmaya geldi."

"Şimdi mi?" Televizyona bağırarak adama ters ters baktım. "Lütfen gidin. Umurumda değil!"

"Ah, seni göt herif
Yanki!" "Ben
Kanadalıyım!"

"Onlara neden bağırdığını anlamıyorum. Onlar deli," diyor Lena ve ben iç çekiyorum.

"Bu benim gururum. Ama dinle, burası tıka basa dolu. Bu gece seni görmeye gelebilir miyim?"

"Evet, eğer yapmazsan duygularım incinir." "Bunun olmasına izin veremem." Küçük sırtışını görebiliyorum. "Grand, ben yatakta seni bekliyor olacağım."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "İçeri nasıl gireceğim?"

"Buna iznin var," diyor heyecanla. "Televizyoncu adam sözümüzü kesmeden önce ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum."

"Bekle, ne?"

"Annem bizi kabul etmeye çalışıyor."

"Yok artık," diyorum, adımlarımın ortasında durarak. "Bu iyi, değil mi? Gerçekten iyi mi?"

"Um, evet! Çok mutluyum. Eve gidince sana her şeyi anlatacağım." Eve. Sikeyim.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de yapamam," diye cilveleniyor.

"Yakında görüşürüz." "Yeterince yakında değil."

Telefonu kapattıktan sonra uzun bir nefes verirken başımın arkaya düşmesine izin verdim. Çıkış yolunda olduğumu ve artık istediği kişiyle birlikte olabileceğini anladım. Özgürce. İsteddiği gibi. Yine de gidemez ve ben de kalmıyorum.

"Seni özleyecek," diye sesleniyor Mickey bana. "Gittiğinde."

Bara yaslanırken başımı sallıyorum. "Ben de onu özleyeceğim."

"Hâlâ gidemiyor mu? Annesi yeterince iyi değil mi?" Trip soruyor ve ben başımı sallıyorum. Bu ikisiyle sarhoş olmuş ve onlara istediğimden fazlasını söylemiş olabilirim.

"Hayır, henüz değil. Bahar diyorlar." Trip elimi okşayarak başını salladı. "Ben olsam beklerdim." "O kadar basit değil," diyorum nefes verirken. "Onun da-"

"Hey, hayır," diyorum, onu işaret ederek. "Bu konu hakkında konuşmuyoruz, unuttun mu?"

Mickey Trip'i tokatlıyor ve ben de gülerek içeri giren yeni adama başımı sallıyorum. Onu daha önce görmemiştim ama tanınmış birine benziyor, televizyon hakkında söylenen bir grup adamla tokalaşıyor.

Şerefsizler.

"Onun küçük kalbini kıracaksın," diyor Trip ve göğsüm ağrımaya başlıyor.

"Ah, hayır, uzun mesafe yapabilirler. Ben ve aşkım bunu çok eskiden yaptık. teknelerde çalışırken."

Trip elini kaldırır. "Adil oyun. Yap şunu!"

Omuz silkiyorum. "Belki. Bilmiyorum. Onun için sorun olur mu bilmiyorum."

"Sor," diyor Mickey.

"Bence bunun olduğunu görmezden geliyoruz."

"Ki bu aptalca."

"Evet," . Aptal değilim ama dürüst olmak gerekirse her şey çok iyi. Bunu mahvetmek istemiyorum.

Mickey gözlüklerini bir kez daha eline alırken Trip, "Ben kalmanız taraftarıyım," diyor. "Görünüşe göre siz ikiniz 'o çift'siniz. *O* çift ne demek?"

Ben ağzıma bir kiraz atarken Trip bunu düşünüyor. "En iyi çift, belki?"

"Ah, hayır. Lena güzel ama Amberlyn herkes için her şeyi yapıyor."

"Lena da öyle," diye ısrar ediyorum. "Davalara bir sürü para bağışlıyor. Bunu yaparken onu izledim."

"O kirlenmiyor ama. Amberlyn kirlenir."

"Onun kirlendiğini gördüm," diyorum göz kırparak ve iki adam da gülmekten taburelerinden düşmek üzereler. "Şaka yapıyorum, sizi yaşlı sapıklar."

Ama onlar ağlayana kadar gülüyorlar. Biraz kıkırdayarak, yemek siparişi vermiş olanlara tabaklarını götürmek için barın sonuna doğru ilerliyorum. İşimi yaparken aklım Lena'yla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Belki de uzun mesafeli bir şey önermeyi denemeliyim. İkimizin de parası var. Onu uçakla yanıma getirebilirim ya da o trene binebilir. Bunu başarabiliriz. Ama sonra, bir yuva kurmak istediğinde ne ?

Nasıl ?

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Yani, bir gün evlenmek, belki çocuk sahibi olmak istiyorum ama bir noktadan asla ayrılmama düşüncesi beni korkutuyor. Hay sikeyim. O gece neden onun çatı katına geri döndüm?

Biliyordum. Biliyordum ama kendimi durduramadım.

Barda tabakları toplarken düşüncelerime dalmışım, Fiona'nın odaya girdiğini görmüyorum, ta ki onu duyana kadar. "Burada ne halt ?"

Bar sessizliğe gömülürken sesindeki tizliğe şaşırarak başımı kaldırdım. Yeni gelen adam hariç, masadaki puşt televizyoncuların hepsi başka tarafa bakıyor. Kız ona ters ters bakarken o da kıza bakıyordu. "Burada hoş karşılanmadığını biliyorsun."

Sonra ayağa kalkar ve şapkasını çıkarır. "Ah, hadi, Fiona. Şehirdeki tek bar burası. Arkadaşlarımla takılmak istiyorum."

"Umurumda değil!" diye bağıyor, barın arkasından çıkıyor, kalçalarına vururken gözleri mavi-yeşil parlıyor. Onu hiç kadar kızgın görmemiştim, hatta kimseye böyle bağırdığını da. Kane hariç. "Mahkemeler sana güvenebilir ama ben sana güvenmiyorum. Defol git barımdan." "Fiona, lütfen. Burada bile değilsin! Burada kimse yok. Sadece ben ve arkadaşlarım. Rahatsız etmiyorum, gerçekten," diye yalvarıyor ama Fiona'nın buna tahammülü yok. Ben değilim. Ne emin değilim ama bir şeyler ters gidiyor.

Fiona ters ters bakarken tabakları yere bırakıp ellerimi silmeye başlıyorum. "Kuzenimi vuramazsın ve aile barımıza giremezsin. Çık dışarı. Seni uzaklaştırmak zorunda bırakma beni."

Kalbim durdu. Ama ahmak gülüyor. "Bana dokunmayacaksın. Sen daha iyi bilirsin."

"Ben yapmayacağım ama barmenim yapacak."

Adam bana baktı ve güldü. "Yanki." "Ben lanet olası Kanadalıyım," diye cevap veriyorum. "Senin adın ne?"

Yüzünü buruşturdu. "Ne yani, beni kovmak için adıma mı ihtiyacın var?" "Hayır, adını bilmem gerek."

Gözleri vahşi ve Fiona'nın dediği gibi ona güvenmiyorum. Kupasını kaldırıp içkisini yudumlarken bedenim öfkeyle titriyor. Amberlyn'in sadece bir kişi tarafından vurulduğundan eminim ve o kişi de Lena'ya tecavüz eden kişiyle aynı kişi.

"Hey, Jackson, buraya gel," diye sesleniyor Fiona bana, bu da bana bu herifin kim olduğunu tahmin etmekte haklı olduğumu hissettiriyor.

"Casey, değil mi?"

Kupasını yere çarptı. "Ah, siktir git, ben gidiyorum."

"Ben Casey," diye onaylıyor Fiona.

Bana kuru bir bakış atıyor, gözleri öyle meydan okuyor ki midem bulanıyor. "Evet, sana ne?"

"Kane! Declan!"

Fiona'nın sesini duyuyorum ama bu lanet olası pisliğe bakarken kırmızıdan başka bir şey görmüyorum.

"Lena O'Callaghan'ı tanıyor musun?"

Meydan okuyan sırtışı gitti, bir adım geri çekilirken gözlerindeki kavgacı bakış bile kayboldu. Boğazını temizleyerek etrafımdan dolaşmak için hamle yaptı ama onu durdurdum. "Ben gidiyorum, seni otuzbirci."

"Onu seviyorum."

"Aferin sana," diyor ve ben onun yoluna çıkıyorum. "Ve sen onu incittin."

"Uzun zaman önceydi, dostum. Beni rahat bırak." Onu duyduğumu bile sanmıyorum.

Kim olduğumu bile kontrol ettiğimi sanmıyorum.

Çünkü bir baktım ki yumruğum burnuna çarpıyor.

TWENTY-NINE

Lena

Amberlyn ile telefonda konuştuğumdan beri kalbim boğazımda.

Şehir arabasının arkasında otururken, camdan küçük kasabamın geçip gidişini izlerken dizlerim deli gibi zıplıyor. Hapishaneye gittiğime inanamıyorum. Oraya en son Amberlyn vurulduktan sonra gitmiştim. Ve o gün de aynı kişi oradaydı.

Casey.

Göğsüm ağrıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyorum ama Jackson'ın iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Onunla konuşamadım. Amberlyn aradığında sağlık görevlileri ona müdahale ediyordu, bu da beni çok korkuttu. Sadece onunla konuşmak istiyorum. İyi olduğunu bilmek.

Hapishanenin önüne geldiğimizde, Tony durmadan önce kapıyı açıyorum. "Bayan Lena."

Ama onu görmezden gelerek istasyona bağlanan merdivenlerden yukarı koşuyorum. Binaya girdiğimde herkesi ön tarafta otururken buluyorum. Fiona, Declan'ın yanında durarak, "İçerideler. Sanmıyorum-"

Ama o daha cümlesini bitirmeden ben kapıdan içeri giriyorum. Önce Jackson'ı görüyorum, kolları arkasında ve başı öne eğik oturuyor.

"Hanımefendi, şu anda burada bulunamazsınız."

Polisi duyuyorum, ama asıl dikkatim Jackson'da. Ben ona doğru giderken dudaklarını birbirine bastırarak kaldırıyor. Önünde dizlerimin üzerine çöküp dizlerine yaslanıyorum ve buğulu gözlerle ona bakıyorum. Yanağında sivri bir kesik var ve yüzüne uzanıyorum. "Jacks, aşkım, yüzün?"

"Pislik bir kupa kırdı ve onunla beni kesti."

"Çünkü sen bana yumruk attın."

Parmağımı Jackson'ın kesiği boyunca gezdirirken sesi tüylerimi diken diken ediyor. Yüzünü buruşturuyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlıyor. "Sen iyi misin?"

Omuz silkiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Evet bebeğim, ben iyiyim." "Bana kalp krizi geçirttin."

"Üzgünüm ama artık İrlanda'da hapse girdiğimi söyleyebilirim."

"Hep senin hikâyelerinle," diyorum ayağa kalkıp burnunu öperken. Bana sıkılmış bir şekilde bakan polise bakarak Jackson'ı işaret ediyorum. "Onu kefaletle çıkarmak istiyorum."

"Madam O'Callaghan, kardeşiniz çoktan yaptı. Sadece evrak işlerini halletmemiz gerekiyor."

"Bunu biraz daha hızlı yapabilir misin? Onu eve götürmek istiyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var.

Lütfen."

"gelenin en iyisini yapıyorum."

"Neden ona biraz para teklif etmiyorsun, Lena. Ailen bu konuda iyidir."

Casey'nin sesini duyabiliyorum; sarhoş.

Jackson, "Onunla konuşma, seni sikik herif," diye çıkışır ama Casey sadece güler.

"Şu haline bak Lena, aptal bir Amerikalıya yumruk attırıyorsun. Ne kadar acınası."

"Sana onunla konuşma demiştim."

"Sen onun bakıcısı değilsin! O beni senden önce sevdi, dostum!"

Onu görmezden gelmeyi o kadar çok istiyorum ki. Kalbim göğsümde durdu. Ona bakmak, ona bir şey vermek istemiyorum ama kendimi kontrol edemiyorum.

"Maalesef."

Bakışlarım Casey'e kaydı. Yüzü mosmor, dudağından kan damlıyor. Jackson ona bir numara yaptı ve bunu hak etmiş olsa da, insanların incindiğini görmekten nefret ediyorum. Casey Burke gibi korkunç biri olsa bile. Ona doğru yürürken

Jackson'ın adımı söylediğini duyuyorum ama Casey'nin kafasını çeviremeyeceği kadar yaklaşıp durmuyorum.

Korku beni sarsıyor ama başka tarafa bakmayı reddediyorum. Çok uzun zamandır bana çok fazla sahip oldu.

"Keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim Casey Burke. Senin bir bok parçası olduğunu ve kimsenin sevgisine layık . Keşke benim için geldiğinde diğer tarafa kaçsaydım. Keşke seninle hiç tanışmasaydım." Bana tembelce bakarken eğilip bakışlarını tutuyorum. O zamanlar onu neden bu kadar karşı konulmaz bulduğumu bilmiyorum. Şimdi ise iğrenç ve kaybolmuş görünüyor. "Senin için üzülüyorum. Annen için üzülüyorum."

"Annem hakkında konuşma," diye homurdanıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Ne istersem yaparım çünkü kelepçeli olan ben değilim," diyorum, durup ona bakarken. "Kafamda başka bir düşünceyi asla dolduramayacaksın. Asla benim hiçbir şeyime sahip olamayacaksın. Sen benim için hiçbir şeysin."

"Benim için sorun değil, aşkım. Zaten seni hiç sevmedim." Sözleri canımı yakmadığında, gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Harika, çünkü eğer yapsaydın, sanırım olduğumdan daha kötü durumda olurum. Ama artık değil." Bana öylece bakıyor ve hayatımın bir bölümünü onun için harcadığımdan nefret ediyorum. "Artık bana zarar veremezsin."

Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladığında, üzerinde dönüp polise bakıyorum. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

"Ben de size bunu yapmanızı söylüyordum, hanımefendi."

Ona sırtıyıyorum. "Eh, iyi dinleyemiyorum. Özür dilerim." Jackson'a bakıyorum, dudaklarında bir gülümseme var, gözleri bana bakarken kahverenginin çok güzel, sıcak bir tonunu yakıyor. "Dışarıda olacağım."

"Yakında orada olacağım, umarım," diyor, bakışları bana geri dönmeden önce memurları kesiyor. "Beni bekler misin?"

"Kesinlikle."

"Hey, Lena." dediği anda kapıya yöneliyorum.

Jackson'a dönüp bakıyorum. "Öyle mi?"

"Seninle gurur duyuyorum."

Başımı sallarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ben de kendimle gurur duyuyorum ama hepsi onun sayesinde. Düştüğümde beni buldu ve kalkmama yardım etti. Ama bunu ona şu anda söyleyemem, bu yüzden fısıltıyla "Teşekkür ederim" diyorum.

Çok daha fazlasını söylemek istiyorum.

Ama bunun için dünya kadar vaktimiz var.

Jackson arabaya bindiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

Eğilip yanağına usulca bir öpücük konduruyorum ama o her zamanki gibi eğilmiyor.

"İyi olmana çok sevindim," diyorum ve o da başını sallıyor. "Önemli bir şey değildi."

Yüzü kıpkırmızı ve elindeki kâğıtlar buruşmuş. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," diyor Tony uzaklaşırken kuru bir sesle. "Sadece yüzümde kocaman bir kesik var ve bir ay içinde geri dönmek zorundayım çünkü o piç suç duyurusunda bulundu. Ne amcık ama."

"Suç duyurusunda bulundunuz mu?"

"Hayır. Biz erkeğiz, onu çıkardık ve işimiz bitti. Siktir."

Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum ama Tony arabadayken sormak da istemiyorum. Jackson'ın kızgın olduğu belli ve Tony'nin nedenini bilmesini istemiyorum. Bu onu ilgilendirmez. Ayrıca, bunun anneme geri dönmemesini umuyorum. Umut etmenin aptalca olduğunu biliyorum ama bu gece hiç medya görmedim. Şansım yaver gidebilir.

Evin önünde durduğumuzda önce Tony iniyor ve Jackson her zaman yaptığı gibi beni beklemeden diğer taraftan çıkınca şaşıyorum. Kapım açıldığında, dışarı çıkmadan önce Tony'nin elini tutuyorum, arabanın etrafından dolanırken bakışlarım Jackson'inkine kilitleniyor. Omuzları gergin, başını sallarken gözleri vahşi.

"Ben yatmaya gidiyorum."

Başparmağımı eve doğru uzattım. "O tarafa gideceğimizi sanıyordum."

"Hayır, benim yatağım."

Sadece göz kırptım. "Oh?"

"Evet. Düşünmem gerek."

Bakışlarım daralıyor. "Senin neyin var böyle?"

Çakıllara bakıyor, bir taşla tekme atarken bir küfür savuruyor. "Beni deli ediyorsun."

"Ben mi?"

"Evet! Hayatımda hiç bir erkeği lime lime etmek istememiştim. Ama bu gece, bunu senin için yapmaya hazırdım ve hiç düşünmedim bile. Ben sadece

seni incittiği için ölmesini istedim. Sana dokunmaması gerekirken dokunduğu için. Siktir," diye bağıyor ve gözlerim çeyrek daire kadar büyük.

"?"

"Kahretsin," diye bağıarak elleriyle yüzünü kapattı. "Başka seçeneğim yoktu. Parmak eklemlerimin altında kemiklerinin çatırdadığını hissetmeden ondan uzaklaşamazdım. Fiona beni yanına çağırmaya çalıştı. Ama yıllar önce bile olsa, birinin sevdiğim insana dokunmasına izin vermeyi reddediyorum!"

Sevdiğim kişi. O beni seviyor mu?

Nefes nefese onu izliyorum, "Şimdi bir ay sonra tekrar gelip hakim karşısına çıkmam gerekiyor, üstelik o sırada neler olacağına dair en ufak bir fikrim bile yokken. Ya yeni işim Fiona gibi ayrılmama izin vermezse? Ne göt herif ama! Kahretsin, bu çok rahatsız edici."

Yine de dinlemeyi bırakmıştım. *Sevdiğim kişi.*

"Beni seviyor musun?" Ben ona doğru bir adım atarken gözleri benimkilerle kesişti. "Sevdiğin kişi dedin. Bu ben miyim?"

Uzun bir iç çekti, gözleri benimkilerle kilitlendi. "Bebeğim, seni sevdiğimi biliyorsun. Bunu kesinlikle biliyorsun."

Elini tutup parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Ben de seni seviyorum Jackson."

Kalbim yerinden gibi oluyor ve omuzları düştüğünde beni kollarına almasını bekliyorum. Ama onun yerine, "Dostum, keşke bunu söylemeseydin." diyor.

Anlamıyorum. "Bekle, ne?"

Yere bakarak gözlerini kapatır. "Çünkü bu ayrılmayı daha da zorlaştıracak."

Bana bakıyor ve kesinlikle onu yanlış anlıyorum. Az önce beni sevdiğini söyledi. "Ne? Hâlâ gidiyor musun?"

Çok acı çekmiş görünüyor. "Öyle olduğumu biliyordun."

"Ama..." Bakışlarını tutarak duraklıyorum. "Ama aramız gerçekten çok iyi. Birbirimizi seviyoruz!"

"Ama üç ayım doldu." "Öyleyse!

Biraz daha kal, sonra gidebiliriz."

"Ben gidemem."

"Yapabilirsin!" Ellerimi kalçalarımın vurarak bağıyorum. "Bu çok aptalca. Ne yani, ve hepsi bu mu? Bunu çözeceğimizi söylediğimizi sanıyordum!"

"O annenin sana ihtiyacı olmadan önceydi ve şimdi de gitmeyeceğinden emin olabilirsin. İkimiz de farklı yönler gidiyoruz, Lena. Yerleşemiyorum."

Çenem düştü. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sana söylemiştim."

"Ama bu bana aşık olmadan önceydi!"

Başını iki yana sallar. "Başımdan beri benim için önemli olacağını biliyordum ama burada kalamam. Benimle gelmeni istiyorum ama o zaman bile bir yuva kurmak isteyeceksin ve ben bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Çenem hâlâ açık. "Özür dilerim, anlamıyorum. Henüz sonsuza kadar seninle olmak istemiyorum-"

"Ama bunu isteyeceksin ve sana verebileceğimi sanmıyorum." "Ne oluyor be? Neden?"

Ellerini yüzünde gezdirerek kocaman bir iç geçirdi. "Üç aydan daha uzun süre hiçbir yerde kalamam."

Hâlâ anlamıyorum. "Annenle daha uzun süre birlikteydin."

"Ve bu beni rahatsız ediyordu. Nefret ediyordum ama kalmam için beni suçluyordu. Yine de gittiğimde, asla geri dönmeyeceğimi biliyordum." Bana bakıyor, titreyerek nefes veriyor. "Babamda sadece üç ay kalmam gerekiyordu. Annem gittiğinde herkes böyle söylemişti. Sadece doksan bir gün sonra annemin yanına dönecektim. Ama sonra gitmeme izin vermedi."

Ona bakarak yavaşça başımı sallıyorum. "O çocuk için kalbim parçalanıyor Jackson ama bu korkunun bizi mahvetmesine izin veremezsin. Sana tuzak kurmayacağım. Gitmek istiyorsan, git."

"Öyleyim."

"Yani beni terk etmek mi istiyorsun?"

"Hayır, seni yanımda götürmek istiyorum. Seni hayatımın sonuna kadar sevmek istiyorum ama benim istediğim gibi biliyorum. Her zaman ayrılmak istiyorum. Farklı yerlere gitmem gerekiyor ama senin burada sorumlulukların var. Gidemezsin."

Yapamam. Yapamayacağımı biliyorum ama o bunu nasıl yapabilir? "Jackson, bu delilik. Çok uzun zaman önce olan bir şey için bizi bir kenara mı atacaksın? Bir daha asla olmayacak bir şey için mi? Jacks, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Biliyorum ama kaşınıyorum ve hareket etmem gerekiyor."

"Beni kaybetmek anlamına gelse bile mi?" Gözlerini kaçırdığında kalbim duracak gibi oluyor. Neler oluyor böyle? Ona doğru bir adım atarak bileğini tutuyorum ve bana bakması için onu zorluyorum. "Ya bana söyledin. Ona güç vermememi. Sen de aynısını yap, Jackson. Seni, bizi mahvetmesine izin verme."

"O kadar kolay değil-"

"Kime söylüyorsun? Biliyorum ama görmüyor musun? Seninle birlikte ilerlemek istiyorum," diye ısrar ediyorum, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Seyahat etmek istiyorsan, tamam. Devam ederiz."

her zaman tatil-"

"Ne zamana kadar? Evlenmek mi istiyorsun?" "İstiyorum."

"Ve sen bebek istiyorsun."

"Aldırmazdım ama şimdi değil."

"Ama olacaksın."

"Jackson, bu delilik," diye bağıyorum başımı sallayarak. "Beni sevdiğini söyleyip de nasıl benimle birlikte olmak istemezsin?"

"Seninle birlikte olmak istiyorum ama istediğin adam olamayacağımdan endişeleniyorum."

"Ama öylesin!" Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken haykırıyorum. "Gitmen gerektiğini söylüyorsun. Ama Jackson, sen benim kalbimde yaşıyorsun, bu da demek oluyor ki benim kaderimsin. Ve bu birlikte savaşılabileceğimiz bir şey. Babanın artık senin üzerinde gücü yok. Senin var."

"Lena-"

"Hayır, Jacks. Hepsini yeniden yazalım. Her şeyi silelim, yeni bir başlangıç yapalım. Birlikte, lütfen, Jackson. Dünya bizim. Birlikte. Artık baban yok, Casey yok. Sadece biz ve paylaştığımız bu aşk. Birlikte çok iyiyiz, bunu biliyorsun. "Sonsuza dek benim olmanı istiyorum, ben de senin olmanı istiyorum."

Ama bana bakmıyor. "Ben de bunu istiyorum. Ama Lena, o üç aylık döneme girer girmez boğuluyormuşum gibi hissetmeye başlıyorum."

"O zaman nefes almaya yardım edeceğim," diye yalvarırken ona uzanıyorum ve alnını benimkine bastırması için başını aşağı indiriyorum. "Seni seviyorum Jackson. Seni çok seviyorum. Kal, beni bırakma. Lütfen." Gözyaşlarım yanaklarımdan ve onunkilerden süzülürken yüzünü kavrayıp dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Yapamazsın. Biz birlikte olmak için yaratılmışız."

"Buna inanmak istiyorum, ama-"

"Aması yok. Lütfen Jackson. Bunu birlikte yapabiliriz. Senin bana yardım ettiğin gibi, ben de sana yardım edebilirim."

"Hepsi kafamın içinde, Lena. Beni rahatsız ediyor-

" "O zaman onunla savaşacağız. Birlikte."

Ama o çoktan başını sallamaya başladı. "Yapamam."

Ellerimi bırakıyorum, nefes almak için savaşıırken kalbim göğsümde parçalanıyor. "Yani denemek bile istemiyor musun?"

"Seni daha fazla incitmek istemiyorum."

"Yani edeceksin. Kazanmasına izin vereceksin." Gözleri yaşlarla dolmaya başladığında başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. "Eğer gidersen bunu yaparsın."

Kazanmasına izin veriyorsun." Gözlerini sıkarak kapatıyor ve bir damla gözyaşı sızıp beni paramparça ediyor. "Kalbimi kırıyorsun, Jackson."

"İşte bu yüzden işler daha da karışmadan bu işi hemen bitirmeliyiz."

Gözlerimi açtığımda onun hüzünlü gözleriyle karşılaşıyorum ve içimdeki her şey soğuyor. "Öyle demek istemedin."

"Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor ama belki de ihtiyacın olan erkek ben değilim."

"Hayır, sen ihtiyacım olan her şeysin! Sen benim diğer yarımısın." "Ve sen de benim."

"O zaman gitme."

"Yapmak zorundayım," diye fısıldıyor ve gözyaşları durmadan akarken bakışlarımla buluştuğunda beni gerçekten terk ettiğini anlıyorum.

Ondan nefret etmek istiyorum. Ona vurmak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum ama tek yapabildiğim ağlamak.

"Seni seviyorum."

Kalın kalın yutkunmadan önce bir hıçkırık tutturuyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Boğazını temizleyerek, "Seni seviyorum, Lena O'Callaghan. Sen dünyayı hak ediyorsun."

"Senden başka bir şey istemiyorum," diye cevap veriyorum ve adımlarının ortasında duruyor, dudaklarını birbirine bastırırken gözleri kapanıyor.

"Üzgünüm, yeterli değilim."

"Ama öylesiniz ve ne kadar erken farkına varırsanız o kadar iyi."

Ama o çekip gidiyor ve ben bir daha asla gelmeyeceğinden korkuyorum. Korkarım hayatımın aşkını bir hayalete kaptırdım.

THIRTY

Jackson

Doksan birinci gün.

Annemin gittiği zamanı hatırlıyorum. Okul başlamadan önce beni almak için döneceğine söz vermişti. Yeni malzemeler ve kıyafetler için alışverişe çıkacaktık. Yeni Jordan'ları istedim, da bana ne yapabileceğine bakacağını söyledi. Ama yine, sadece üç ay sonra beni göreceğine söz verdi.

Saymayı 1,095. günde bıraktım.

Sanırım o zaman babamın annemi bir daha görmeme asla izin vermeyeceğini anladım. Odamda oturup onun için hıçkırığa hıçkırığa ağladığımı hatırlıyorum. Ama beni duyamayacağını biliyordum. Babamın umurunda değildi; onun için ağladığımda gülüyordu. Göğsümdeki ve karnımdaki acıyı hatırlıyorum. Burnumu tekrar tekrar sildiğim için ellerimdeki sümüşü hala hissedebiliyorum. Ölmek istediğimi hissederdim, neredeyse şimdi hissettiğim gibi.

Gözlerimi kapatarak sandalyeyi masanın üstüne taşıırken derin bir nefes alıyorum. Çocuklara çoktan veda ettim, iyi dileklerde bulundum ve şehre tekrar geldiğimde bir içki içmeye söz verdim. Muhtemelen mahkeme için geri döndüğümde. Ama burada olmak ve Lena'yı göremeyeceğimi ya da ona dokunamayacağımı bilmek çok acı verici olabilir.

Bana izin vereceğinden değil.

Yüzü, lanet olsun, gözleri. O gün her şeyi görmek dayanılmazdı. Onu ağlatmayı ya da incitmeyi hiç istememiştim ama ikisini de yapmışım. Mesele şu ki, ona aşık olduğumda ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Bizi buna ben hazırlamıştım ve zaten kendimi pislik gibi hissetmiyor olsaydım, ayakkabılarının tabanındaki kir gibi hissederdim.

Siktir, onu özledim.

Şimdiden, ve ben daha gitmedim bile.

Son bir buçuk haftadır odasına gitmek istiyordum. Onu orada burada görüyordum ama yaklaşıyordum. Dün onu ata binerken gördüğümde bunu düşündüm. Onu durdurmak, üzgün olduğumu ve bir korkak olduğumu söylemek istedim ama gözlerinin içine bakamadım. Geçmişim yüzünden geleceğimi çöpe attığım gerçeğini kabul edemezdım. Ona yapmamasını söylediğim bir şeyi. Onun kalbini kırmıştım ve bunu düzeltmemin hiçbir yolu yoktu.

Ben lanet bir ikiyüzlüyüm.

Muhtemelen yalnız ölecek olan değersiz bir ikiyüzlü.

Vay canına, acıma partisinde bir kişilik masa lütfen.

Başka bir sandalyeye uzanıp masanın üzerine koyduğumda Fiona ve Amberlyn'in beni izlediğini görüyorum. Kahretsin, ne zamandır oradalar? Gerçekten sosyal olmak istemiyordum ama bana başka seçenek bırakacaklarını sanmıyorum. Cesur bir yüz ifadesi takınarak gülümsedim. "Seni tekrar işe mi aldı? Aslının yerine gelen yedek mi?"

"Hayır, beni reddetti. Bir çocuğu ve kocası var. Sanki çok zormuş gibi," dedi Fiona gülerek ve masanın üzerine bir zarf bıraktı. "Bu senin için."

Bara geliyorum, zarfı elime alıyorum ve bara vuruyorum. "Teşekkür ederim."

"Üzerinde numaram var, eğer geri dönersen ve bir işe ihtiyacın olursa diye." Gülümsüyorum. "Gideceğim ilk yer burası."

"Daha iyiyim," diyor ve sonra beni sıkıca kucaklıyor. "Keşke kalsaydın."

"Evet, ama İskoçya ve ardından dünya beni bekliyor."

"Boş ver onları. Biz daha iyiyiz," diyor göz kırparak ve sonra pazuma dokunuyor. "Mayo gibi başka bir yer olmadığını duyduğuna eminim."

Midem bulanıyor. "Bunu duydum."

Bara vuruyor. "Bu doğru." Sorun şu ki, ben bunu zaten biliyorum. "Fikrini değiştirirsen, iş hala senin."

"Teşekkürler, Fiona. Gerçekten."

Başını sallıyor ama mutfak kapısından çıkmak için dönerken gözlerinde neşe yok. O kızı da en az Lena'yı özlediğim kadar özleyeceğim. Fiona harika bir patron ve süper bir anneydi. Bu barı özleyeceğim. Çalışmak için en sevdiğim yerdi. İnsanlar, yemekler, içecekler. Her şey mükemmeldi.

Tıpkı Lena'nın söylediği gibi.

Ama eminim ki her şeyi bu kadar harika yapan Lena'ydı.

Nefes vererek çekimi katlıyor, işe dönüp acıma partimi bitirmeden önce cebime tıktırıyorum. Amberlyn'in Fiona'yı takip etmediğini fark ettiğimde barı silmeye hazır bezimi çıkarmıştım. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu. Soru sorarcasına ona baktım. "Benim için de bir hesabın var mı?"

Gülüyor, bara yaslanıyor. "Hayır, sadece henüz gitmeye hazır değilim." "Oh?"

"Birbirimizi iyi tanımıyoruz."

Omuz silkiyorum. "Yani, çok iyi değil ama aramız iyi. Bana kurabiye getiriyorsun, yani kısacası bence sen gelmiş geçmiş en havalı hatunsun."

Sırıttıyor. "Çok tatlısın. Ama sana bir şey sormama izin ver Jackson."

Bana Lena'yı soracakmış gibi bir his var ve bundan nasıl kurtulacağımdan emin değilim. "Buraya neden geldiğimi hiç duydun mu?"

Oh. Bunu beklemiyordum. Ben de parmaklarımı birbirine geçirerek bara yaslandım. "Ailen vefat etmişti, değil mi?"

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Babam ben küçükken öldü ama annemi sadece dört yıl önce kaybettim." Parmaklarını birbirine geçirerek yumuşak bir iç geçiriyor. "Buraya geldiğim için deli olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum ama o gelmemi çok istedi, ben de geldim."

"Korkmadığına şaşırdım."

Gülüyor. "Çok korkmuştum." Devam ederken gülümsüyorum, "Annem buraya geldiğimde yapmam için bana üç şey verdi." İsimlerini saymadan önce üç parmağını kaldırdı. "Aşık ol, risk al ve sert bir şey yap."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sen mi?"

Kocaman sırtıyor. "Evet! Benim riskim kendimi ortaya koymaktı. Ben utangaç bir kıyım. Ama Declan'ı o kadar çok istiyordum ki ona söyledim. O biriyle birlikteydin ama Declan'a benden vazgeçmemesini söyledim."

"Belli ki yapmamış."

"Hayır, sonra ona aşık oldum. Hem de çok. O kadar sert ki, onun için bir kurşunun önüne atlamak gibi sert bir şey yaptım."

Başımı sallıyorum, hikâye bana ilk anlatıldığında olduğu gibi tüylerimi diken diken ediyor. "Ne aşk ama."

"Öyle. O benim diğer yarım."

Sen benim diğer yarımısın.

Bu düşünceyle yüzümü buruşturuyorum, kafamın içinde hâlâ Lena'yı duyuyorum. "Bu harika." "Bu üç şeyi yaptın mı?"

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. ", değil mi?"

"Ben olsam yapardım," diyor bakışlarımı tutarak. "Bence aslında iyi bir yaşam planı."

"Gerçekten mi?"

"Evet, belki o kadar doğru değil ama içinde bulunduğunuz duruma aşık olun. Gününüzü daha iyi hale getirmek için ciddi bir şey yapın. Ve istediğinizi elde etmek için risk alın."

Bana sırtırken gözleri parlıyor. "Onları oturma odamda çerçeveletmişim. Onları her gün yapmaya çalışıyorum. Bugünkü riskim, Ronan'ın bezini değiştirirken burnumu tıkamamak."

Güldüm. "Nasıl gitti?" "Berbattı ama başardım."

"Risk alan," diyorum göz kırparak, o da gülümsüyor.

"Bu özgürleştirici. Risk almak, aşık olmak ve sert bir şey yapmak -Bu üç şey de hayatınızı değiştirebilir." Omuz silkiyorum, tam olarak ikna olmadım. Sadece benim için geçerli olduklarını düşünmüyorum. Ama Amberlyn'in bana bakışına bakılırsa, sanırım o öyle düşünüyor. "Son zamanlarda hiç risk aldın mı?"

Onu eğlendireceğimi düşünerek omuz silkiyorum. "Tanımadığım bir adamla dövüştüm çünkü sevdiğim kıza zarar verdi."

Sırıttı. "Demek aşık oldun?"

"Evet, ona sıırıslıklam aşığım."

Bara yaslanırken gözleri parlıyor. "Sert bir şey mi yaptın?"

İşte burada beni kaybediyor. Başımı sallayarak onun dehşetine omuz silkiyorum. "Yapacak bir şey yok."

"Elbette var."

"Ne?"

"Onun için kal."

Gülmeye çalışıyorum ama daha çok öksürük gibi geliyor. "İstesem bile yapamam."

"Nedenmiş o?"

Sadece başımı salladım. "Kişisel bok."

"Beni bir daha asla görmeyeceksin. Neden bana söylemiyorsun?" diye masumca soruyor ve ben bara bakarken başımı sallıyorum.

"istemiyorum."

"Oh, yani gitmek için doğmuş çingene ruhlu bir adam mı?"

"Eh, ben olsam öyle demezdim."

"Böyle mi yetiştirildin?"

Sadece göz kırptım. "Hayır, babam gerçekten yanımda değildi, annem de öyle."

Başını sallıyor. "Seni çok terk etti mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ama zaman gitmeme izin vermiyordu ve ben de çok istiyordum."

"Ah," diyor ve sonra elimi uzatıp sıkıca sıkıyor. "Anlıyorum, bu zor bir soru."

Alay ediyorum. "Evet."

Sanırım. "Sana bir şey

sorabilir miyim?" "Ne

sorabilirsin?"

"Gerçekten buradan ayrılıp onu düşünmeden durabilir misin? Gözlerinizi kapattığınızda kirpikleriniz yanaklarınıza değdiği anda Lena'yı görmeyecek misiniz? Ya da orada olmadığını bildiğin halde onun kokusunu almadan? Buradan uzaklaşıp pişmanlığın yakıcılığını hissetmeyebilir misin?"

Gözlerinin içine bakarken soruları bıçak gibi kesiliyor. "Çünkü bunu Declan'la asla yapamazdım. Ulaşabileceğim bir yerde olduğunda onu özlüyorum."

Nefes alırken göğsüm ağrıyor. Aynı şeyi Lena için de hissettim. "Görünüşe göre O'Callaghan'larda buna neden olan bir şey var."

"Gözler yüzünden," diye cevap veriyor ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Tamamen haklı.

"Cevap ver bana Jackson. Onunla yaşadığından daha iyi bir aşk bulacağını bilerek çekip gidebilir misin?"

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştuğumda ağzım kuruyor. Boğulacak gibi oluyorum çünkü sorduğu her sorunun cevabını biliyorum.

Her saniye Lena'yı düşüneneğim. Onu görmek için gözlerimi kapatmama ya da kokusunu almaya çalışmama gerek yok. Her yerimde o var. Pişmanlık, oh, yanıyor ve ben daha gitmedim bile. Ama yine de görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ne be? Senin sessiz ve iyi biri olman gerekiyordu."

Gülüyor ve beni başından savıyor. "Tüm bunlar insanların benden hoşlanmasını ve açılmasını sağlamak için bir oyun."

"Büyücülükle dolusun," diye takılıyor ve ben sessizleşirken elimi sıkıyor.

"Gitme."

Elimi son bir kez okşadıktan sonra, sanki dünyamı alt üst etmemiş gibi dönüp bardan ayrılmadan önce benimle bir gülümseme paylaşıyor. Düşüncelerimi *daha fazla* işgal etmesinin mümkün olmadığından emindim ama yanılmışım. Şimdilik, onu Mayo'da ilk kez gördüğüm barda dururken, çekip gittiğim için kendime kızmaktan kendimi alamıyorum.

Ama ben onu hak etmiyorum ve başka birinin ona dokunma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Kahretsin, onu

istiyorum. Onu

özlüyorum.

Onu

seviyorum

. Ona

ihtiyacım

var.

Ama kalabilir miyim?

THIRTY-ONE

Lena

Selam.

Telefonumda adının çıktığını gördüğümde, son mesajının altında bir metin balonu belirirken nefesimi tutuyorum.

Jackson: miyiz? Veda etmek istiyorum.

Telefonuma bakıyorum, gözyaşlarım gözlerimi kaşındırıyor.

Jackson: Lütfen, Lena.

Ona cevap vermemem gerektiğini biliyorum. Onu görmezden gelmeliyim ama yapamıyorum.

Hayır. Sana veda etmeyi reddediyorum.

Bacaklarımı sandalyeye doğru kaldırırken telefonumu ayakkabılarımın yanına, yere atıyorum. Meredith yanımda not alıyor, annem ise iPad'ine bakıp Declan'ın yeni kampanya için tuttuğu kadının gönderdiği notlar hakkında yorumlar yapıyor. Dikkatimi verdiğimi, yüzde yüz haberdar olduğumu söylemek istiyorum ama aklım Jackson'la ilgili düşüncelerle dolu.

"Saçlarının bukleli olmasını istiyor. Hm, bundan hoşlanmadım," diyor Ma, elini iPad'in üzerinde gezdirerek. Diğer eli bacağında asılı duruyor ve ikisinde de

Bir saat önce odaya girdiğimden beri hareket ediyor. Canım acısa da buna odaklanmak beni yiyip bitiren acıya odaklanmaktan daha kolay. "Sırtından aşağıya doğru inen saçlarıyla muhteşem görünüyor."

"Evet, madam."

Çok kızgınım. Hala inanamıyorum.

Ama onun için ağlamayı reddediyorum. Bunu yeterince yaptım. Şimdi kızgınım. Beni asla incitmeyeceğine söz vermişti. O farklıydı, ama burada, lanet kalbimi benden alıyor. Annem, "Maviler yerine yeşil elbiseler de istiyorlar" derken gözlerimi kapatıyorum. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Meredith, bu konuda bir not. Gösteri sanatçısının siyah olduğunu sanıyordum?"

"Öyle, madam."

Annem yüzünü buruşturdu. "O zaman neden yeşil yapıyorlar?"

"Bilmiyorum."

Belki de onunla buluşmalıyım. Belki onu gitmekten vazgeçirebilirim. Onunla bir haftadır konuşmadım. Eminim beni o kadar özlemiştir ki artık gitmek istemeyecektir. Sessizliğim onu korkutmak için bir testti. Başarısız olup beni aramaya gelmeliydi. Ama gelmedi. Tanrım, belki de beni sevmiyordur.

"Yeşil elbiseler yapıyorsak, makyajının koyu olması gerekecek. Ve neden onu spor bir arabaya bindirdiler ki! O bir mirasçı. Eski moda en iyisi, sence de öyle değil mi hayatım?"

Anlamıyorum. Bunun üzerinde birlikte çalışabiliriz. Casey ile ilgili sorunlarımda yaptığımız gibi. Jackson neden yardımımı kabul etmek istemiyor? Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum, ama Tanrım, eğer dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı varsa, ben mükemmel ! Her şeyi yaparım; sadece gitmesini istemiyorum.

"Sevgilim?"

Başımı kaldırıp anneme bakıyorum ve hızla başımı sallıyorum. "Evet, anne, katılıyorum."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Son üç ayda kendine geldin. Eğer konuşmasaydın, orada oturanın olduğunu neredeyse anlamayacaktım."

Yorum yapmıyorum. Acım beni çok tüketti. Onun gideceğini bilmek hoşuma gitmiyor. Bugün mü gidecek? Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Sahip olduklarımızdan nasıl uzaklaşıyor? Bana hiç mantıklı gelmiyor. Korkuyor mu?

"Eminim biraz tatil için heyecanlısındır. Üç hafta. Güzel bir tatil. Sen ve Jackson nereye ?"

Ağır bir iç çekerken omuzlarım çöktü. Ona benden söylemedim. Kimseye söylemedim çünkü kimseyi görmedim. İşten odama, oradan da ata binmeye gittim. İçimde başka bir şey yapacak güç yoktu. Özellikle de tek istediğim onunla birlikte olmakken. "Henüz bilmiyorum."

"Onu ne zaman yemeğe getireceksin? Babam da onunla tanışmak istiyor, biliyorsun."

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, sesim biraz kırılıyor ama duygularımı geri çekiyorum.

Bunu kabul etmeyi reddediyorum.

"Siz ikiniz iki aydır birlikte değil misiniz?"

Parmaklarımı birbirine geçiriyorum, gözlerim kapanıyor. Keşke ona neredeyse dört aydır onunla birlikte olduğumu söyleyebilseydim. Bunun çarşaflarda hızlı bir boğuşma olduğunu düşünmüş ama dudakları dudaklarıma değdiği anda bundan daha fazlası olduğunu anladım. Onu kaybettiğimi sandığım anda kader bizi tekrar bir araya getirdi. Ve şimdi, şimdi kendimi seviyorum.

Beni sevdiği için. Bunu nasıl bir

kenara atabilir? Ama sonra bir

şey fark ettim. "O salak."

"Lena, sorun ne?"

Ayağa kalkarken başımı sallıyorum. "Hiçbir

şey." "Ondan ayrıldı."

Başımı Meredith'e doğru çeviriyorum, keskin bir nefes alırken çenem açılıyor.

"O ne yaptı!" Annem kükrüyor. "Senden ayrıldı mı? Kiminle birlikte olduğunu biliyor mu?"

Ama ben Meredith'e aval aval bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kalemini defterine tıklarken kararsız görünüyor. "Oh, şey, Bayan Lena, kalbinizi tutan birini kaybetmediğiniz sürece bir anda gülümseyip dans etmekten ağlamaya geçemezsiniz. Onu ben de gördüm. Tren enkazı gibi görünüyordu. Acı verici olduğu kesin."

Onun da acı çektiğini bilmek beni mutlu etmeli ama tek yaptığı göğsümü yırtmak.

Jackson beni seviyor.

"Özür dilerim ama ne oldu böyle? Onun doğru *kişi* olduğunu sanıyordum."

Orada durmuş matematiği tekrar gözden geçirirken zihnim deli gibi çalışıyor. "Lena, cevap ver bana!"

Konuřurken anneme bakmıyorum. "Yerleřmek istemediđini, hareket halinde olmak istediđini dűřünüyor. Ve buradaki taahhűtlerim nedeniyle gidemediđimde bu kolay bir çıkıř yolu."

"Anlaşmak istemiyor mu? Tekrar soruyorum, senin kim olduğunu biliyor mu?" "Anne! Umurunda değil! Beni ben olduğum için seviyor."

O da buna bakar. "O zaman gitmemeli."

"Ama bu onun hatası değil. Babası onu çok fena mahvetti ve şimdi kendini kapana kısılmış hissetmeden hiçbir yerde ű aydan fazla kalamıyor."

"Bu çok saçma," diyor Ma. "O bir erkek, ocuk değil."

"Anne, babası onu altı yıl kadar annesinden uzak tuttu," diye açıklıyorum ve neyse ki gűzleri şokla açılıyor.

"Altı yıl! Annesi olmadan mı?"

"Evet, ve ona ű ay içinde geri dűneceđini sűyledi, bu yűzden řimdi zaman onunla alay ediyor. Ama kazanamayacak." Pencereden dıřarı bakarken kararlı bir nefes alıyorum.

Nerede o? "Kim kazanamayacak?"

"Babası. Onu benden alamaz." "O burada mı?"

"Hayır, anne! Tanrım," diyorum, Jackson'dan bir iz var mı diye etrafı tararken. Ne halt ettiđimi anlamaya çalıřırken dűnűp kapıya dođru bakıyorum.

"Onu seviyorsun, Lena."

Omzumun űzerinden anneme dođru bakıyorum. "Yapabileceđimi dűřűndűđűmden daha fazla."

"O zaman her şey yerli yerine oturacaktır."

"Onu kaybetmek istemiyorum."

"O zaman kaçmasına izin verme," diyor annem, dudaklarında bir gűlűmseme beliriyor ve kalbim yerinden fırlayıp bođazıma dűđűmleniyor.

"Sűylemesi yapmaktan daha kolay."

"Ama ařkım, onunla geçirdiđin gűnlere ulařmak için en kűtű gűnlerinle műcadele ettin. řimdi pes etme. Onun da savařabileceđini, o gűnlerin onu yıkamayacađını anlamasını sađla."

O haklı.

Başımı sallıyorum ama hareket etmeye başladığımda Meredith beni durduruyor. "En iyi yaptığınız şeyi yapın, madam. İstediğinizi alın."

Çok geçmeden harekete geçtim, odada kapıya doğru koşarken kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. "Lena, ayakkabıların, telefonun!"

Ama onlara ihtiyacım
yok. Jackson'a
ihtiyacım var.

Evin içinde koşarken saatleri kontrol ediyorum ve tren istasyonuna gidip onu durdurmak için yeterli zamanım olduğunu görüyorum.

Bunu birlikte yapabileceğimize söz vermek için.

"Bir şoföre ihtiyacım var!" Merdivenlerden aşağı koşarken bağıriyorum.

Koşar adımlarla merdivenleri çıkarken biri "Zaten dışarıdalar hanımefendi," diyor. Dengemi kaybettiğimde, bir gümbürtüyle yere çarpmadan önce haykıriyorum.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldanıyorum ayağa fırlayıp kapıya doğru koşarken. Hiçbir şey beni tutamaz.

Kapıyı çekerek açtım ve çarparak dışarı fırladım. Ama daha ön merdivenlere varamadan, onun sesiyle olduğum yerde kalakaldım.

"İçeri girmek istiyorum. Listede adım vardı."

"Bu, kadının kalbini kırmadan önceydi," diyor Tony, Jackson'ı geri iterek.

"Sadece onu görmem gerek."

O burada. Geri geldi. Gitmedi. Umutsuzca,

"Jackson" diye seslendim.

Herkes durdu, güvenlik uzaklaştı ve Jackson'ın tüm güzel ihtişamıyla orada durduğu ortaya çıktı. Üzerinde sadece bir kot pantolon ve bir askı var ama yine de onu karşı konulmaz buluyorum.

"Sen bir yalancısın."

Gözleri açıldı. "Ne?" "Sen
lanet bir yalancısın."

Sadece göz kırpiyor. "Anlamıyorum."

"İki şey var aslında," diyorum merdivenlerden inerken, parmaklarımı havaya kaldırarak. "Bana asla zarar vermeyeceğini söylemiştin. Beni incittin, Jackson, çok kötü-"

"Pişmanım-"

"Hayır, daha bitirmedim," diyorum onunla burun buruna gelerek. "Hayatımda hiç kadar ağladım. Seni ne kadar sevdiğimin farkında mısın?"

Başka tarafa bakarak başını sallıyor. "Muhtemelen seni sevdiğim kadar." "Beni sert düşürdün-"

"Bu bir hataydı, ama dürüst olmak beni gerçekten seveceğini hiç düşünmemiştim."

"Kızdın mı?" Bakışlarını tutarak soruyorum. "Jackson, o barda göz göze geldiğimiz anda sana aşık olmaya başladım. Uyuşturucu ve içki yüzünden bile seni gördüm. Benim ışığımı."

"Ulaşılamaz gibi görünüyordu."

"Ama değil," diye ısrar ediyorum, ona doğru adım atarak. Yüzüne bakıyorum. İncinmiş ve acı dolu. "O kazanamaz."

Nefes alırken gözleri kapanıyor. "Biliyorum."

"O zaman bunu neden yapıyorsun, Jackson?"

Hemen cevap vermiyor. "Çünkü çok korkuyorum."

Elini uzatıp parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Bunu hissediyor musun?"

Başparmağı benimkiyle birleşirken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. ". "

"Bu gerçek. Biz . Hayattayız ve yapacak işlerimiz var.

Birlikte."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey," diyorum diğer kolumu beline dolayarak. "Hiçbir yerde üç aydan fazla kalamayacağını söylüyorsun ama Jacks, sen daha uzun süredir buradasın."

Geniş nefesler alırken kaşları birbirine çarpıyor. "Ne? Hayır, içmedim."

"Evet, biz barın kenarında sevişmeden bir hafta önce buradaydın," diyorum, dudaklarım bu güzel anıyla kıvrılıyor. "Üç aydır beraberiz."

Kafası karışmış görünüyor ama önemli değil çünkü bu doğru. "Kahretsin, yaptım."

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Olan biten her şey yüzünden bize bir son kullanma tarihi koydun. Ben biraz deliydim, ailem daha da deliydi. Buna bir de bu şehri ve çarşaları yaktığımız gerçeğini ekle. Bu şekilde aşık olmanın bunaltıcı olduğunu görebiliyorum. Anlıyorum, gerçekten. İnan bana, kaçmanın savaştan daha kolay olduğunu biliyorum ama Jacks, birlikte her şeyi yapabiliriz." Başı öne düşüyor, alnıma bastırıyor. "Casey ile bir daha asla yüzleşmeyeceğimi sanıyordum. Gözlerinin içine bakıp kaçma ihtiyacı hissetmeyeceğimi sanıyordum ama hissettim. Beni , beni sevdin ve lanet Jackson, gitmene izin vermeyi reddediyorum. Seninle geleceğimiz için savaşmama izin vermeni istiyorum."

Gözleri benimkileri yakıyor. "Hayatıma devam ettiğimi söylemeye çalıştığımda bile bana yaptıklarını taşıyorum."

"Ve bunu göz ardı etmiyorum. Ondandır nefret ediyorum ve onu tanımıyorum. Eğer şansım olsaydı, senin için onun burnuna yumruk atardım. Çünkü seni seviyorum,

Jackson. Seni çok seviyorum."

"Seni seviyorum," diyor, sesi kırılarak. "Ama sen daha iyisin-"

"Senden başka kimseyle," diyorum, sonra uzanıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Beni daha iyi bir insan yapıyorsun. Beni tamamlıyorsun."

"Sen benim diğer yarımısın," diyor kabaca dudaklarıma karşı ve ben gülümsüyorum.

"Öylesin." Kollarını boynuma dolayarak burnunu bastırıyor ve ben fısıldıyorum: "Kalmak zorunda değilsin. Keşfe çıkabilirsin, fırsat bulduğumda ben de sana katılırım ama beni geride bırakma."

"Yapamam. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamam. Sensiz kesinlikle bomboşum."

"Ben de öyle. Seni özledim," diye yalvardım, vücuduna tırmandım ve ona sarıldım. "Hayatımı sensiz yaşamak istemediğimi sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Ben de bilmiyorum ama senin daha iyi olacağını düşündüm."

"Daha iyi mi? Geçen hafta kendini nasıl hissettin? Çünkü ben kendimi berbat hissettim."

"Boş. Ben ."

"Aynen öyle Jackson," diyorum boynunu sıkıca tutarak. "İkimiz birlikte olmak için yaratılmışız, bunu görmüyor musun?"

Başını sallıyor. "Buna inanmak istedim, ama sonra babamın çirkin kafası, bu lanet kasabayla birlikte, senin için yeterince iyi olmadığını söyleyerek ortaya çıktı."

"Onların bir önemi yok," diyorum sertçe. "Bizden başka kimsenin önemi yok."

"Ama yine de onlara inandım ve istasyona gitmeye hazırdım. Ama veda etmeden gidemezdim ve sen etmeyeceğini söylediğinde, sıkışıp kaldım."

"Öyle miydin?"

"Kalbim ve ruhum olmadan gidemezdim."

"Oh."

"Ve sen de onların bekçisisin."

Ona doğru eğilirken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "O zaman onları geri vermeyeceğim."

"Bunu söyleyeceğini tahmin

etmiştim." "Yani

gidemezsin."

"Sensiz olmaz."

Gülümsüyorum. "Gerçekten mi? Gerçekten bunu mu demek istedin?"

Dudakları benimkilere değiyor. "Yalan söylemeyeceğim. üzereyim. Lena, cidden gitmeyi denedim ama Amberlyn'in kafama girmesiyle-"

"Amberlyn? Bu ne böyle?"

Başını sallayarak gülüyor. "Bilmiyorum, barda benimle konuşuyordu. Sonra bir baktım, bana çok ciddi bir şey yapmayı düşündürüyor."

Yüzümde bir sırtıma beliriyor. "Ah, şu üç şey."

"Evet, diğer ikisini de yaptım."

Kalbim küt atıyor. "."

"Ve şimdi sonuncusunu yapmak istiyorum. Sonuncusunu yapmak zorundayım, çünkü sevdiğim kişiyi terk etme riskini göze alamam."

Burnumu onunkine bastırarak, kalbim göğsümde çılgınca atarken bakışlarını tutuyorum. Anlıyorum, gergin. Ben de öyleyim ama iyi olacağız. Bunu biliyorum. "Sana karşı açık ve dürüst olmamı ister misin?" Başını sallarken yanlarımı kavrarken gözleri yavaşça kapanıyor. Burnunu öpüyorum ve sonra usulca fısıldıyorum, "Seni asla incitmem."

"Sana zarar vermeyeceğim, az önce saçmalığı saymazsak."

İkimiz de gülümsüyoruz, birbirimizin bakışlarıyla buluşuyoruz. Ve başka kimseyi sevmeyeceğimi biliyorum. "Seni asla terk etmeyeceğim."

"Sen benimle gelmediğin sürece hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama Jackson, dürüst olmak gerekirse," diyorum, elimi çenesine götürüp dudaklarını birbirine bastırıyorum. "Seni ömrümün sonuna kadar sevmek istiyorum."

"Ve sonra biraz daha," diye cevap veriyor, kollarını bana sıkıca sararak. "Ve sonra daha da fazlası. Bu hayatın ötesinde. Seni her zaman bulacağım, sen istemesen bile."

Sözlerinin doğru olduğunu biliyorum. Çünkü ben de aynısını yapardım. "Seni seviyorum, Jacks."

Alay ediyor. "Unutma, önce ben seni sevdim."

Çenesini sıkarak ona bön bön bakıyorum.

"Sevmedin!"

"Yaptım!" diyor, burnunu burnuma bastırırken kahverengi gözleri parlıyor. "Ve bu son. Şimdi öp beni."

"Bana ne yapacağımı söyleme." "Söyleyeceğim ve sen de dinleyeceksin." Alay ettim. "Kim diyor?"

"Kendisi inanmadığı halde sizin ona inanmanıza ihtiyaç duyan adam."

"Tamamdır."

"Bitti mi?"

"Sen de benim için aynısını yaptığın
sürece." "Tamamdır."

"Harika, şimdi öp beni."

Kıkırdıyor. "Şimdi, kim kime söylüyor-"

Ama o sözünü bitiremeden, ağzını kendi ağzıyla
kapatıyorum. Çünkü sayılacak hiçbir kelime
kalmamıştı.

Hepsini söyledik.

Şimdi onları yaşama zamanı.

Birlikte.

EPILOGUE

Jackson

"Anne, ben de kulübemi Declan'ınki gibi istiyorum."

"Ama burada bizimle yaşayacaksın. Jackson'ı seviyoruz ve o da kalabilir," diye itiraz ediyor Bayan O'Callaghan ama yalan söylediğinden eminim. Sadece birkaç gün oldu ama sanırım yemeğimi zehirlemek istiyor.

Lena için yeterince iyi olmadığımı düşünüyor.

Ama umurumda değil.

Lena öyle olduğumu düşünüyor ve ben hala bununla biraz mücadele etsem de, onun yanımda olması dışında yaşamak istediğim başka bir yol olmadığını biliyorum.

"Hareket etmene gerek yok."

"Ama istiyoruz," diyor Lena bileğinin bir hareketiyle. "İnşaatin bir an önce başlamasını istiyorum ki geri döndüğümüzde taşınabilelim."

Bayan O'Callaghan, "Yemin ederim, hepsi Amberlyn'in suçu," diyor ve Bay O'Callaghan omuz silkerken ben de gülümsüyorum.

"Amberlyn'in oldukça harika olduğunu düşünüyorum," diyorum Lena'ya bakmadan önce. Nelerden vazgeçemeyeceğimi anlamamı sağlayan şeyin Amberlyn'in küçük konuşması olduğundan oldukça eminim.

Bayan O'Callaghan elini bana doğru salladı. "Diğer herkes de öyle."

Babası, "Evin bize kalması güzel olacak," derken Lena'nın gözleri benimkilere bakıyor.

"Olmayacak!" Bayan O'Callaghan gözlerini devirir. "Ayrıca, yine nereye gidiyorsun?"

"Henüz bilmiyoruz," diye cevap veriyorum. "Nereye istersek, sanırım." "Evet, birlikte gittiğimiz sürece, tamam mı?"

Lena elimi tuttuğunda "Evet," diyorum ve sadece dokunuşu bile kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Gerçi onun dokunuşu bana bunu hep yapmıştı. Beni açıklanamaz bir şekilde vahşileştirdi. Korkmadığımı ya da ürkmediğimi söylemek istiyorum ama korkuyorum. Annem bunun başa çıkmam gereken bir şey olduğunu söylüyor ve ben de katılıyorum. Ama Lena bunu kesinlikle katlanılabilir kılıyor. Gitmek için kaşınıyorum ama neyse ki Lena da benimle birlikte gidiyor ve geri dönmek için eskisi kadar gergin değilim.

Onun yanında olacağım.

Ve beni mutlu ediyor.

Ayrıca bardaki dostlarım beni tekrar gördükleri için ; Fiona kollarını açmış kapıda bekliyordu. Bayan O'Callaghan, Lena'yla birlikte olmayı planlıyorsam ahırda çalışmamam gerektiğini söyledi. Bardan da ayrılmamı istediğine eminim ama Lena buna izin vermedi. Bana barın yanında aşık olduğunu ve bunun bırakmayacağını söyledi. Ona herhangi bir binada onunla söyledim ama görünüşe göre bunun o kadar da anlamlı olmayacağını düşünüyor.

Sanırım haklı.

Hikâyemiz biraz alışılmışın dışında başladı ama ben bu yönümüzü seviyorum. Özellikle de onun.

"Hâlâ benimle yaşamak istiyorsun, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Beni besleyecek misin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ben berbat bir aşçıyım."

"Eh, sanmıyorum, özellikle de yemeğin sonuna geldiğimizde."

Beni tokatlarken yüzü renkten renge giriyor. "Sen ." Ona, onun da öyle olduğunu söyleyen bir bakış atıyorum ve o sadece gülüyor. "İmkansız."

"Güzel, çünkü beni çılgına çeviriyorsun." Ve başka türlüünü de istemezdim.

Daha sonra kendimizi babasının çalışma odasında bulduğumuzda, o haritayı duvara yapıştırırken ben dartları elimde tutuyorum. "Bunun için beni öldürecek. Ama umurumda değil."

"Nereye gitmek istediğimizi anlamak için duvara dart atmamızı öneren sendin."

"Çünkü bir türlü veremiyorsun!"

Ona sadece sırtatabiliyorum. Çok güzel, sadece bir çift eşofman ve benim olduğunu düşündüğüm büyük bir kazakla o kadar çarpıcı ki, bunu kabul etmeyecek olsa da. Saçlarını tepesinde topuz yapmış bir ona bakarken, ondan uzaklaşabileceğimi nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum.

O benim diğer yarım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak basitçe ", " diyorum.

O da aynısını yapıyor ve bana ters ters bakıyor. "Bu benim için yeni bir haber! Bana söylemedin."

Omuz silktim. "Belki de değil, çünkü az önce düşündüm. Şu anda seninle ilgili her güzel şeyi içime çekerken."

Ellerini vücudunda gezdirerek yüzünü buruşturuyor. " durumdayım! Yataktan yeni kalktım."

"Seni sevdiğim gibi," diyorum ve yanakları ısınıyor. "Seni her şekilde seviyorum."

Uzaklara bakarken gözleri parlıyor. "Sen delisin."

"Deliyim. Senin için."

Kalçasını masaya yaslayarak bana doğru sırtıttı. "Peki o zaman, çıkar ağzındaki baklayı." Gözlerinin önünden bir tutam saçı çekerken bakışlarını tutarak

Nefes alamıyorum. Beni sersemletiyor. Her gün. "Bir haftalığına İskoçya'ya gitmek istiyorum." "Sadece bir hafta mı?"

"Sadece bir tane. Yapabileceğimiz her şeyi yaptıktan sonra Kanada'ya, evime geri dönmek istiyorum."

Gözleri parlıyor. "Yani annenle tanışabilir miyim?"

"Evet," diyorum nefes nefese. "Ve büyükannemin evlilik yüzüğünü almak istiyorum."

Dudakları ayrılıyor. "Öyle mi?"

"Evet, sonra da annemle bir hafta geçirdikten sonra gecenin bir yarısı ayrılmak zorunda kalacağız çünkü o deli," diyorum küçük bir kahkaha atarak. Ama Lena sadece bana bakıyor, gözleri kocaman ve yaşlarla dolu. "Ve ben buraya, sana aşık olduğum yere geri dönmek istiyorum. Seni binanın yanına götürmek ve tek dizimin üstüne çöküp sonsuza dek evlenme teklif etmek istiyorum."

Dudakları kıvrılmaya başladı. "Sonsuza dek benim mi?" "Evet, çünkü o benim."

"Öyle." Bir damla gözyaşını siliyor ve sonra başını sallıyor.

"Ve seninle bir hayat istiyorum. Mutluluk, aşk ve tabii ki yaramaz maceralarla dolu bir hayat."

Kocaman gülümsüyor. "Tüm yaramaz maceralar."

Parmaklarımız birbirine kenetlenirken sırtıyorum. "Ama şeyden önce, ruhumun seçtiği kişiyle birlikte olmak istiyorum."

"Ruhunu sevdim."

Gülümsüyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Başını sallıyor, bir damla yaş süzülüyor. "İyi, ama bana güzel olduğumu söylesen iyi edersin," diyor bana doğru gelirken. "Ve seni tamamladığımı."

Ona uzanıyorum, başımı sallarken onu kendime çekiyorum. "Tamamdır." "Tamam, o zaman sanırım bana sorabilirsin."

"İznini almak ne güzel," diye gülüyorum kollarımı ona sararken.

Bana o küçük kedi yavrusu sırtışıyla bakıyor. "Düşünsene, aileme de sorman gerekecek." Gözlerim büyürken göğsüme hafifçe vuruyor. "İyi şanslar."

Gülmeye başladığında, alnımı alnına bastırırken onu kollarıma hapsediyorum. "Ama evet diyeceksin?"

"Belki," diye yanıtlıyor çenemi avuçlayarak.

"Belki, ha?"

Sırtıyor. "Sanırım için sorman gerekecek."

Ona sarılıp dipsiz gözlerine bakarken kalbim boğazıma kaçıyor. "Her zaman böyle bir acı."

"Ah, bayılırsın."

Bayıldım.

Tanrım,
bayıldım.

"Seni seviyorum, Lena."

"Harika, çünkü ben de seni
seviyorum." Tek umduğum da bu
zaten.

Kendimi sevmediğim zamanlarda beni sevecek biri.

Beni sevenin bir prenses olacağını hiç düşünmemiştim. Ama yine de, o normal bir prenses değil.

Hayır, o benim kayıp parçam. Benim
asi Viski Prensesim.

THE END

Toni Aleo tarafından yazılan diğer
kitapları okuyun

ACKNOWLEDGMENTS

Küçük bir teşekkür notu...

En yeni romanım *Whiskey Rebellion*'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bunun nasıl çıktığı biraz komik. Yıllardır benden Lena'nın hikâyesini yazmam isteniyordu, ama bu hiç aklıma gelmemişti. Geçen yıl Noel civarında, birdenbire aklıma geldi ve bir anda ortaya çıktı. Bu kitabı on yedi günde yazdım ki bu benim için bir rekor. Bu kitapla gurur duyuyorum ve Lena ile Jackson'ı kesinlikle çok seviyorum. Jackson'ın ne kadar cesur olduğunu ve Lena'nın kendini içinde bulduğu çukurdan çıkmak için ne kadar güçlü olduğunu seviyorum. Onları yazmak çok eğlenceliydi. Umarım siz de beğenmişsinizdir.

Tekrar teşekkür

ederim. Sevgiler,
Toni

ABOUT THE AUTHOR

Benim adım Toni Aleo ve ben bir #PredHead, #sherrio, #potterhead ve #familybusiness'in bir parçasıyım!

Aynı zamanda muhteşem kocamın eşi, bir oyuncu ve bir jimnastikçinin annesi ve Gaston el Papillion'un kürk annesiyim.

Benim güzel ve muhteşem Shea Weber'im Predators'dan takas edilmiş olsa da, ben hala bir hayranıyım. Ama onun için tezahürat yapmadığım zamanlarda, tüm Nashville Predators için bağıryorum çünkü kalbimi bir daha asla tek bir oyuncuya vermeyeceğim.

Spor salonunda olmadığım zamanlarda genellikle yazıyorum, hayallerimi gerçeğe dönüştürmeye çalışıyorum ya da çocuklarım için taksicilik yapıyorum.

Harry Potter, Supernatural, Disney ve parıldayan her şeye takıntılıyım! Geçmiş yaşamımda Belle olduğuma oldukça eminim ve eğer herhangi bir dizide yer alabilseydim, Sam ve Dean ile avlanabilmek için bu dizi Supernatural olurdu.

Ayrıca, hokeyi sevdiğimi söylemiştim, değil mi?

Ayrıca Toni Aleo'dan güncel haberler almak için e-posta listesine katılmayı unutmayın: <http://eepurl.com/u28FL>

www.tonialeo.com

toni.aleo@yahoo.com

Telif Hakkı© 2018 yazan Toni Aleo

Bu kitap, Whiskey Rebellion, bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Yasal olarak izin verilen durumlar dışında

ABD Telif Hakkı Yasası 1976, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Düzenleme Lisa A. Hollett, Dilbilginizi Sessizce Düzeltmek Düzeltme:

Fiona Dreaming ve Franci Neill

Kapak: Jay Aheer, Simply Defined Art

Resim: Regina Wamba, Mae I Design

İç tasarım ve format:

www.emtippettsbookdesigns.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi